W.H. Church – Dincolo de porţile lui Hercule

Plus ultra. Mai departe.

Aceste două cuvinte, culese printr-o întorsătură a evenimentelor dintr-o veche legenda, au devenit motto-ul care i-a inspirat pe pionierii ştiinţei cu câteva secole în urmă, conduşi de îndrăzneţul Francis Bacon, care avea intuiţia unui filosof de a găsi exprimarea cea mai corecta.

Expresia aceasta ne transmite un sentiment preţios: acela de a fi îndrăzneţ, căci dincolo de limitele existente se afla mereu altceva. Ca exploratori ai noilor orizonturi, trebuie să aplaudam acest punct de vedere. Dar legenda este cea care merita mai multă atenţie decât motto-ul derivat din ea. De fapt, printr-o întâmplare fericita, ea ne duce la o altă legendă mai veche, care poate fi considerată adevărată, în timp ce prima este probabil o pura fantezie.

Prima relatează despre coloanele lui Hercule. Presupuse a margini strâmtoarea Gibraltar, unde apele Marii Mediterane lasa loc adâncimilor şi nemărginirii Atlanticului, se spune ca pe ele se sprijinea inscripţia – avertisment a semizeului: Ne plus ultra – Nu treceţi mai departe. Deşi el însuşi era îndrăzneţ şi netemător, un mesaj atât de surprinzător suna de parca Hercule ar fi ştiut că aceasta mare, mult mai vasta, ascunde un teribil şi întunecat secret… Dacă lucrurile stau în felul acesta, care era el?

Într-o alta epoca mult mai târzie aceeaşi inscripţie prudenta avea să fie încorporata în blazonul casei domnitoare a Spaniei, sub desenul legendarelor coloane. Ni se spune ca ea s-a păstrat până în timpurile temerarei expediţii a lui Columb, care s-a aventurat în traversarea vastelor straturi de alge ale Marii Sargaselor, spre misteriosul continent ce aştepta să fie descoperit: America. Dar curând după aceea negaţia a fost înlăturată din emblema heraldica, sunând de aici înainte: Plus ultra – Tot mai departe.

Atât despre prima legenda. Să trecem la cealaltă. Ea se referă la povestea scufundatei Atlantida, scrisa pentru

noi, pentru prima dată, în cuvinte de un teribil realism, de către filosoful grec Platon, circa două mii patru sute de ani în urmă.

Este o legendă care s-ar putea să stea la baza unuia dintre avertismentele criptice ale lui Hercule, scrise pe coloanele sale mitologice. În realitate, probabil ca acestea nu au existat niciodată ca atare, deşi corespondentele lor erau destul de reale, respectiv, marea stânca a Gibraltarului pe partea europeană a strâmtorii şi înălţimea abrupta a muntelui Acho pe partea africană, în Maroc. Probabil ca de pe aceste două înălţimi, dacă povestea lui Platon este adevărată, hoardele invadatoare de atlanţi disperaţi au fost respinse de către războinicii lui Hellas înapoi spre tărâmurile zguduite de cutremure, în ultimele zile ale măreţului lor imperiu. Dar, pe când navele lor se apropiau de ţărmuri, au avut loc noi mişcări subterane şi ultima insula care mai rămăsese din puternica Atlantida a explodat într-o erupţie teribila şi s-a scufundat în valuri, creând un vârtej care trebuia să fi tras în adâncuri toate navele de pe o rază de mai multe mile, îngropându-le într-un mormânt comun. Atât de puternic a fost cutremurul încât a zguduit întregul bazin al Mediteranei, mulţi dintre bravii soldaţi ai lui Hellas, în taberele lor de pe promontoriile ce veghează strâmtoarea Gibraltar, pierzându-şi viaţa.

Legendarul Hercule, dacă a existat într-adevăr, ar fi putut să fie martor al teribilelor evenimente ale unei singure zile şi nopţi, care s-au desfăşurat în acele ape tăcute. Şi nu mai este necesar să spunem că ar fi fost un motiv suficient de puternic pentru ca o pereche de coloane cu un mesaj limpede către toate viitoarele nave ce ar fi fost pe punctul de a ieşi din Marea Mediterană să fie aşezate acolo. Mesajul: Dincolo de aceste porţi nu mai exista pământ. Ia seama sau pieri-vei şi tu!

Cât despre Columb, chiar dacă nu a ştiut, a navigat pe deasupra unui continent pentru a ajunge la altul. Acea stranie Mare a Sargaselor, recunoscuta după întinsele zone pline de straturi plutitoare de alge, se spune că este locul

unde se afla îngropată Poseidia, cea mai mare şi mai cunoscuta, precum şi cea mai frumoasă dintre insulele care formaseră continentul Atlantida – odinioară o singură insula de mare întindere – în stadiul sau final de distrugere.

Întorcându-ne la Dialogurile lui Platon (1) începem cu Timaeus pentru relatarea iniţială despre continentul pierdut al Atlantidei, găsind povestirea reluata în Critias, care îi urmează. Din păcate, această poveste remarcabila se opreşte înainte de a se termina, din cauze neclare. Unii au presupus ca Platon îşi propusese să o reia mai târziu, dar pana sa a rămas muta din cauza morţii filosofului. În orice caz, versiunea convingătoare asupra evenimentelor pe care ne-a lăsat-o Platon este substanţial confirmată de înregistrările mediumnice asupra Atlantidei care pot fi adunate din câteva sute de lecturi ale lui Cayce cu privire la acest subiect, precum şi de relatările conexe din literatura esoterica, atât din est, cât şi din Vest, ce va fi examinata la momentul potrivit. Pe deasupra, dovezile ştiinţifice despre existenta pe pământ, în trecut, a unei civilizaţii avansate, datând din preistorie, continua să se înmulţească în mod impresionant. Să aruncăm o privire la câteva dintre acestea.

În Timaeus, îl găsim pe discipolul lui Socrate, Critias, povestind celor prezenţi – inclusiv Platon, bineînţeles – ciudata istorie a Atlantici, care-i ajunsese la urechi printr-un şir de tradiţii transmise oral, aşa cum se proceda pe atunci. Totul începuse cu o vizita în Egipt, cu câteva generaţii mai înainte făcută de Solon, înţelept renumit din Atena (cca. 640 – 559 î.Hr.), care auzise povestirea din gura unui preot din Sais. După mulţi ani, Solon îi încredinţase extraordinara poveste străbunicului lui Critias pentru ca aceasta să nu se piardă; acesta o transmisese la rândul sau fiului şi astfel povestea a ajuns până la Critias însuşi. Platon, convins de adevărul povestirii lui Critias, s-a hotărât să o transmită mai departe încredinţând-o scrisului.

Povestitorul original începuse prin a-i explica lui

Solon ca în epocile trecute existaseră mari civilizaţii care se născuseră şi pieriseră şi ale căror urme nu se mai păstrau din cauză că o mare inundaţie le ştersese, iar amintirile supravieţuitorilor s-au estompat curând. Acest ultim cataclism pare a fi avut loc la un prea mult timp după distrugerea finala a Atlantidei printr-o serie de cutremure, un eveniment care a avut loc cu aproximativ două milenii înainte de Solon, adică acum circa 11.600 de ani.

Puternicul imperiu atlant de odinioară descris de Platon era, în zilele premergătoare distrugerii, un stat insular încă relativ întins, decăzut moral şi slăbit geografic, situat dincolo de Coloanele lui Hercule. Lucrul acesta ne-a dus cu gândul la insulele Azore. Poate ca ele sunt o rămăşiţă montana a Atlantidei scufundate şi apoi ridicata dintre ape, împreună cu insulele Madeira şi Canare, mai la sud şi către est? În orice caz, acestea sunt vârfuri ale unor munţi submarini, care sunt cât se poate de numeroşi de-a lungul arcului curbat al dorsalei centrale a Atlanticului. Acest an, recunoscut pentru activitatea sa seismica şi vulcanica, marchează o zonă de extindere a fundului oceanic; el cuprinde în raza sa platoul Azorelor, unde au fost identificate nişte structuri asemănătoare unor turnuri, prin detecţie cu ajutorul unui sonar. În alte locuri de-a lungul lanţului submarin au fost recuperate cu ajutorul carotelor de sondaj geologic, luate din fundul oceanului, la două mile de suprafaţa marii, vechi resturi de plante care au crescut pe uscat.

Platon, să ne amintim, se referă la Atlantida ultimelor zile ca la un lanţ format din câteva insule mari, putându-se traversa oceanul de la una la cealaltă, ajungând în felul acesta, către vest, la un mare continent, fără nume, care se găsea dincolo de ţinuturile atlanţilor. Curios lucru. Şi foarte convingător, după părerea noastră. Dacă un preot egiptean, acum peste 2.600 de ani, era atât de bine pus la punct cu geografia lumii de dincolo de graniţele ţării sale incit să vorbească despre încă nedescoperitul continent al Americilor, de ce ne-am îndoi de povestea sa despre pierduta Atlantida? Trebuie să fi avut la dispoziţie hărţi

sau manuscrise antice, ori să fi acumulat înţelepciune din surse mai înalte.

În ceea ce priveşte referirea la un arhipelag, mai degrabă decât la un continent format dintr-o singură insula, o găsim coroborata cu descrierea Atlantidei în faza sa finala. Continentul originar se sfărâmase acum aproximativ 52.700 de ani, lăsând în urma un lanţ de 5 insule, până la o nouă catastrofa, estimata a fi avut loc cu aproximativ 30.000 de ani în urmă. După care, până în momentul scufundării sale finale – o catastrofă care pare a se fi desfăşurat de fapt în epoci diferite, la mari distante una de alta, mai degrabă decât o singură erupţie – au rămas numai trei insule, pe care Cayce le-a identificat drept Poseidia, Aryan şi Og. Dintre acestea, Poseidia avea să se scufunde cea dintâi. Probabil că s-a scufundat cu câteva secole înaintea celorlalte două. De fapt, este posibil ca cutremurele prevestitoare să se fi făcut simţite chiar încă de acum 12.600 de ani, cu un mileniu înaintea ultimei inundaţii, în general localizata cu 11.600 de ani în urmă. În orice caz, primele evacuări de pe Poseidia par a fi avut loc cam acum 12.600 de ani continuând după aceea timp de secole, în timpul domniei lui Araaraat II, în Egipt.

Am localizat deja Poseidia în vecinătatea a ceea ce astăzi este Marea Sargaselor, cu extremitatea sa cea mai vestica marcând astăzi terenul care se ridica lin în zona insulelor Bahamas – mai ales în zona atolului Bimini, unde arheologii submarini continua sa analizeze formaţii de roca ce au fost văzute pentru prima dată din aer, în 1968 (pe care Cayce le-a prezis din 1940). Se crede ca acestea sunt rămăşiţe ale unor antice drumuri, ziduri sau alte structuri create de om. Aceasta este zona generală, ni se spune, în care au fost închise urme ale altă dată înfloritoarei civilizaţii atlante, închise într-un templu piramidal de iniţiaţii Poseidiei atunci când sfârşitul se apropia şi care ar putea fi dezgropate în vremea noastră.

În ceea ce priveşte insulele Aryan şi Og, am putea accepta drept indicaţie cuvintele lui Cayce, acordând poziţia din mijloc insulei Aryan. Insulelei Og îi rămâne

poziţia extrem-orientală, în apropierea Mediteranei. Aceasta era partea din Atlantida care le era cunoscuta atenienilor. Probabil a fost ultima care a dispărut. Este interesant ca în lecturile lui Cayce găsim o referire izolată la Persia antica, numita pământul Aryan în perioada post-atlanteana timpurie, sugerând posibilitatea ca unii colonişti din insula cu acest nume a Atlantidei să se fi stabilit aici. La fel, numele Og apare în lecturi desemnând o parte a Perú-ului de azi, care fusese altă dată stăpânit de un popor cunoscut sub numele de ohumi şi pe care îi vom întâlni într-un capitol ulterior. Aparent, anumiţi emigraţi atlanţi, fugind din Og în îndepărtatul şi primitivul teritoriu al cordilierei andine înainte de distrugerea finala a patriei lor, au dus cu ei nu numai amintirea culturii lor superioare, ci şi numele transplantat al fostei lor tari insulare. Să ne amintim de coloniştii Lumii Noi de câteva milenii mai târziu care, cu sentimentalism, au dat fostelor teritorii indiene nume pe placul lor ca Noul York, Noul Amsterdam şi altele asemănătoare. Este obiceiul dintotdeauna al popoarelor migratoare de pretutindeni, în special dacă se întâmplă să îi domine pe localnici... aşa cum procedau de obicei atlanţii.

Majoritatea preoţilor atlanţi împreună cu mulţi din cei care urmau învăţătura sacra a Legii celui Unic au hotărât să se evacueze cu mult înaintea catastrofei finale. A fost o diaspora larg răspândită, care a dus în cele din urmă la dispariţia atlanţilor ca rasa unitara, a puterii şi a influentei lor în lume. Între diferitele puncte de dispersie a lor se menţionează în mod special Egiptul, Marocul, Pirineii, peninsula Yucatán şi Perú, precum şi diferite părţi din America de Nord neacoperita de gheţari (căci acest lucru se întâmplă tocmai înainte de încheierea ultimei perioade glaciare, acum circa 11.000 de ani). Cu privire la cea din urmă, se menţionează regiunea de podiş a Sud-vestului, unde nou-veniţii atlanţi s-au amestecat probabil cu coloniştii mai vechi din Lemuria, scufundata cu mult timp înainte. De asemenea, mai târziu, într-o a doua migraţie din peninsula Yucatán, câţiva atlanţi îndrăzneţi au

venit către nord în zona Vestului Mijlociu, marcat astăzi de misterioasele urme ale constructorilor de tumuli.

Însă influxul primar al atlanţilor din America de Nord a constat din fii şi fiice exilate ale lui Belial, al cărui comportament scandalos precipitase nu numai acest ultim şi final dezastru, dar şi cele două mişcări precedente care reduseseră treptat măreţia şi gloria de odinioară ale Atlantidei, pregătindu-i ruina definitiva şi mormântul dintre ape. Se pare că nu au fost bineveniţi în acele zone în care se stabiliseră fiii şi fiicele mai pasnice ale Legii celui Unic în urma exodului, dar aceşti copii hedonişti ai întunericului nu s-au dat bătuţi. Apoi, într-o ultima şi disperata încercare de a-şi cuceri propriul lor spaţiu vital prin ocuparea pământurilor altora (aşa cum sugerează scrierile lui Platon), ei se pare au lansat atacuri neprovocate asupra populaţiilor mai primitive din Europa şi Asia Mica de astăzi. Totuşi, nu exista nicio dovadă ca aceste atacuri, probabil, de natura aeriana, au reuşit. Dacă au existat însă au fost respinse, putem specula pe marginea ideii ca invadatorii au lăsat în urma lor moarte şi distrugere. Acest lucru se deduce, în parte, din resturile vitrificate ale unor vechi forturi din Scoţia, Britania, Irlanda şi Austria, unde ceva asemănător unor lasere pare a fi fost aţintit spre pietrele lor, topind blocuri şi transformându-le în sticla topita. Să fi fost efectul razei-mortii atlante? Cayce a menţionat existenta unei arme atât de îngrozitoare în arsenalul lor, ceea ce îi face a fi probabilii vinovaţi. În lumina tehnologiei lor extrem de avansate, atlanţii puteau lovi orice ţinta fără a se teme de represalii. Dar se pare ca, în final, urmaşilor nemulţumiţi ai lui Belial nu le mai rămăsese deschisa decât o opţiune: să se îndrepte către continentul dinspre apus, în mare măsură nelocuit; asta au şi făcut cei care nu s-au scufundat împreună cu Atlantida, refugiindu-se grăbiţi spre o sălbăticie necunoscuta.

Şi-au schimbat ei, câtuşi de puţin, datorită acestei experienţe, modul lor de a fi? Ne-ar plăcea să credem că a avut o influenţa moderatoare asupra lor. De fapt, găsim

câteva dovezi în acest sens în lecturile lui Cayce. Mai întâi, ni se spune ca nobilii şi neînfricaţii irochezi erau descendenţi direcţi ai acestor ultimi atlanţi rătăciţi. Iar într-o lectura pe viu, pe care Edgar Cayce o efectuase pentru o femeie care, într-o încarnare anterioara, fusese Narwuna, o prinţesă din triburile şefului Powhatan al pasnicilor algonkini, a ieşit la iveală un fapt surprinzător, şi anume ca sosirea coloniştilor englezi printre indienii americani însemnase, din nou, întâlnirea foştilor copii ai Legii celui Unic cu cei ai lui Belial, care se refugiaseră cu multe milenii mai înainte pe continentul care îl considerau acum ca aparţinându-le. Dacă este adevărat, se releva aici o pătrunzătoare imagine a rivalităţii care avea curând să se nască între coloniştii albi şi fraţii lor cu piele roşie care, în urma acestei experienţe, aveau să iasă în pierdere. Totuşi, cei din urmă, în ciuda unor practici sălbatice, erau în multe privinţe moralmente superiori fata de nou veniţi, lipsiţi de scrupule, care le-au răpit pământurile prin schimburi necinstite sau prin lupte. Înfrângerea lor, deşi, probabil, inevitabila din punct de vedere karmic, poate fi considerată atât trista, cât şi ironica.

În încheiere, o observaţie asupra căreia merită să reflectam: Întrucât atlanţii au fost rasa roşie originara, aceasta caracteristica rasială s-a pierdut, ori s-a modificat cu timpul, prin căsătorii mixte cu cei din alte rase din întreaga lume, cu care mândrii exilaţi au fost obligaţi să co-existe. A existat totuşi o excepţie notabila, în cazul acelor copii ai lui Belial care şi-au păstrat linia rasială intacta evoluând în cadrul diferitelor grupări tribale ale indienilor americani. (Indienii din America de Nord sunt diferiţi, în mod notabil, numai în Sud-vest, unde tenul mai închis şi capul mai mic şi mai rotund vorbesc despre ascendenta lemuriana).

Să ne reîntoarcem la Platon, alegând de data aceasta un fragment din povestea sa care se poate găsi în paginile dialogului Critias. În timp ce Timaeus ne povesteşte ultimele zile ale Atlantindei, Critias relatează despre începuturile sale fericite. De asemenea, repovesteşte pe

scurt evoluţia ei rapida spre satul ideal sub primii săi conducători, care se asemănau unor zei.

Nu este surprinzător ca unul dintre primele nume pe care le întâlnim este acela al zeului Poseidon, de la care principatul Poseidia şi-a tras, fără îndoială, numele. (Deşi istoria relativ scurta a lui Platon nu menţionează Poseidia pe nume, lucrul acesta are loc de mai multe ori în lecturile lui Cayce, iar o sursă esoterica, pe care o vom examina ceva mai târziu, ne spune ca cetăţenii Atlantidei, în ultimele ei zile, când Poseidia constituia centrul incontestabil al puterii, erau numiţi atlanţi sau poseidieni). În mitologia greaca, Poseidon personifica puterea fertilizatoare a apei şi este sinonim cu Neptun, zeul marii. Poate că este drept, atunci, ca marea însăşi este cea care a pus stăpânire, în cele din urmă, pe Atlantida... Zeii coborâtori ai noii rase primare şi-au împărţit pământul, ni se spune, iar Poseidon a devenit stăpânul Atlantidei. Acolo s-a întâlnit cu frumoasa Clito, de care s-a îndrăgostit, unica fiica a unuia dintre pământeni – probabili descendenţi ai rasei primare anterioare şi, astfel, de origine divină ei înşişi, în ciuda faptului că urmele acesteia s-au pierdut în decursul nenumăratelor veacuri de viaţă asociata cărnii.

Clito, care crescuse alături de părinţii săi izolată pe culmile unor munţi înalţi din centrul Atlantidei, ar fi putut avea o esenţă mai pura, mai eterica, astfel ca Poseidon a fost atras de ea. Prin unirea lor Poseidon a căpătat cinci perechi de feciori gemeni. El a împărţit atunci Atlantida în zece parţi, sau principate, încredinţând stăpânirea generală celui dintâi născut din întâia pereche de gemeni, al cărui nume era Atlas.

De fapt, arata Platon, acest prim născut a primit un nume de la care atât Oceanul Atlantic, cât şi Atlantida însăşi aveau să-şi primească numele lor. După ce descrie natura minunată a Atlantidei, numeroasele sale minuni arhitecturale şi alte realizări fără egal săvârşite sub o conducere unita şi iluminata, Platon ajunge în cele din urmă la trista relatare a declinului şi prăbuşiri sale de mai târziu. Timp de mai multe generaţii, ne spune el, cât timp

esenţa divina era încă puternică în ei, atlanţii au fost un popor viguros şi virtuos, având multe realizări şi rămânând credincioşi legilor stabilite în timpul conducerii lui Atlas. Pentru ei bogăţia şi puterea aveau o însemnătate redusa, deşi le aveau pe amândouă din abundenţă. Dar apoi, la început fără ca aproape să se observe, s-a petrecut o schimbare subtilă. Iată cuvintele lui Cristias, povestitorul, cu privire la acest subiect trist: Pe măsură ce partea zeiască din ei a început să slăbească din cauza permanentului contact cu esenţă muritoare a omului, al cărei caracter a început să predomine, au început să se poarte ruşinos. Ruşinos, într-adevăr. Este vorba de acte de răutate şi depravare, de-a dreptul. (Din nou acele neguri învolburate...) Dar tocmai aici, în acest moment plin de învăţăminte, ca şi cum ar fi copleşit de ceea ce a rămas nepovestit, povestea moralizatoare a lui Platon ia sfârşit în mod brusc.

Dar, să ne întoarcem la înregistrările akashice. Sursa noastră psihică ne poate oferi restul povestirii, despre al cărei sfârşit în apele oceanului am aflat deja. Între timp s-au întâmplat multe. Şi numai examinând întregul lanţ al evenimentelor putem înţelege corect ciclul evolutiv care ne-a dus acolo unde ne aflam acum. Astăzi, de fapt, ne aflam din nou la o răscruce, la fel ca în timpurile Atlantidei. Ce cale vom alege? Calea cărnii sau cea a spiritului? Dumnezeu sau Mamona? Opţiunea alegerii nu se schimba niciodată. Dar lecţiile trecutului ne pot ajuta să ne orientam în viitor, dacă nu le vom uita. Să ne reluam, deci, călătoria noastră evolutiva întorcându-ne în vremurile pierdutei Atlantis. Şi, întorcându-ne, ar fi util să ne amintim cuvintele predicatorului, din Ecleziast: Exista vreun lucru despre care să se poată spune: Iată ceva nou? De mult lucrul acela era şi în veacurile dinaintea noastră.

Cu adevărat, nimic nu este nou sub soare. Din cauză că ciclul evolutiv începe şi ia sfârşit în Mintea lui Dumnezeu. Pe curba descendenta se desfăşoară firul experienţei totale a ego-ului; iar pe curba ascendenta el se înfăşoară odată cu lecţiile acumulate. A venit timpul

pentru procesul de acumulare. Bineînţeles, în afară de cazul că vom permite ca aburii acestor ceţuri confuze să se amestece, ca în trecut...

În întreaga sa cariera de medium, Edgar Cayce obişnuia să îşi surprindă ascultătorii din când în când, atunci când era în transa, cu anumite cărţi sau publicaţii despre care cea mai mare parte dintre ei ştiau prea bine ca el nu le citise şi nici măcar nu e văzuse vreodată în timp ce era treaz. De fapt, având în vedere timpul extrem de limitat pe care îl avea pentru studiu, de orice fel, şi lipsa oricărei înclinaţii spre studiu din partea sa, timpul de lectura al lui Cayce era rezervat în exclusivitate îndrăgitei sale Biblii. De aceea, când apărea titlul vreunei cărţi în câte una din lecturile sale, ea era motiv de interes şi atenţie cu totul speciale. Un asemenea caz a avut loc în februarie 1932.

Fusese propusa o serie de lecturi despre Atlantida. Sugestia fusese făcută din cauză că Atlantida era menţionată tot mai des, în ultimul timp, în legătură cu încarnările anterioare ale multora dintre cei care veneau la mediumul din Virginia Beach pentru lecturi pe viu. În prima dintr-o serie de 13 lecturi asupra continentului legendar, remarca de la început a lui Cayce s-a referit la acele câteva rânduri pe care ni le-a lăsat Platon (o aluzie, de fapt), precum şi la referinţele făcute în Sfânta Scriptură despre împărţirea pământului. În legătură cu Geneza, bineînţeles şi naşterea lui Peleg, unul dintre urmaşii lui Noe. Numele Peleg înseamnă, de fapt, separare, semnificând, probabil, şi o linie colaterala a urmaşilor lui Noe). Apoi Cayce a continuat făcând o menţiune despre scriitorul cărţii Două Planete, ori Atlantis – sau Poseidia şi Lemuria, pe atunci o lucrare esoterica obscura care, se spune, a fost dictata pe cale mediumnica unui băiat de 17 ani, numit Frederick S. Oliver, de către autorul ei decedat, un fost adept atlant care s-a identificat în faţa lui Oliver drept Phylos Thibetanul, care se găsea pe atunci în Devachan sau, cum i se mai spune de obicei, Celălalt Tărâm. Cartea a fost publicata pentru prima dată în 1899

sub titlul Un locuitor pe două planete. De atunci a cunoscut mai multe ediţii, fiind tipărită şi în zilele noastre.

Deşi Cayce nu a susţinut în mod necesar extraordinara poveste a lui Phylos şi nici pe cea a lui Platon, adăugând ca credibilitatea lor ca versiuni asupra vieţii în Atlantida trebuie lăsată pe seama judecăţii cititorilor, este demn de remarcat faptul ca o mare parte din conţinutul cărţii Un locuitor pe două planete (relatând despre un moment identificat drept cu 10.700 de ani înainte de Prinţul Păcii, de fapt, coroborat cu propriile informaţii ale lui Cayce care se ocupa de aceasta perioada generală. Bineînţeles cei care studiază atât materialele lui Phylos, cât şi pe cele ale lui Cayce vor fi observat ca aceste două surse diferă considerabil din punct de vedere filosofic. Phylos atribuie Legii Karmei un înalt grad de fatalism şi implacabilitate oarba. Acest lucru nu se potriveşte deloc cu vederile lui Cayce, orientate spre Hristos, în care Legea Gratiei este permanent în acţiune şi poate înlătura încărcătura karmică, pe care Phylos o considera un fel de piatra de moară care-l împovărează din cauza păcatelor sale din perioada Atlanta, alături de alte neîmpliniri. (Dar poate ca, cel puţin parţial, amanuensis-ul în vârstă de 17 ani ai lui Phylos, transcriind, s-a lăsat influenţat în mod inconştient de severul climat moral victorian al acestor zile).

Dar aceasta diferenţă de natura filosofică nu este prea importanta, cred eu. Este mult mai semnificativ numărul mare de cazuri în care Cayce şi Phylos, în versiuni total separate şi independente, ne dau relatări care se aseamănă izbitor cu privire la cultura Atlanta în perioada care i-a precedat colapsul final. Din această cauză, prezentând povestea lui Cayce asupra acestui subiect voi intercala din când în când referiri la vesiunea lui Phylos, coroborându-le. În povestea care va urma, vor juca, de asemenea, un rol şi referirile la literatura teosofica.

Amilius şi Legea celui Unic
W.H. Church

Pe pământ a apărut dezbinarea. Unii apărau cu furie separarea sexelor şi experienţele din domeniul sexualităţii umane şi animale, alţii se opuneau cu amărăciune unor astfel de inovaţii.

Amilius era foarte tulburat, îşi simţea inima îngreunată. După ce s-a purificat, s-a retras departe de vederea poporului său. Transportându-se în secret într-unul din locurile înalte şi tainice care dominau întregul Eden din Poseidia, în care se afla scaunul domniei sale, s-a sfătuit îndelung cu gazdele sale cereşti şi cu Sfântul Duh/Spirit. Când în cele din urmă, Amilius a coborât din nou, chipul sau strălucea ca soarele. Poporul a văzut şi s-au adunat cu toţii ca unul, laşinu-şi deoparte disputele, pentru o vreme. Căci ei ştiau ca cel care le era conducător trebuie să fi fost în cerurile superioare şi aşteptau cu nerăbdare mesajul oracular pe care îl purta pentru ei de la zeii de deasupra. Cuvintele pe care Amilius le-a rostit către ei erau directe şi simple. La porunca lor, el avea să stabilească pe pământ, pentru totdeauna, singura lege adevărată care fusese data de la început pentru a guverna întregul univers. Iar acelor atlanţi care îi dădeau pentru ascultare, aceasta le-a devenit cunoscută de acum înainte drept Legea celui Unic.

Amilius a vorbit în felul acesta:

Ascultaţi legea cereasca şi supuneţi-vă ei!

Unitatea este legea a tot ceea ce este. Căci Domnul Dumnezeul tău este Unu. Voi toţi de la Unu veniţi şi trebuie se va reîntoarceţi la Unu. Unitatea este legea care leagă întregul univers şi tine stelele pe locurile lor, căci toate forţele sunt o forţă unica, chiar şi timpul şi spaţiul şi mulţimea dimensiunilor sunt una în Eternitate.

Unu este Lumina şi dătător de lumină. Simbolul sau vizibil este Soarele de deasupra capetelor voastre. Iar miile de sori din nemărginirea spaţiului şi timpului sunt una, aşa precum toate sufletele sunt una, deşi multe la număr – la fel de numeroase ca stelele. Dar ştiţi aceasta toată carnea nu este una, iar ceea ce este impur poate corupe ceea ce este pur. Noaptea şi ziua nu se contopesc,

ci fiecare îşi urmează cursul sau separat pentru un motiv. Despărţirea de Lumina dătătoare de viaţă, prin orice act voit sau necurat, vă va arunca negreşit în întunericul de afară şi nu veţi mai fi magnetul etern care atrage gândurile şi acţiunile voastre, de acum înainte. Adoraţi-l numai pe cel Unic. Concentraţi-vă asemeni razelor Soarelui, asupra izvorului de la care vă trageţi propria viaţă şi lumina interioară. Să nu deveniţi copii ai întunericului, care cred că lumina se afla în ei înşişi şi care urmează căile ce fac să crească egoismul şi separarea.

Spuneţi-vă, deci, de acum, că sunteţi fii şi fiice ale Luminii, şi copii ai Legii celui Unic.

Mult timp după aceea, în timpul stăpânirii lui Amilius aderarea majorităţii atlanţilor la învăţăturile Legii celui Unic a adus mult progres şi iluminare în ţară.

Aceasta este epoca în care, pentru perpetuarea legii, s-a înfiinţat preoţia. La început, o confraternitate, având ca însemn un turban alb (deşi unele dintre fiicele androgine au fost mai târziu acceptate ca preotese), ulterior aceşti fii ai Legii celui Unic au constituit ceea ce a devenit cunoscut ca Frăţia Alba. Cayce spune despre aceşti iniţiaţi atlanţi că aveau capacitatea de a se transporta atât pe cale mentala, cât şi fizica, iar în Locuitor pe două planete, Phylos face aluzii asemănătoare la proiecţia astrală, prezentând-o drept o ocupaţie comuna a acestor Fii ai singurătăţii, cum mai erau ei denumiţi, spunându-ne că aveau capacitatea de a-şi lepăda corpul grosier pământesc ca pe o haină şi de a se proiecta oriunde doreau. Controlul sferelor sacre de piatra, care se puteau găsi în fiecare templu din Atlantida şi, al puternicului cristal (piatra) Tuaoi identificat de Phylos în terminologie Atlanta târzie drept piatra Maxin, era încredinţată doar acestui grup de gardieni spirituali de elita.

În esenţă, piatra Tuaoi era un imens acumulator de energie din cristal pur de cuarţ. Dar la origine el fusese folosit la mult mai mult decât atât. La început, el era sursa prin care se făcea contactul spiritual şi mental cu Forţele Nevăzute. În mod similar, pietrele circulare care erau

amplasate deasupra altarelor din templele sau curţile acestora şi care variau în diametru de la câţiva inci până la opt picioare erau din granit foarte bine finisat şi transportau influenta magnetica despre care a vorbit Spiritul celui Unic către vechii atlanţi care asistau la serviciul religios. Într-o epocă mult mai târzie, spre sfârşitul erei atlante, multe dintre aceste sfere au fost transportate de un conducător poseidian, pe nume Iltar, către pământurile sigure ale peninsulei Yucatán şi către Guatemala şi Costa Rica de azi. În cea din urmă, un mare număr dintre aceste misterioase obiecte, încă aşezate pe suporturi asemănătoare unor altare făcute din pietre de râu, au fost dezgropate în jungla, derutându-i cu totul pe exploratorii din zilele noastre, după cum se arata în Science Digest (iunie 1967).

Despre piatra Tuaoi, care s-a scufundat cu restul Poseidiei, cu aproximativ 12 milenii în urmă, Cayce a indicat ca ea ar putea într-o bună zi să iasă din nou la lumina, pe măsură ce porţiuni din continentul scufundat încep să se ridice din nou în vecinătatea insulelor Bahamas.

Adăpostită într-un templu special, cu o incinta în forma de dom şi cupola care se putea îndepărta pentru a se putea vedea cerul, piatra Tuaoi avea forma unei coloane de mari dimensiuni având drept secţiuni laterale o multitudine de fete prismatice, în aşa fel încât capitelul sau să poată acumula şi focaliza forţa concentrată între cele două capete ale ei. Cayce se referă într-o lectura spunând că avea şase laturi, dar se crede ca aceasta terminologie ar putea fi doar modul în care Cayce arata că era realizata din cuart cristalin, care are o secţiune transversala hexagonala. Acordata pe frecveta îndepărtatei stele Arcturus – identificată de Cayce drept centrul către care se deplasează propriul nostru m sistem solar – cât pe cea a Soarelui, nu este surprinzător ca piatra Tuaoi a ajuns mai târziu să fie numita Piatra de Foc, deşi acest lucru se petrecea într-o perioadă de schimbare a culaturii atlante, când funcţiile pietrei deveniseră mai degrabă tehnologice

decât de naturea spirituală.

Întrebat o dată care a fost punctual culminant al civilizaţiei atlante, Cayce a răspuns ca acest lucru depinde de faptul dacă cel care a pus întrebarea se referea la progres, aşa cum este el perceput de regula, în termenii civilizaţiei materiale, sau la progres în domeniul realizărilor spirituale. Cel din urma fusese atins în mod limpede în perioada domniei lui Amilius, cu aproximativ 98.000 de ani înaintea intrării lui Ram, sau rama (erou mitic din epopeea Rāmāyana – n.r.), în India. Cronologia hindusă îl localizează pe Rama între 8.000 şi 7.500 î.Hr., astfel că putem conchide ca domnia lui Amilius şi-a avut începuturile cu aproximativ 108.000 de ani în urmă. Dar cât a durat? Nu avem date despre momentul când aceasta a luat sfârşit. Se poate însă estima fără teama de a greşi că a fost o domnie foarte lungă.

Epoca de aur a lui Amilius, de la începuturile sale relative primitive, a beneficiat de domnia sa pasnica şi avântul spiritual de atunci pentru crearea unei naţiuni puternice şi neîntrecute în împliniri. Către sfârşitul acestei ere, Amilius izbutise deja să ducă Atlantida până la începuturile epocii aeriene, sau electrice, care avea să îi urmeze. La început, călătoriile aeriene se făceau cu ajutorul baloanelor realizate din piei de pahiderme şi umplute cu heliu – încetineala primitiva, probabil, dacă este să judecam după standardele epocii moderne, dar dovada a ingeniozităţii atlanţilor. Nu au mai pierdut timpul pentru a avansa spre mijloace de transport mai sophisticate, întrecând realizările noastre cele mai deosebite. În vremea lui Amilius, atlanţii au descoperit principiul de control a ceea ce s-a numit partea întunecată, sau forţele negative ale naturii, aflate la antipodal celor positive. De exemplu, pentru a înţelege cum acţionează la scara universului forţele de atracţie şi respingere, se pot echilibra gravitaţia şi antigravitaţia, permiţând marilor greutăţi de a fi ridicate sau coborâte cu mare uşurinţă şi cu mare precizie. Într-adevăr, toate misterele fizice particulelor elementare, electromagnetismului, energia

solara şi alte energii cosmice erau înţelese intuitiv de către atlanţii acelor timpuri. În consecinţă, prin folosirea aliajelor metalice pe care omul modern nu le-a descoperit încă, în combinaţie cu anumite principii ale părţii întunecate pe care le stăpâneau, ei au izbutit să construiască nave spaţiale fără aripi care se mişcau cu viteze incredibile prin spaţiul cosmic sau sub apa. Nu numai ca lecturile lui Cayce ne relatează despre aceste lucruri, dar ele sunt confirmate de scrierile lui Phylos din secolul al XIX-lea, cu mult înainte de naşterea călătoriilor aeriene, a fotografiei în infraroşu, a televiziunii şi a altor inovaţii ale epocii moderne, care în societatea Atlanta erau considerate lucruri obişnuite, ni se spune, cu mult înaintea sfârşitului ei fatal.

Este oare aceasta o lecţie pentru noi? În orice caz, către sfârşitul domniei lui Amilius, deşi realizările deosebite în plan material le aduseseră atlanţilor o prosperitate greu de imaginat şi o viaţă plină de lux şi confort, au început din nou să izbucnească disensiuni şi dezbinări. Ele îşi aveau rădăcinile, după cum se poate bănui, în decadenta morala care însoţeşte ascensiunea spre putere a oricărei societăţi care îşi abandonează rigorile spirituale şi morale ale valorilor sale tradiţionale. Între timp, cei care aparţineau descendentei pur androgine şi care menţineau vechile standarde au pierdut bătălia în încercarea lor de a-i convinge pe concetăţenii lor rătăciţi să se întoarcă la Legea celui Unic. Aceştia au continuat să se lase prada tot mai mult căutării plăcerilor, care deveneau tot mai licenţioase.

În cele din urmă, copiii Legii celui Unic s-au întors către bătrânul Amilius. Tristeţea sa creştea pe măsură ce asculta. El putea face mult prea puţin; căci ştia că îi sosise vremea. Dar, înainte de a dispărea, a spus să se înalţe primul altar de sacrificiu din tara, ca mijloc de amintire şi de slăvire a lui Dumnezeu cu ajutorul primelor roade ale viitoarelor recolte. Poate ca spera ca cei din poporul sau îşi vor aminti să-l pună pe Dumnezeu înaintea lor înşile. În loc de aceasta, rapida deteriorare a stării de moralitate a fost

însoţită de pervertirea scopului iniţial al altarelor şi acestea au ajuns să fie folosite pentru sacrificii sângeroase.

După Amilius a urmat la domnie Esai, care a stăpânit în perioada în care a avut loc prima mare revolta a naţiunii atlante, despre care se spune că ar fi avut loc în jurul anului 50.700 î.Hr. Conducătorul din timpul celei de-a doua faze de distrugere progresiva a Atlantei, care s-a petrecut aproximativ cu 28.000 de ani î.Hr., nu este cunoscut. Totuşi, un conducător cu numele Ani este menţionat în legătură cu ultimele zile ale Atlantidei, în jurul anului 10.600 î.Hr. şi în continuare până când ultimul atlant a fost evacuat iar cele mai înalte vârfuri ale ultimei insule s-a scufundat, cu câteva secole mai târziu…

Cât despre timpurile zeului Poseidon şi divizarea Atlantidei în cele zece regate legendare sub conducerea celor zece prinţi, cu Atlas, cel dintâi născut, ca monarh domnitor, presupunem ca ele ocupa în existenta de 200.000 de ani a fabulosului continent o vechime deosebita. Pare probabil, chiar, ca Poseidon să fi fost un precursor timpuriu al celei de-a treia rase primare, ales de zeii superiori să populeze noile pământuri pregătite pentru experimentul lor evoluţionist. Dacă aşa stau lucrurile, civilizaţia pe care se presupune ca el a înfiinţat-o, ca prototip legendar al Atlantidei de mai târziu, este posibil să se fi înălţat şi să se fi prăbuşit cu mult timp înainte de sosirea lui Amilius. Despre acesta, ca Adam superior coborât pe pământ, ne putem întreba dacă el putuse prevedea ca îndelungatul sau rol ciclic de Salvator al sufletelor pământenilor se afla la început.

Pentru procurarea volumului, folosiţi adresa:

2700 Deva, OP 1, OP 141, judeţul Hunedoara, e-mail: protocerex2.000 @yahoo.com, telefon 0040254/21.97.76.

Civilizaţia maori, adică nişte copii ai cerului care au devenit ţărani

Maorii trăiesc în centrul Noii Zeelande şi

reprezintă o combinaţie a populaţiei tribului Iwi cu populaţia subtriburilor Hapu şi Whanau. Numele lor este derivat de la cuvântul Mă-Uri care înseamnă „copiii cerului”. La origini, ei erau vânători, dar curând au devenit ţărani care supravieţuiesc cu ajutorul agriculturii. Astăzi, cei aproximativ 500.000 de maori trăiesc în principal în localităţi, dar rămân legaţi indirect de triburile lor.

Pământul norului alb

Navigatorului Kupe de Polynesian i-a fost atribuita descoperirea Noii Zeelande pe care a numit-o Actearoa – pământul marelui nor alb.

Sosirea maorilor în Actearoa formată din triburi a făcut ca şi aceştia să se organizeze în triburi secundare. Acest sistem tribal funcţionează şi astăzi şi este un dispozitiv puternic pentru rezolvarea problemelor legate de teritorii şi de reclamaţiile maorilor cu privire la drepturile lor.

Cultura maorilor s-a dezvoltat mai târziu cu puţine sau chiar deloc interferente ale influentelor exterioare. Fiind războinici, maorii s-au angajat în bătăliile dintre triburi pentru teritorii sau pentru hrana. Deseori, învinşii deveneau hrana pentru învingători – canibalismul fiind o modalitate de a impune puterea.

Totuşi, maorii nu erau toţi numai canibali. Exista doar un subtrib cu comportament de aşa natura, care trăia în insulele din sud.

Haka şi wero, ca la rugby

Cu timpul, maorii au evoluat, formând o civilizaţie susţinută de agricultura şi vânătoare. Au avut o structura sociala complexa de triburi, clanuri şi o societate stratificată compusa din nobili, clasa de mijloc şi sclavi. Pământul a fost deţinut în comun de către triburile principale şi cele secundare. Exista un spaţiu comun frecventat de cei cu rang înalt care erau tatuaţi din cap până în picioare, purtând ornamente din pene, blana de câine, os şi jad. Locul respectiv era locuit de moştenitorii spirituali ai tribului.

Istoria maori nu a fost consemnata prin cuvinte scrise; în locul acestora, istoria a fost menţinută cu ajutorul poeziilor şi cântecelor specifice şi stilizate. De asemenea, protocolul în relaţiile interpersonale era rafinat şi implica, printre alte forme de eticheta, salutari feroce şi entuziasmante cunoscute sub denumirea de haka (războiul cânta) şi wero (provocare), care sunt utilizate şi astăzi (mulţi dintre noi cunosc celebrul salut al jucătorilor de rugby neo-zeelandezi de la începutul fiecărui meci).

Actearoa şi Pekaha, care înseamnă oameni albi

Primii exploratori europeni au sosit în Actearoa în căutarea unui mare continent despre care se credea că exista pe undeva prin sudul Oceanului Pacific. Tasman a fost cel care a ajuns primul, pe la mijlocul secolului al XVII-lea, dar cea mai mare parte a istoricilor sunt de părere ca descoperirea europeană a teritoriului Actearoa este acreditata căpitanului James Cook. În 1769, căpitanul James Cook naviga între cele două insule principale. Contactul iniţial cu maori a fost violent, dar curajul şi spiritul acestei civilizaţii, identificarea potenţialului acestui nou pământ au fost cucerite de Coroana Britanica înainte de debarcarea în Australia.

La început, maori nu i-au acceptat pe europeni, dar interacţiunea sociala de-a lungul timpului a determinat dezvoltarea relaţiilor, chiar dacă europenii au venit pe pământurile lor în căutarea comorilor, pentru procurarea blănurilor şi teritoriilor libere.

Englezii şi Tratatul de la Waitangi

Când englezii au început colonizarea, Noua Zeelandă a fost considerata drept o ramificaţie a economiei australiene în pescuitul balenei. În acelaşi timp, strictul regulament european a generat probleme: a fost instaurata o politică dura referitoare la afacerile cu pământ între colonişti (Pekaha) şi maori. În 1840, Tratatul de Waitangi a fost semnat, cu obligaţia maorilor de a cesiona tara Marii Britanii în schimbul protecţiei şi garanţiei posesiei pământurilor.

Curând însă relaţiile dintre maori şi Pekaha au

devenit încordate (maori au început să se alarmeze datorită efectelor pe care Pekaha l-au avut asupra societăţii lor, în sensul că aveau tot mai puţine drepturi). În 1860 a izbucnit războiul, care a durat mai mult de un deceniu, în final maori fiind învinşi.

La sfârşitul secolului al XIX-lea, lucrurile s-au calmat constant. Descoperirea aurului a generat multă prosperitate, iar răspândirea creşterii oilor a însemnat ca Noua Zeelandă a devenit o tară eficace şi, cea mai mare parte a timpului, independenta. Schimbările sociale rapide – sufragiul femeilor, securitatea socială, încurajarea sindicatelor şi introducerea serviciilor de asistenta a copiilor – şi reputaţia Noii Zeelande cimentata ca tara au dus la reforma egalitara.

Noua Zeelandă a obţinut autonomia fata de Marea Britanie în 1931, totuşi independenta a fost proclamata formal de-abia în 1947. Economia a continuat să prospere până la recesiunea mondială din anii ’80, când a crescut semnificativ şomajul.

Numărul populaţiei maori creste acum mai rapid decât Pekaha şi reapariţia din Maoritania (cultura maori) a avut un impact important şi durabil asupra societăţii din Noua Zeelandă. Din punct de vedere cultural, aceasta dezvoltare a remediat relaţiile dintre maori şi Pekaha. În 1985, Tratatul de la Waitangi a fost revizuit, ceea ce a dus la reparaţii financiare pentru un anumit număr de triburi maori ale căror teritorii au fost confiscate pe nedrept. Chiar şi în aceste condiţii exista proteste ale militanţilor maori care au perturbat evenimente, au blocat drumuri, au ameninţat Parlamentul ţării, revendicând drepturi cu privire la pământuri care le-au aparţinut.

Muzica tradiţională maori

Muzica maori, ca orice alta muzica etnica, s-a schimbat odată cu trecerea timpului sub influenta culturii occidentale, dar într-o foarte mica măsură. Etnomuzicologii occidentali au o atitudine negativa fata de aceste schimbări. Normele occidentale care impun comercializarea produselor au influenţat dispariţia

elementelor tradiţionale. Dar în cazul maorilor, alături de aceasta comercializare, se remarca o renaştere puternică a muzicii tradiţionale.

Powhiri, karakia, haka taparahi, haka peruperu şi paaterele

Powhiri, aşa cum este denumita de maori, este o combinaţie, o forma amestecata. Bărbaţii recita cu voce puternica şi mândră, în timp ce femeile cântă într-o manieră foarte melodioasă. În majoritatea cazurilor, powhiri se termina cu haka (cântecul bărbaţilor) fără arme. Haka reprezintă discursuri exclamate cu voce tare de bărbaţi, combinate cu un dans feroce. Haka taparahi sunt executate fără arme şi pot reda expresia diferitelor emoţii, în funcţie de situaţia pentru care sunt interpretate. Haka peruperu sunt interpretate cu arme şi se leagă de dansul de război.

Karakia sunt incantaţii rapide şi vorbite. Acestea sunt utilizate în viaţa de zi cu zi de către adulţi şi copii, dar şi în timpul ritualurilor. Este dificila şi periculoasa executarea ritualului karakia, pentru că se spune ca o greşeală comisa în timpul execuţiei va atrage ghinionul, boala sau chiar moartea recitatorului. De aceea, sunt necesari doi preoţi care să recite pentru alternarea lor între pauzele de respiraţie, deoarece şi cel mai scurt moment de tăcere se poate transforma într-un dezastru.

Paatere sunt incantaţii executate de grupuri de femei şi compuse tot de acestea ca răspuns la anumite bârfe.

Ranginui şi Papatuanuku au făcut un copil: pe maori

Lumea maori a fost creată prin uniunea dintre Ranginui (tatăl cerului) şi Papatuanuku (mama pământului). Odată cu naşterea fiului lor, Tane, a fost creat spaţiul dintre pământ şi cer. Părinţii împreună cu ceilalţi fii s-au retras în spaţiul numit Lumea luminii. Tane este cel care a creat propriul sau domeniu cu plante, păsări, insecte şi alte vieţuitoare. Imediat după aceea a creat viaţa umană combinând cu succes elementele părinţilor săi. Astfel explica maori legenda despre originile Actearoa sau

Noua Zeelandă.

Limba maori încearcă să supravieţuiască

Limba maori este o limbă aflata în primejdie, deoarece engleza este prădata în şcoli ca fiind prima limba. Astăzi, maori fac presiuni pentru ca limba lor materna sa supravieţuiască şi să se integreze în societatea din Noua Zeelandă.

Bărbaţii cu vânatul, femeile cu gospodăria

În majoritatea comunităţilor maori, bărbaţii vânează şi îşi protejează familia, iar femeile se ocupa de treburile gospodăreşti. Arta ocupa un loc foarte important în cultura maori: poezia, oratoria, tatuarea şi sculptura în lemn, os şi piatra sunt întâlnite deseori în toate comunităţile. De altfel, casele lor sunt decorate cu obiecte din lemn sculptate de ei înşişi. Mulţi maori poarta podoabe personale cum ar fi amuletele şi pandantivele sculptate în piatra confecţionate chiar de ei.

Satele maorilor sunt fortificate din punct de vedere spiritual printr-un spaţiu deschis situat în centrul aşezării, unde se afla şi casa de întâlnire a membrilor comunităţii. Aceasta construcţie întruchipează în mod simbolic trupul ancestral al culturii maori. Împrejurimile satului sunt străjuite de un turn de supraveghere care are rolul de a servi drept loc de unde se da alarma în caz de primejdii.

Religia maori a rămas intacta

Maori cred în zei şi personificări, printre care cei mai cunoscuţi sunt Tane, zeul pădurilor, şi Tangaroa, zeul oceanelor. Cel mai înalt preot şi şeful tribului cred şi înţeleg fiinţă Zeului suprem, Io, a cărui existenta nu a fost dezvăluită comunităţii. De asemenea, maori cred în existenta spiritelor. Religia maori este strâns legată de natura şi de strămoşi. Natura însăşi este considerată o fiinţă vie şi data fiind interacţiunea dintre oameni şi mama natura se creează legende scrise şi ritualuri. Conceptul sacru este încă o noţiune importanta în societatea contemporana maori. Tiki sunt nişte ornamente

antropomorfe (obiecte de artă sau reprezentări decorative cu forma de fiinţă omeneasca) care înfăţişează fiinţe spirituale. Multă vreme aceste figurine aveau unele deformaţii care reprezentau semne ale celor aleşi sau însemnaţi, cum ar fi o mina cu doar trei degete, şi puteau fi considerate pozitive sau negative de către comunitate.

În ciuda influentelor externe, cea mai mare parte a religiei maori a rămas intacta. Multe ritualuri sunt încă practicate frecvent şi sunt asociate cu arta vizuala tradiţională şi cu muzica tradiţională.

Sarcina de la Naţiunile Unite

Macki Ruka este un prezicător şi un vindecător internaţional, care de la o vârstă foarte frageda s-a lansat în învăţarea celor mai elevate cunoştinţe despre lumea celesta şi terestra. A fost ales de Naţiunile Unite pentru a desluşi profeţiile antice ale lumii. Macki a călătorit în jurul lumii, călătorii cu prilejul cărora i-a întâlnit pe Papa, Dalai Lama, Maica Theresa şi alţi conducători religioşi din lume. De asemenea, el a întreprins vizite şi ceremonii religioase la locurile sacre din lume, precum Machu Pichu, Israel, India, China, Rusia şi Egipt. Cele mai dese călătorii le-a făcut în Egipt, unde a ţinut numeroase ceremonii sacre prin care a popularizat valorile comunităţii sale în lumea întreagă.

Civilizaţia maori aparţine unei culturi de tip matriarhal, Macki Ruka fiind fiul pe latura matriarhatului actual. Toată viaţa şi-a petrecut-o săvârşind ritualuri ceremoniale antice care fac parte din cultura sa de mai bine de 500.000 de ani.

Macki Ruka a fost educat şi format din punct de vedere spiritual de către mama şi bunicile sale din trib. Astfel, el a acumulat cunoştinţe despre genealogia sa, ceremoniile de vitejie, despre istorie, înţelepciune, cântece şi incantaţii. La vârsta de 7 ani a participat la o ceremonie care a constat în înotul alături de delfini, lucru menit să aducă echilibrul dintre bărbaţii şi femeile tribului, considerate puternice deoarece ele sunt cele care dau viaţa. Femeile sunt apreciate drept constructoarele

bărbaţilor. În cultura maori, Pământul, Natura, Luna sunt celebrate ca entităţi feminine.

Profeţiile lui Macki Ruka

Ultimele profeţii ale lui Macki Ruka semnalează că vor exista schimbări majore ale climei, modificări politico-economice datorate noilor situaţii cu care se confrunta structurile guvernamentale, căderea sistemului monetar internaţional. De asemenea, maestrul spiritual spune ca oamenii trăiesc într-o perioadă de haos tehnologic, pentru că s-a ajuns să se cheltuiască miliarde de dolari pentru crearea unui avion, când aceşti bani ar fi putut hrăni mii de copii din ţările sărace.

Maestrul afirma ca singura soluţie pentru a salva omenirea de la declin sta în puterea oamenilor de a regăsi frumuseţea fiinţei umane, compasiunea şi toleranta din sufletul lor. Rolul lui consta în descoperirea adevărului suprem care se afla alături de creator. Datoria divină a maestrului este de a găsi şi de a cultiva frumuseţea sufletului oamenilor.

Ritual de captare a spiritului

Fiecare ceremonie a lui Macki Ruka începe cu deschiderea sufletului, adică un fel de captare a spiritului. Aceasta metoda este diferita de meditaţie, care durează o scurta perioada de timp. Maestrul spiritual încearcă să dăruiască fiecăruia lucruri simple pe care oamenii le poartă cu ei în orice loc, în orice minut, în orice zi din viaţa lor. Aceste lucruri sunt legate de iubirea pe care fiecare ar trebui să o poarte în suflet şi să o dăruiască aproapelui. De altfel, tot ceea ce este făcut prin creaţia divina este făcut cu simplitate. Oamenii cu firea lor complicata au făcut lucrurile mai dificile, a afirmat Macki Ruka.

Steluţa Indrei

Dragostea şi sexul în viaţa zeilor hinduşi

De foarte multe ori, India, tara în care se vorbesc numeroase limbi, în care trăiesc foarte mulţi oameni, dintre care majoritatea credincioşilor sunt hinduşi (aproximativ 85 la suta din totalul

populaţiei), este numita patria contrastelor, patria minunilor. Să luăm de exemplu viaţa intima a zeilor hinduşi, a zeiţelor şi a acoliţilor lor, a fiinţelor din ceruri pe jumătate zei, a eroilor mitologici, a sfinţilor asceţi înţelepţi. Aproape despre fiecare dintre aceste personaje enumerate se cunoaşte ceva straniu. Dacă unim toate aceste tablouri vom vedea ca în esenţă toată viaţa panteonului hindus a fost pătrunsă de dragoste şi sex.

Cei mai populari zei la hinduşi sau triada Trimurti

În prezent, sunt foarte cunoscuţi zeii panteonului hindus epic, acea ierarhie a divinităţilor hinduse care a pătruns odată cu marile opere indiene Rāmāyana şi Mahābhārata, opere care au o răspândire mondială. În fruntea acestei mulţimi de zei se găsesc trei – Brahma, Vishnu şi Shiva, care alcătuiesc triada divina hindusa Trimurti (în iconografia hindusa aceasta triada este zugrăvita sub forma unei fiinţe cu trei fete).

Fiecare dintre ei are o sotie cu care alcătuiesc o pereche de zei cunoscuta: Brahma – Sarasvati, Vishnu – Lakshmi, Shiva – Parvati. Pe lângă acestea însă mai au şi alte sotii, prietene, iubite, o suita feminină sau masculina, slugi, muzicanţi de curte, cântăreţi, dansatori. Fiecare dintre zeii principali avea armata sa, animalele sale de cursa (Brahma, zeul creator şi părintele lumii, care s-a născut din floarea de lotus, avea gâscă sau lebăda brahmanica; Vishnu, zeul apărător şi protectorul a tot ceea ce este viu, era posesorul uliului Garūḍa; Shiva, distrugătorul şi recreatorul lumii, avea taurul alb Nandin; zeului iubirii Kama avea un papagal), culoarea sa preferata (Brahma – roşu, Vishnu – negru, Shiva – cenuşiu), obiceiurile sale, distracţiile sale, fiecare avea raiul său.

Zeii erau ca oamenii, adulterul fiind foarte des întâlnit

Fiecare zeu avea fii şi fiice, copii adoptaţi, copii cu mame sau tati necunoscuţi. Se ştie că copiii erau dăruiţi, schimbaţi, vânduţi, daţi cu împrumut, furaţi. Pentru a-şi

proteja urmaşii, zeii ştiau încă de atunci să mute embrionul din pântecele unei mame în cel al alteia, dezorientându-i în acest fel pe cei mai mari duşmani ai lor – demonii-asuri.

Printre personajele divine ale mitologiei indiene era foarte răspândit adulterul. Astfel, soţiile fiului lui Brahma trăiau în acelaşi timp şi cu zeului tunetului Indra, şi cu zeul focului Agni. Se întâmplă ca soţiile să plece de la sotii lor zeii; sotii se certau foarte tare, după care se împăcau şi din nou domnea iubirea.

Sotiile-zeite lăudau de foarte multe ori una în faţa alteia calităţile de bărbat ale soţului-zeu, fără să se ruşineze în comparaţii şi exprimări. În comunitatea zeilor era foarte răspândită răpirea logodnicelor şi a soţiilor. Unele dintre fiinţele divine se căsătoreau cu muritori simpli. Zeii se îmbătau din când în când împreună, iar adesea îşi dădeau unul altuia otrava. Totul se întâmplă ca şi la oameni.

Jocurile de iubire ale zeilor şi zeiţelor şi ale acoliţilor lor sunt zugrăvite pe pereţii multor biserici hinduse, desenele au dimensiunea unui om (foarte multe asemenea sculpturi în piatra se găsesc la Khadjuraho, Orissa, Tamilnada).

Brahma avea relaţii incestuoase cu fiica sa

Relaţiile dintre zeii şi zeiţele principale sunt ilustrate în numeroase legende, din care aflam ca Stăpânul a tot ceea ce este viu, Brahma, soţul minunatei Sarasvati (aceasta este zugrăvită de obicei stând pe o floare de lotus într-un sari deschis la culoare şi cântând la un instrument specific indian, vina), avea de foarte multe ori relaţii incestuale cu fiica sa, care a pătruns în mitologie sub diverse nume, cum ar fi Vatch, Brahmani, Savitri şi chiar Sarasvati.

Sarasvati, nefiind mulţumită din punct de vedere sexual de către propriul soţ, a creat-o dintr-o jumătate a corpului sau minunat pe zeiţa Gaiatri (care de asemenea era cunoscuta sub mai multe nume), de care Brahma s-a simţit imediat atras şi, pentru a nu o pierde din vedere nici

măcar pentru o secundă, şi-a creat patru fete (a început să fie numit Cel cu patru fete).

Sarasvati, cea mai bună dintre mame, cea care îi ajuta pe cântăreţi să îşi creeze imnurile, era şi zeiţă fluviilor, care (potrivit unei alte legende) a intrat sub pământ pentru a nu vedea decăderea obiceiurilor divine şi pământeşti, iar în zilele noastre se varsă în fluviul Gange, acolo unde acesta se uneşte cu Djamna.

Zeul Vishnu fermeca tinerele păstorite

Zeul Vishnu, în tinereţe întruchipat în Krishna, fermeca sub înfăţişarea unui tânăr zburdalnic ba negru, ba albastru închis, ba lila sau violet nu numai pe tinerele păstorite – gopi, cu care se distra luând înfăţişarea unui pastor, dar şi pe tinerele doamne în vârstă, care erau atrase în jurul lui, părăsindu-şi treburile, soţul şi copiii, imediat ce auzeau sunetul fluierului său.

El le învârtea pe acestea până la epuizare într-un dans extatic, care simboliza unirea deplină a sufletului uman cu zeul. Iubita principala dintre păstorite era Radha, care astăzi a devenit obiectul unui cult deosebit la unele secte.

În acest caz, după cum spun legendele, el avea o capacitate uimitoare chiar şi pentru un zeu de a se găsi alături de sute de păstorite, dând naştere în acest fel unui şir numeros de urmaşi care locuiau în India Centrala. Acest lucru nu l-a împiedicat să mai aibă încă opt sotii. Dar principala şi cea mai draga iubita a rămas Lakshmi (care în sens propriu înseamnă fericire, frumuseţe).

Se crede, de asemenea, ca ea însăşi s-a întruchipat în numeroasele sotii şi iubite ale lui Vishnu, devenind pentru indieni idealul de femeie şi sotie indiana, figura clasica a frumuseţii indiene, adevărata zeiţă a fericirii şi bogăţiei. În raiul ceresc Vishnu este Vaikunthe, de unde izvoraşte, potrivit credinţelor hinduse, Gangele ceresc, prin nişte porţi minunate din aur şi pietre preţioase.

Printre flori parfumate, Lakshmi sta pe un tron din aur şi flori de lotus, în partea stângă a soţului divin mult iubit (adesea ea este zugrăvita pe coapsa lui stângă), cu

fata strălucind de fericire. Mirosul uimitor de puternic, propriu numai ei, se simte la 800 de mile depărtare.

Shiva stăpânea tehnica erotismului

Shiva, cel care recreează lumea după voinţa sa, cel mai înalt stăpânitor al Universului (atributul sau sunt şerpii şi semilunile în par), este popular, ca şi Vishnu, mai mult în sudul Indiei. Din cele mai vechi timpuri, exista un cult al forţei sale creatoare şi al organului care da naştere copiilor. Dezgolit pe jumătate, presărat cu cenuşa sfântă şi acoperit doar puţin în jurul coapselor cu o bucată de piele de elefant, el este idealul celor care se dedau meditaţiei şi pocăinţei, este apărătorul şi învăţătorul asceţilor.

Prima sotie a lui Shiva a devenit, potrivit legendelor, virtuoasa Sati, fiica unuia dintre creatorii omenirii – Dakshi. Soţiile lui au mai fost de asemenea Parvati, cea mai cunoscuta (în sens propriu înseamnă cea de pe munte), Găuri (în sens propriu alba ca zăpadă sau fecioara).

În epos se da descrierea stăpânirii de către Shiva a tehnicii erotice. Astfel, în timpul unui act sexual cu Rudrani, sotia îngrozitorului zeu vedic al furtunii, la rugămintea celorlalţi zei şi temându-se de naşterea unui urmaş groaznic şi puternic, Shiva prin forţa voinţei a reuşit să nu ejaculeze, ceea ce a produs revolta partenerei-zeita. Nemulţumită Rudrani i-a blestemat mânioasă pe toţi zeii (cu excepţia zeului Agni, care nu era de fata) şi i-a condamnat la infertilitate pentru totdeauna.

În eposuri şi legende se întâlnesc foarte multe date despre diverse momente erotice din viaţa zeilor şi a sfinţilor înţelepţi şi de asemenea sunt descrise metode erotice de care se foloseau fecioarele şi femeile din ceruri. Este demn de remarcat ca în descrierile vieţilor şi traiului muritorilor simpli, care nu sunt nici ei străini distracţiilor sexuale, asemenea momente se întâlnesc foarte rar.

Jocurile zeilor pe vârful muntelui Kailasa

Mitologia indiana vorbeşte despre faptul ca distracţiile sexuale nu erau proprii numai triadei Trimurti, ci şi celorlalţi zei din panteon, dar şi duşmanilor lor

cunoscuţi dintotdeauna – demonii, brahmanilor (casta superioara) şi celor mai simpli locuitori.

Dansând pe vârful muntelui Kailasa, spre bucuria sa şi a sotiei, Shiva a adunat în jurul sau pe toată lumea. În acest timp, Indra îl acompania la flaut, Brahma bătea tactul la trei ţambale, Sarasvati cânta la vina (instrument specific indian), Vishnu era la toba, iar Lakshmi cânta din gură. Fermecaţi de dansul ceresc şi de orchestra zeilor, oaspeţii beau băuturi din hamei, se înveseleau, inventau jocuri de dragoste.

Vishnu, potrivit legendei, lua figura unei fecioare minunate Mohini (în sens propriu cea care şi-a ieşit din minţi, vrăjitoarea) de care era fermecat Shiva. Atras de frumuseţea ei nepământeană, el o îmbrăţişă cu putere pe Mohini-Vishnu, de unde se năştea un zeu, denumit după numele celor doi (Vishnu – Hari, Shiva – Hara) – Harihara. Nimfa Mohini, împodobită ca o femela elefant (aceasta este în India cel mai înalt ideal de frumuseţe), era din nou fermecata după aceea, de această dată de Brahma, astfel încât îşi pierdea cunoştinţă. Dar cufundat în meditaţie, marele zeu nu îi acorda prea mare atenţie, trecând către rai pe lângă ea.

Pasionala Mohini îşi venea în fire, îi părăsea pe toţi iubiţii din ceruri, înceta să mai mănânce şi să bea, se zvârcolea. Atunci prietena sa, nimfa cereasca şi curtezana Rambha, cunoscuta datorită iubirii sale fata de bogăţie şi priceperii sexuale deosebite, a sfătuit-o să îi ceara zeului iubirii Kama (în sens propriu dorinţa, dragoste) să o ajute să îşi potolească pasiunea pentru dragoste.

Zeul dragostei a ajutat-o fără prea multă plăcere să ajungă în cer la Brahma, unde, cu ajutorul unor dansuri ispititoare, l-a atras şi l-a fermecat pe creatorul hindus. Dar el şi-a revenit foarte repede din aceasta ieşire necugetata şi, dându-i foarte multe bogăţii, a îndepărtat-o de el, chiar dacă ea a încercat de foarte multe ori după aceea să îl mai atragă într-un joc de dragoste, atingându-i uşor mâinile şi hainele.

Fiul şi-a blestemat tatăl să săvârşească un incest

Înţeleptul pe jumătate zeu Narada, care îi era fiu lui Brahma, a fost blestemat de tatăl zeu pentru ca a refuzat să îi urmeze sfaturile în ceea ce priveşte căsătoria. Narada a fost blestemat pentru veşnicie să ducă o viaţă simpla fiind tot timpul supus unor femei diferite. La rândul său, fiul zeului, care avea moştenite unele capacităţi ale locuitorilor din ceruri, a trimis asupra tatălui un blestem ca acesta să simtă atracţie către propria fiica, ceea ce l-a lipsit pe Brahma de mulţi adepţi şi susţinători.

Asemenea zeilor erau şi unii locuitori ai cerurilor care aveau origine pe jumătate sau chiar deloc divina, printre care se remarcau asurii – demonii cereşti, vrăjitorii, rivalii şi adversarii permanenţi ai zeilor în panteonul hindus, care îşi ocupau locul în straturile inferioare ale ierarhiei. Pe munţii sfinţiţi ei îşi construiseră nişte palate foarte bogate.

Printre ei se numărau: rakshasii sau demonii, bhutii sau sufletele morţilor, pităcii sau diavolii, nişte fiinţe de sex feminin asemănătoare vrăjitoarelor slave, kraviazii sau cei care se hrăneau cu sânge, care devorau trupurile în timpul incinerării şi mulţi alţi demoni. De obicei, în mitologie ei exista fără nume, ei apar doar ca nişte tipuri, numai foarte rar sunt personificaţi, cum s-a întâmplat de exemplu cu demonul Taraka, pe care dintre toţi zeii nu a reuşit să îl învingă decât fiul lui Shiva, Skanda.

Demonii aveau sotii şi prietene, unii dintre ei locuiau cu familiile, asemenea oamenilor obişnuiţi sau zeilor. Existau în acelaşi timp şi nişte fiinţe feminine care provocau rău, asemenea cunoscutei Arăţi. Nesătula şi senzuala în acelaşi timp, ea venea în fiecare noapte la bărbaţii pământeni care dormeau, se lipea de ei şi le lua toată puterea.

Apsarii i-au învăţat pe muritori nebunia dragostei

Printre personajele pe jumătate zei sau printre cele foarte apropiate de aceştia, în mitologia hindusă, de o

popularitate deosebita se bucurau apsarii – nişte dansatori cereşti, nimfele, întruchipările ceţii, care s-au născut din spuma apelor oceanului. Acestea nu se spălau cu apa curata, şi nici zeii, nici demonii-asuri nu le luau soţiile, în ciuda frumuseţii lor răpitoare, iar acestea rămâneau femeile cereşti ale tuturor.

Potrivit Rigveda, apsarii au vărsat asupra muritorilor simpli nebunia dragostei, iar curtezanele cereşti şi dansatoarele i-au ademenit pe zei şi pe sfinţii înţelepţi. Pe lângă numeroşii apsari fără nume, în mitologia indiana exista şi câteva asemenea personaje cunoscute, cărora li s-au dedicat opere literare: Menaka, Mohini, Rambha, Pramlocha, Unashi etc.

Unashi, potrivit uneia dintre legendele mitologice, este fiica zeului Brahma, venerata pentru frumuseţea ei deosebita, cea care atrăgea numeroşi zei şi sfinţi înţelepţi. Într-o alta legenda, ea făcea parte din familia zeului Varun şi a lui Mitra. Mitra a blestemat-o pe seducătoare, care a fost obligată să trăiască până la sfârşitul vieţii pe pământ alături de un muritor pe nume Purupavasa, de la care a avut opt fii.

Apsara Tilottana se găsea în slujba necondiţionată a zeilor. Din dorinţa de a se distra, zeii i-au făcut pe doi fraţi, Sundu şi Upasundu, să se îndrăgostească de ea. În lupta finala pentru stabilirea celui care o va avea, cei doi fraţi s-au omorât unul pe altul.

Femeile semizeilor cu corp de şarpe au devenit sotii de pământeni

Despre numărul apsarilor exista foarte multe date – numărul lor variază de la 20 la câteva sute de mii; aceştia sunt clasificaţi în foarte multe categorii, acest lucru fiind propriu culturii hinduse. O categorie aparte este constituită de apsarii care se găsesc în raiul războinicilor morţi, al celor care au căzut eroic pe câmpul de luptă.

Acestei lumi minunate îi aparţin şi naghi – semizei cu corp de şarpe şi unul sau mai multe capete de om. Naghinele, soţiile lor, distinse printr-o frumuseţe nepământeană, arătau aproape ca şi femeile pământene,

de aceea au devenit foarte repede soţiile împăraţilor pământeni şi ale eroilor (în cele mai multe cazuri însă nu le-au adus fericirea în viaţa de familie).

Fiinţele pe jumătate zei, iakshi, care în mitologia indiana erau de asemenea socotite copiii lui Brahma, erau nişte tineri şi tinere bine făcute şi puternice şi îndeplineau rolul de slugi şi protectori ai bogăţiilor zeului Kubera. De obicei, băieţii erau binevoitori în relaţiile cu oamenii. Fetele însă erau foarte adesea înclinate să guste din carnea pământenilor, ele violându-i pe tinerii pământeni.

În mitologia indiana s-a amestecat totul: este greu să înţelegem acum cine este fiului unui zeu, cine este tatăl, a cui este o fiică, cine este sotia, cine este mama cuiva. Însă tocmai în acest lucru consta specificul renaşterilor şi transformărilor hinduse, al reprezentărilor religios-filozofice despre lume.

Georgeta Licsandru

Prima distrugere: 50.700 î.Hr.

W.H. Church

În timpul domniei lui Esai, Atlantida avea să devină o impresionant de bogata şi puternica societate de tehnocraţi. Dar pe măsură ce progresul ştiinţific atingea culmi fără egal, societatea decădea din punct de vedere spiritual.

Statele învecinate, mult mai slabe decât puternica Atlantis, cu formidabilele sale arsenale de armament avansat, erau cu uşurinţă supuse, în timp ce atlanţii străbăteau întreaga planetă ca pe propriul lor domeniu. Însă, după cum s-a observat deja, aceasta era o societate care decădea fără încetare, din interior.

Unele dintre simptomele decadentei erau mai subtile decât altele, bineînţeles, mintea preocupată numai de lucrurile lumeşti le putea chiar interpreta drept semne ale unui mai mare progres. Şi aceasta era, bineînţeles, problema.

Să luăm, de exemplu, călătoria spaţială. În timp ce iniţiaţii din vechime erau capabili să traverseze spaţiul cosmic prin punerea în practica doar a capacităţilor lor

psihice naturale, acum numai un mic număr de persoane alese mai păstrau asemenea puteri oculte. Pe de altă parte, călătoria spaţială în aeronave, pe care Cayce le-a comparat odată cu rotile zburătoare descrise de Ezechil mult mai târziu, era acum un lucru obişnuit. Phylos notează de asemenea stăpânirea spaţiului de către ştiinţă Atlanta. Şi chiar dacă acest tip de călătorie era sub controlul a ceea ce astăzi s-ar numi flota aeriana, motivaţia emana, în mod surprinzător, de la vechea piatra Tuaoi.

Vechiul cristal rămânea în continuare exclusiv sub controlul sacrosanct al preoţilor, ca la început. Totuşi, utilizarea sa, ca mijloc de comunicare cu forţele Luminii pentru călăuzire spirituala, era acum o chestiune luată în râs sau ignorata de majoritatea populaţiei, în aceasta epoca ce era considerata iluminata de ştiinţă. În loc de aceasta, forţă teribila a pietrei fusese modificată şi redirecţionată spre a servi unui scop mai practic în existenta de zi cu zi a atlanţilor, care deveneau tot mai materialişti. Numita acum piatra de foc (o denumire potrivita pentru capacitatea fenomenela a puternicului cristal de a acumula şi depozita mari cantităţi de energie solara), multiplele sale radiaţii erau îmblânzite şi canalizate în aşa fel încât să alimenteze practic orice mijloc de transport din tara, indiferent dacă aparţinea forţei aeriene, celei de submarine, navelor de plăcere de la suprafaţă sau celor care se utilizau pe atunci pentru călătorii pe uscat. Mai mult chiar, nu trebuie neglijata transformarea sferelor de granit lustruit din instrumentele spirituale care fuseseră mai înainte şi adaptarea lor la necesităţile schimbătoare ale unei epoci tehnologice; de dimensiuni variate, ele păreau a asigura legăturile electromagnetice necesare dintre centrala electrica, sau Piatra de Foc, şi elementul motor individual al miilor de nave, trenuri şi al multor altora, în care erau amplasate sferele. Mecanismul de propulsie părea a fi, pur şi simplu, materie acordata pe o frecventa individuală, aflata într-un panou de control la punctul de recepţie pentru a regla energia sosită şi regimul de viteza necesar.

Dacă totul s-ar fi terminat aici, utilizarea în scop material la care era supusa piatra Tuaoi, care era alimentata cu energie celesta, ar putea fi privita ca relativ inofensiva, oricât de regretabila ar fi fost. Dar mai exista o utilizare, mai răspândită, utilizare de o natură mult mai regretabila. Dacă energia pietrei putea salva vieţi, şi era adeseori folosita de către elita Atlanta pentru a-şi regenera şi reîntineri trupurile, permiţându-le astfel unora dintre ei să trăiască până la o vârstă foarte înaintată şi de a-şi lua zborul în viaţa de după viaţa, ei bine, înaltele sale vibraţii puteau împrăştia instantaneu moarte şi distrugere, oricare ar fi fost ţinta. Natura armamentului care utiliza aceste forte vibratoare înalte provenind de la piatra era cunoscuta sub numele de raza morţii. Similar în principiu unui laser foarte puternic putea fi reglat pentru a emite raze cosmice mortale de diferite grade de intensitate şi profunzime. Crearea sa a avut loc iniţial pentru a asigura apărarea costelor Atlantidei împotriva invaziilor străine, dar numai zvonurile despre aceasta arma formidabila s-au dovedit suficiente pentru a ţine departe orice invadatori, a căror tehnologie era cu mult în urma celei atlante, practic din orice punct de vedere.

În consecinţă, raza morţii a rămas, în general, netestata. Dar acum naţiunea era confruntata cu o ameninţare de un alt tip, chiar în interiorul granitelor sale. Cetăţenii din provinciile extreme ale Atlantidei, unde terenul era mai muntos şi relativ mai puţin cultivat, au început să relateze despre creşterea ameninţării pe care o reprezentau pentru animalele lor şi pentru ei înşişi haitele tot mai numeroase de sălbăticiuni de tot felul. Multe dintre acestea erau rezultatul grotesc al încrucişării dintre vechi forme-gind şi specii care existau deja pe pământ. Într-adevăr, în multe părţi ale lumii, mai puţin dezvoltate decât Atlantida, aceasta ameninţare creştea rapid din cauza creaturilor monstruoase, ajungând să ia proporţii îngrijorătoare în rândul triburilor dezorganizate şi înspăimântate, care constituiau naţiuni embrionare. (În Egipt, însă, un conducător luminat, pe nume Asapha,

folosindu-se de nave aeriene primitive şi mijloace de comunicaţie înapoiate, care altă dată marcaseră fazele de început ale dezvoltării tehnologice din Atlantida, făcea eforturi pentru a forma un consiliu mondial al conducătorilor tuturor principalelor grupări tribale de pe planeta asediata, pentru a discuta ameninţarea comuna reprezentată de creaturile monstruoase, căreia trebuiau să-i facă fata, şi să propună o soluţie. Rezultatele surprinzătoare ale eforturilor lui Asapha vor fi comentate în capitolul următor).

Între timp, atlanţii, care erau mult mai dezvoltaţi, acţionau independent pentru a elimina ameninţarea de pe propriile lor pământuri. La început, au evitat utilizarea razei morţii, încercând utilizarea unei tehnici cu risc mai scăzut. S-au aruncat explozivi din aer asupra ţintelor vizibile pe câmpii sau în munţi şi s-au amplasat mine la intrarea vizuinilor. Existau însă galerii adânci în pământ în care multe dintre aceste fiare trăiau în număr mare şi asupra cărora exploziile de suprafaţa nu aveau niciun efect. Ca urmare, unii dintre consilieri lui Esai au propus utilizarea razei morţii, care putea pătrunde cu uşurinţă în cele mai profunde galerii şi caverne. Dar Esai a decis, pentru moment, împotriva folosirii acestei arme controversate. Preoţii templului Legii celui Unic l-au convins să folosească măsuri mai puţin drastice şi au recomandat chiar să se facă apel la Forţele Superioare pentru ajutor spiritual. În legătură cu raza morţii, preoţii au avertizat ca folosirea ei nediscriminatorie împotriva animalelor şi creaturilor monstruoase s-ar putea dovedi pe termen lung la fel de mortala pentru atlanţi, cât şi pentru întregul mediu planetar. Creatorii armei nu au acordat însă, la început, atenţia cuvenita acestor sfaturi.

Era vorba de o propunere realista şi lucrurile ar fi putut rămâne aici. Între atlanţii acelor zile a apărut însă o tot mai puternica facţiune războinică, care, învinuindu-i pe Esai şi pe preoţi de timiditate, a susţinut că este necesara o acţiune mai viguroasa şi decisiva şi a cerut ca raza morţii să fie utilizata fără întârziere, pentru a curăţa o dată

pentru totdeauna tara de bestiile ascunse în caverne şi în măruntaiele pământului. Conducătorul acestui grup de opozanţi era o figură charismatica, numita Belial. Persoana vicleana, el era fiul unei foste preotese a Legii celui Unic care-şi abandonase preocupările din templu pentru a deveni amanta unuia dintre fiii oamenilor. Belial, cu ajutorul mamei sale ca preoteasa şefă, îşi construise un templu propriu, a cărui grandoare era un afront deliberat adus copiilor Legii celui Unic. După aceea el a convins o mare parte din cetăţeni de a i se alătură, formând o mişcare politica împotriva lui Esai şi a preoţimii organizate, opunându-se acestora într-un număr de probleme de larg interes, raza morţii fiind numai una dintre acestea.

Probabil ca subiectul cel mai controversat era continuarea producerii aşa-numitelor obiecte, căreia majoritatea preoţilor i se opusese permanent, motivul privind atât tratamentul ruşinos la care erau supuse aceste creaturi neajutorate, considerate doar ca obiecte neînsufleţite de interes sexual, sau ca truditori înlănţuiţi şi priponiţi în mine şi pe câmpuri, cât şi faptul ca producerea de obiecte era o violare a învăţăturilor lui Amilius.

De fapt, câţiva dintre cei mai influenţi din rândul fiilor şi fiicelor Legii celui Unic reuşiseră să-l convingă pe Esai că ar trebui înfiinţate clinici speciale de electroterapie şi centre de instrucţie în toată ţara, cu scopul de a trata cât mai multe creaturi cu putinţă, aducându-le cât mai aproape de starea umană – atât din punct de vedere spiritual, mental, cât şi fizic – pentru a putea fi puşi în libertate, alăturându-se restului societăţii. Pentru Belial şi adepţii săi, dintre care mulţi posedau o mulţime de astfel de sclavi, un asemenea program constituia o dubla ameninţare. Întâi, se temeau şi se opuneau perspectivei de a trebui să renunţe la o forţă de munca gratuita ce le asigura o mare parte din venituri şi care era de asemenea obligata sa le servească nevoilor lor sexuale. Dar mai exista, în plus, şi teama ca unele dintre aceste creaturi, puse în libertate, se vor întoarce împotriva lor şi îi vor

ucide. Înlănţuite şi priponite, ele puteau fi controlate cu uşurinţă; neavând facultăţi mentale prea dezvoltate, nu erau pregătite să raţioneze sau să nu se supună, rămânând foarte docile. Cu toate acestea, unele erau adevăraţi uriaşi, în timp ce altele aveau aspectul grotesc al unor fiare, având coarne şi coada, trupuri păroase, copite ascuţite şi despicate sau ciocuri şi gheare, asemenea unor răpitoare, alături de multe altele imaginate de capriciile creatorilor lor. În ce măsură ar fi putut copiii Legii celui Unic remodela corpurile obiectelor cu ajutorul electrochirurgiei în clinici, sau a antrenamentului spiritual în centre de educaţie, rămânea o chestiune discutabila în acest stadiu incipient. Dar pentru Belial şi alţii asemănători lui, care abuzaseră atâta timp de creaturile respective, nu exista cale de a scăpa de teama pedepsei, dacă acestea ajungeau să devină cu timpul membrii liberi ai societăţii atlante. Mintea lor ar fi putut fi cuprinsă de sentimentul răzbunării.

Pe lângă aceasta, era binecunoscut faptul ca în trecut un mare număr dintre aceste obiecte evadaseră şi se presupunea ca ele se ascundeau printre fiare, în adâncul pământului. Dacă altele urmau a fi eliberate în viitor, în ciuda schimbărilor, acestea s-ar fi putut alătura semenilor lor din tuneluri şi caverne, incitându-i la acte de violenta fără precedent.

Dar, fiecare lucru, la rândul său. Ascunzătorile trebuiau mai întâi curăţate de monştri. În acest scop, Belial i-a prezentat un ultimatum lui Esai, susţinut de o armată tot mai numeroasa de adepţi militanţi: Sau Esai va da dispoziţie iniţiaţilor care se ocupau de Piatra de Foc să activeze modulele de energie din armele razei morţii şi să folosească energiile cosmice astfel dezlănţuite pentru stârpirea fiarelor în cavernele din întreaga ţară, sau Belial însuşi va prelua controlul asupra pietrei din templul Legii celui Unic. Era ameninţare căreia Esai nu dorea să-i facă fata, ştiind ca Belial câştigase de partea sa o forţă redutabila, aşa ca a cedat. Atât de mult amânatul bombardament asupra peşterilor şi gropilor cu razele morţii putea începe. Asal-Sine, iniţiatul care avea controlul

direct asupra Pietrei de Foc, deşi oarecum nehotărât în problema utilizării ei pentru asigurarea energiei laserelor, a căzut treptat sub influenta fermecătorului Belial. Promisiunile că va avea parte de putere în cadrul noii ordini s-au dovedit a-i fi fatale. La sugestia lui Belial, Asal-Sine a ridicat treptat nivelul energetic din reglajul prismatic, astfel încât razele morţii să aibă suficienta forţă de pătrundere pentru a ajunge până în măruntaiele pământului, unde Belial era convins că se mai puteau încă ascunde câţiva dintre cei mai ameninţători monştri.

Efectul a fost mai puternic decât şi-ar fi putut cineva imagina. Nu numai ca bietele, dar şi înfricoşătoarele animale şi creaturi-obiecte au fost lichidate în toate vizuinile lor, dar întregul continent a fost cuprins de seisme şi foc distrugător. Activitatea vulcanica a semănat moarte şi distrugere peste tot, iar continentul a fost rupt în cinci insule separate. S-ar fi putut crede ca un astfel de holocaust putea însemna pentru cei ca Belial o lecţie de umilinţă, dar, din nefericire, nu acesta avea să fie cazul.

Cu timpul Atlantida şi-a revenit şi şi-a reluta vechile deprinderi. Dar dacă fiarele nu mai constituiau o ameninţare, nu acelaşi lucru se putea spune despre fiii lui Belial. Numărul lor a continuat să crească. Şi pe măsură ce creştea, creştea şi sămânţa ticăloşiei pe care ei o răspândeau.

Insula Sable – un organism extraterestru viu

Insula Sable se întinde ca un tentacul gigantic pe 24 de mile de la est la vest. De la insula până la cel mai apropiat port – al oraşului canadian Halifax – sunt aproximativ 110 mile. Acest loc enigmatic a fost numit de marinarii care au trecut pe acolo cavoul Atlanticului. Nu este desigur Triunghiul Bermudelor, dar este totuşi una dintre cele mai cunoscute zone cu anomalii din întreaga lume.

Insula se mişca 200 de metri pe an spre est

Enigma tainicei Sable i-a interesat de foarte mult

timp pe cercetători. Încă de la începutul secolului al XX-lea ei au stabilit ca extremitatea de vest a insulei este supusa tot timpul influenţei unui curent marin puternic. De aceea, valurile gonite de vânt, care nu încetează nici măcar pentru un minut de nu se ştie câte secole, spala metodic malul. Cu toate acestea, în partea de est a insulei totul se petrece exact pe dos: acolo exista ţesut viu, cresc permanent noi şi noi depuneri de nisip, care, judecând după logica lucrurilor şi după legile fizicii, nu au de unde să apară. Dar totuşi ele cresc!

Cel mai curios lucru care apare ca rezultat al acestor procese, a căror esenţa rămâne pentru cercetători un mister, este ca lungimea cavoului Atlanticului pe parcursul a sute de ani nu s-a modificat deloc. Însă insula, asemenea unei limbi gigantice însetate sau asemenea unei moluşte îngrozitoare din nisip, se mişca permanent, încet, dar vizibil înspre est, de parcă ar avea un tel foarte bine determinat cu foarte mult timp în urmă. Specialiştii au reuşit să determine faptul ca în ultimii 200 de ani insula s-a târât încet şi pe neobservate în spaţiile fără linişte ale oceanului mai mult de 10 mile marine. Viteza medie de deplasare a insulei este de aproximativ 200 de metri pe an.

Stâncile adopta culoarea marii

Ce a atras atenţia cercetătorilor? Se ştie că orice insula este vârful unui munte de sub apa. Însuşi muntele se găseşte pe una dintre plăcile tectonice gigantice, din care este alcătuită planeta noastră asemenea unui mozaic. Viteza de deplasare a insulei Sable a atras interesul specialiştilor pentru ca aceasta trebuie să corespundă plăcii tectonice pe care se găseşte insula. Viteza de deplasare a insulei însă se schimba cu câţiva milimetri (adesea chiar mai mult) pe an.

În afară de aceasta, înălţimea sa deasupra nivelului marii rămâne nesemnificativa şi nu se schimba nici măcar cu un milimetru – Sable nu poate fi observată de pe corăbiile care trec pe lângă ea din depărtare, mai ales atunci când exista nişte valuri uriaşe. Este un fenomen enigmatic şi absolut de neînţeles al naturii.

Înălţimea minima deasupra nivelului marii, mişcarea permanentă, puţin cam rapida, bancurile de nisip uimitor de viclene, vremea urâtă (în majoritatea zilelor dintr-un an aici cad ploi reci sau se lăsă o ceata groasa), toate acestea alcătuiesc de departe tabloul acestui colţ de uscat, făcut parca special pentru moartea celor care plutesc pe apă.

Este de înţeles de ce marinarii tac atunci când aud numele insulei şi de ce în toate porturile, pe mari şi oceane, despre insula Sable exista numai istorii sumbre. De sute de ani, marinarii se străduiesc nu numai să nu amintească acest nume în poveştile lor, dar să şi ocolească insula tainica la distante considerabile.

Cavoul Atlanticului este stăpânit aproape tot timpul anului de o vreme urâtă şi doar pe parcursul unei singure luni – iulie, atunci când oceanul se linişteşte ca şi cum ar auzi o comanda ferma – devine pe neaşteptate lin, la insula se poate ajunge cu şalupa. Dar numai din partea de nord.

Doritori care se meargă pe insula Sable sunt însă foarte puţini. Cea mai mare atracţie (pe care Sable a ascuns-o cu viclenie) pentru vasele care trec prin zona sunt bancurile de nisip şi stâncile ascuţite care se găsesc alături. Este uimitor ca numai aici acestea au proprietatea unica de a lua culoarea apei marii şi de a rămâne practic neobservate – o capacitate tainica care nu are cum să fie proprie naturii moarte.

Scheletul unei galere romane în apropierea Canadei

Câte corăbii şi-au găsit aici sfârşitul nu se poate decât presupune. Însăşi insula corăbiilor moarte păstrează cu îndârjire câteva taine. Sub stratul de nisip sunt probabil îngropate vase de lupta ale vikingilor, galere spaniole şi portugheze, vase simple de pescuit, fregate de lupta etc.

Înainte de începerea celui de-al doilea război mondial, gazetele şi staţiile radio au transmis în toată lumea o ştire de senzaţie. În acea primăvară au avut loc o perioadă lungă de timp nişte furtuni puternice, iar în zona insulei Sable s-au format nişte porţi de apa gigantice care, asemenea unor pompe sau aspiratoare puternice, au

înghiţit sute de tone de nisip de pe insula misterioasa.

Pe insula s-a format o groapa imensa şi foarte adâncă. Se pare ca însăşi marea şi zeii marini au hotărât să descopere taina de nepătruns care învăluia insula naufragiilor. Expediţia care a mers pe insula a găsit rămăşiţele a opt vase. Şi ceea ce este cel mai uimitor – sub resturile vasului Sfânta Luiza, specialiştii au descoperit scheletul unei galere romane antice (la câteva sute de mile de malurile Canadei!!).

În timp ce cercetătorii se certau cu privire la cum s-a putut întâmpla asta, pe neaşteptate s-a iscat o furtună care a durat câteva zile. Când furtuna a încetat, locul care ascundea mormântul corăbiilor în nucleul insulei a fost acoperit de munţi de nisip spălat de valurile oceanului.

La sfârşitul anilor ’70 ai secolului al XX-lea, după o furtună obişnuită în aceste locuri, din nisip a ieşit prora unei corăbii americane, dispărută împreună cu tot echipajul şi cu toată încărcătura la sfârşitul secolului al XIX-lea. Acest lucru a fost vizibil şi a putut fi fotografiat de pe vasele care treceau pe lângă insula timp de câteva zile. După aceea însă, s-a stârnit o furtună puternica, iar nisipul adus de valuri a înmormântat din nou vasul.

Sable ar putea fi un biorobot care aduna informaţii

Ce taine de nedescifrat se pot ascunde în adâncurile insulei Sable? De ce se târăşte permanent către est? Aici au venit de foarte multe ori expediţii ştiinţifice. Insula însă nu se lăsă deloc, cavoul Atlanticului îşi păstrează cu sfinţenie tainele. Imediat ce oamenii încercau să facă unele lucrări, în special să sape, gropile se umpleau cu apa din mare. De unde apărea apa chiar în mijlocul insulei rămâne o continua enigma.

Oricât au încercat să întărească pereţii gropilor, nisipul se prăbuşea pe neaşteptate şi trebuia luat totul de la capăt. Nu a fost posibil nici să se aducă material de susţinere din afară. Iar scoaterea apei din gropi cu pompele era acelaşi lucru cu a muta apa din ocean cu o linguriţă.

La sfârşitul secolului al XX-lea, câţiva cercetători ai fenomenelor paranormale au emis o ipoteză foarte curajoasa şi originala. După părerea lor, Sable nu este altceva decât un organism viu extraterestru. El funcţionează după nişte legi necunoscute şi de neînţeles pentru ştiinţa pământeană. Este vorba despre faptul ca la baza activităţii sale vitale sta siliciul, iara nu carbonul, cum se întâmplă în cazul nostru. Iar siliciul înseamnă nisip.

Ufologi din Statele Unite şi Canada au afirmat ca insula este un biorobot aruncat pe Pământ de o civilizaţie necunoscuta mult mai dezvoltata decât noi, cu foarte mult timp în urmă. Iar acest robot şi-a ales ca loc potrivit pentru aterizare oceanul şi de secole aduna în tăcere informaţie pentru stăpânii săi nevăzuţi. Din când în când mai vânează şi câte o corabie pământeană, aşa cum ar vina o muscă sau un gândac. Cercetând vasele care i-au căzut în capcana, biorobotul poate determina nivelul tehnic de dezvoltare a pământenilor.

Cât de departe îşi va duce cercetarea robotul Sable? Acest fapt depinde de cum va trece timpul pentru insula şi pentru stăpânii săi. În cosmos, spun fizicienii, există sute de universuri despărţite unul de altul de bariere energetice puternice. Timpul poate trece aici cu o viteză de 8 până la 125 de ori mai mare sau mai mică decât în universul nostru.

Între biorobot şi civilizaţia care l-a trimis trebuie să existe o legătură continua. O dată pe an vremea devine frumoasă, cred ufologii, pentru ca în acel moment Sable se pregăteşte să transmită o nouă porţie de informaţie codificată în cosmosul îndepărtat.

Insula nu a permis funcţionarea unei staţii meteo

La mijlocul secolului al XX-lea, în încercarea de a arăta ca aceasta zona este lipsită de pericol, autorităţile canadiene, cărora le aparţine insula, au luat hotărârea de a construi pe Sable o staţie meteo şi un radiofar (pentru orientarea vapoarelor şi avioanelor). Aparatele erau coordonate de 20 de persoane care lucrau aici cu

schimbul. După o perioadă de timp, acestea au început să funcţioneze mecanic. Oamenii au încercat să le repare, dar au devenit destul de dese evenimente întâmplătoare, nefericite. Pe loc drept (în jur nu este decât nisip, iar insula este neteda), cei care lucrau la staţia meteo şi-au fracturat picioarele. Alţii s-au rănit în fiarele ruginite (aparţinând corăbiilor dispărute) care ieşeau din nisip.

Unii oameni, potrivit jurnalului american UFO Research, au căzut în gropi care s-au acoperit pe neaşteptate cu nisip. În final, cei care lucrau în schimburi au fost luaţi de acolo, iar acum pe Sable funcţionează numai un far automat, care transmite în eter un anunţ pentru toate vasele care trec prin zona: Atenţie! Treceţi pe lângă insula Sable, denumita cavoul Atlanticului!

Ceea ce este straniu însă este ca, din momentul în care a încetat să mai funcţioneze staţia şi a rămas numai farul, pe malurile insulei nu s-a mai produs niciun naufragiu.

Georgeta Licsandru

Cea de-a doua distrugere: 28.000 î.Hr.

W.H. Church

Belial. Baalilal. Baal – Ce au toate aceste nume în comun? În primul rând, toate au mirosul răului încarnat. În al doilea, arata şi suna prea asemănător pentru a nu fi legate între ele. De fapt, aceasta lista de nume suspect de asemănătoare poate fi dublată. Să mai adăugăm Baalzebub sau Beelzebub, după cum este numit mai frecvent, dar mai puţin corect. Şi Baalbek.

Este destul de evident ca toate sunt de acelaşi tip. Un tip care ar trebui ocolit, ca pe diavol însuşi, de fapt. Cu toate acestea, ar fi instructiv în acest moment, înainte de a ne continua călătoria, să ne oprim pentru a le tria.

În lecturile asupra Atlantidei ale lui Edgar Cayce găsim primele două nume – Nelial şi Baalilal –, care sunt utilizate alternativ, se pare, pentru aceeaşi entitate pe care am avut îndoielnică plăcere de a o fi cunoscut. Şi acum să vedem ce este cu numele Baal. Într-o alta referire făcută cu privire la perioada primei distrugeri a Atlantidei, Edgar

Cayce a făcut o lectura pentru un tânăr, în care se spunea că el aparţinuse celor care îl adorau pe Belial, sau era subjugat de satisfacerea dorinţelor fizice de orice natura, în timp ce un altul, care lucrase ca ajutor la prepararea de explozivi, a aflat ca urmaşe legea lui Baal, în locul Legii celui Unic. Aceste două referinţe servesc pentru a stabili cu un grad de certitudine destul de mare ca numele de Belial şi Baal erau sinonime la origine. Baal înseamnă în ebraica posesor sau stăpân; iar în timpurile biblice, Baal fusese adorat de canaaniţi ca zeu al fertilităţii. Ritualurile de adorare, la fel ca cele din vechea Atlantida, erau orgiastice şi senzualiste şi adeseori ele includeau sacrificii sângeroase. În secret, erau practicate toate formele artelor negre. În Vechiul şi Noul Testament, de asemenea şi în literatura iudaica cu tema apocaliptica, întâlnim termenii fiu al lui Belial sau om al lui Belial, cu semnificaţia de opozant nelegiuit al lui Mesia. Iar în Revelaţie, exista o referinţă la adresa celor care ţin de doctrina lui Balaam, care aduc sacrificii idolilor şi desfăşoară practici carnale. Pe când Balaam era un prezicător midiant, afinitatea lui cu anticul Belial şi cu continua adorare a lui Baal este aparenta.

Cu privire la Baalzebub, sau Beelzebub, biblicul împărat al muştelor, îi putem afla originea tot în Atlantida. Într-una din lecturile lui Cayce care acoperă ultima perioadă din existenta continentului condamnat ni se vorbeşte despre influenta distructiva care continua încă sa se manifeste din partea fiilor lui Belial prin activităţile lui Beelzebub. Acest fragment ar putea fi interpretat în sensul ca Beelzebub, ca aparent moştenitor al lui Belial, era sau un descendent sau o reîncarnare a celui care pusese bazele cultului lui Baal – sau, probabil, ambele.

Dar despre Baalbek ce se poate spune? Acest nume ne aduce mai aproape de zilele noastre. Este vorba de cultul lui Baal, într-o adaptare moderna. În celebra vale Bella din Liban (beka printr-o ironie a sorţii, înseamnă separare sau ruptura, anticul oraş Balbek adăposteşte cel mai vechi templu cunoscut al lui Baal, a trecut prin mai

multe transformări în epoca romană, dar nu şi-a pierdut niciodată adevărata semnificaţie pentru locuitorii din acea zona. Este aceeaşi zonă de trista notorietate în care grupul Hezbollah de terorişti fundamentalişti, din facţiunea musulmana şiita susţinută de iranieni, îşi duce la îndeplinire comploturile nelegiuite – toate însă în numele lui Allah, mai degrabă decât în cel al Baal. Şi dacă aceşti zeloţi nu mai folosesc ritualurile orgiastice ale strămoşilor lor, compensează acest lucru printr-o mai intensa înclinaţie către acţiuni sângeroase. După cum se vede, Satan a ştiut întotdeauna să-şi găsească adepţii, în fiecare epoca, şi să-şi lase amprenta asupra lor.

În zilele care au precedat cea de-a doua fragmentare a continentului, a izbucnit o criza. Atlantis ajunsese în pragul războiului civil. Fiii rebeli ai lui Belial, urmaşi demni ai celui în numele căruia militau, căutau să răstoarne stăpânirea Legii celui Unic şi să o înlocuiască cu propria lor stăpânire nelegiuita. Cauza revoltei lor era scăderea numerică treptată a forţei de muncă reprezentate de sclavi; acest lucru s-a întâmplat deoarece stăpânirea permisese clasei preoţilor să-şi grăbească eforturile de a le regenera pe tot mai multe din nefericitele obiecte, permiţându-le să iasă din starea lor de înapoiere şi să devină membri cu drepturi depline ai societăţii atlante.

Mai precis, numărul mic al sufletelor de esenţă androgina cu putere originara de progenerare, cândva comuna tuturor, care scăzuse fără încetare pe parcursul secolelor şi mileniilor de existenta, şi reluarea activităţilor într-un mediu evolutic în permanenta schimbare, în care legăturile de natura eterica s-au diminuat continuu, pe măsură ce atomii materiali s-au solidificat tot mai tare, fără să se întărească legătura cu lumea materială. Lucrul acesta ridica o problemă deosebita în faţa fiilor lui Belial, care nu dispuneau, ei înşişi, de forţă progeneratoare, ci se bazaseră întotdeauna pe farmecul lor seducător pentru a-i convinge pe androgini să le creeze, ori de câte ori era necesar, înlocuitori pentru sclavii care le muriseră sau fuseseră eliberaţi. Dar, spre tot mai marea lor consternare,

găsirea unui număr suficient de recruţi de acest tip nu mai era posibila. Au încercat atunci, ca o alternativa, să afle de la copiii Legii celui Unic secretele progenerarii, crezând ca aceasta se poate obţine de la marea piatra alba şi sferele asociate acesteia, despre care se ştia că prin intermediul lor cei iniţiaţi puteau sta de vorbă cu Forţele Superioare. Eşuând în aceasta încercare, ei au pus stăpânire pe arme şi nave aeriene şi, punând capăt îndelungatului trecut pacifist al Atlantidei fata de vecinii săi, au început să efectueze incursiuni războinice asupra populaţiilor fără apărare din teritoriile din apropiere, întorcându-se cu un mare număr de captivi în lanţuri, viitori sclavi. Prizonierii care refuzau sclavia erau încredinţaţi preoţilor lui Baal, drept sacrificii de sânge. Astfel de sacrificii erau, de fapt, considerate foarte necesare. Timpurile erau tot mai grele, căci terenurile agricole exploatate peste posibilităţi erau tot mai puţin productive. Minele, de asemenea, produceau tot mai puţin, în ciuda faptului că lucrătorii erau forţaţi să sape din ce în ce mai adânc de către neîndurătorii lor stăpâni. Astfel, cu timpul, fiii lui Belial au ajuns să creadă ca singura cale de schimbare a acestei stări generale de lucruri era aceea de a oferi sacrificii umane pe altare, numărul acestora atingând cifre înspăimântătoare. Protestele şi rugăminţile conducătorilor nu au fost ascultate. Fiii lui Belial, încurajaţi de susţinerea pe scara tot mai larga pe care o primeau acţiunile lor, procedau cum credeau de cuviinţă, cu un dispreţ tipic fata de orice autoritate din afară. Mai mult chiar, arătau pe o cale subtila ca cei care se supuneau Legii celui Unic nu păreau mai capabili decât ei înşişi să răspundă nevoilor crescânde ale populaţiei.

Produsele de orice fel deveneau tot mai dificil de procurat. Lăcomia necontrolata îşi cerea în cele din urmă preţul. În mod inevitabil, tensiunile s-au amplificat. Dar consiliul conducător continua sa şovăie, fără a lua nicio măsură decisiva, între conducători nu exista nicio personalitate asemănătoare lui Abraham Lincoln pentru a uni masele în jurul unei cauze juste şi a înfrânge forţele lui

Baal. Una dintre lecturile lui Cayce cu privire la aceasta trista perioada sugerează ca întreaga naţiune era bolnava din punct de vedere spiritual, iar fărădelegea devenise mai puternica decât forţele celui Unic. Aceste cuvinte rostite de Cayce în transa, către un fost iniţiat atlant, rezuma pentru noi, succint, situaţia: Entitatea a cedat, nu atât păcatului, cât... ideii de a menţine pacea mai degrabă, în locul utilizării dreptului pe care îl avea de a-i distruge pe cei ce aleseseră cu încăpăţânare calea cărnii. Un război drept? Desigur, trebuie întotdeauna să fii capabil şi să ai voinţă de a-ţi da viaţa pentru apărarea unui principiu just sau a libertăţilor fundamentale. Atlanţii au ales calea de a nu face nimic. Natura avea alte planuri. Au început să acţioneze forte superioare, iar pământul s-a cutremurat din nou şi s-a scuturat de la capăt la celălalt. Când tumultul s-a potolit, mulţi au văzut în cele întâmplate mâna lui Dumnezeu. Dintre cele cinci insule ale Atlantidei rămăseseră numai trei: Og, Aryan şi Poseida. Ridicându-se din ruine, unii şi-au văzut în continuare de propriile treburi. Unii se rugau, în timp ce alţii blestemau. Dar alţii îşi strângeau lucrurile, pregătindu-se de prima evacuare către pământurile mai sigure.

Deplasarea polilor

W.H. Church

În anul 1981, scanarea cu un radar de mare altitudine a planetei Pământ, efectuata de la bordul unei nave cosmice americane în timp ce trecea pe deasupra Americii de Nord, a avut un rezultat curios. Înregistrările radar nu lăsau loc nici unei confuzii: îngropată sub nisipurile desertului Sahara, astăzi pustiu şi anodin, zace o vastă şi foarte veche reţea de albii ale unor râuri de mult dispărute. Mai mult decât atât, scanările radar ulterioare au arătat ca acestea, care altă dată curgeau în direcţia opusa Nilului şi afluenţilor săi de astăzi, trebuie să-şi fi avut originea în ţinuturile muntoase, de mult dispărute, din partea de nord-est a continentului, de unde ele curgeau către sud-vest, adunându-se treptat şi întinzându-şi meandrele peste întinsele câmpii, cândva fertile, ale

Saharei, acest strămoş al Nilului se varsă în cele din urmă, departe, în Atlantic.

Urmărind imaginile radar, geologii din serviciul de Studii Geologice al SUA nu au avut nicio dificultate să localizeze vechile albii, pline de pietriş supus eroziunii apei, la o adineme cuprinsa între câţiva centimetri şi câteva picioare sub nisipurile în veşnică mişcare. Pe măsură ce munca lor progresa, asistaţi de arheologii care li se alăturaseră, cercetătorii au dat peste multe dintre bine cunoscutele unelte din piatra, care stăteau mărturie pentru existenţă, odinioară, a unei înfloritoare culturi în Sahara. Între descoperiri cele mai apropiate de zilele noastre sunt, până acum, topoare de mina despre care se crede ca datează de aproximativ 100.000 ani, deşi nu s-a descoperit încă nicio urmă a celor care le-au fabricat. Alte săpături ar putea scoate la iveala noi date cu privire la originea lor probabila şi ar permite concluzii pentru o mai bună cunoaştere a schimbărilor terestre care trebuie să fi dus treptat – sau poate brusc? – la schimbarea cursului râului, având drept rezultat abandonarea acestuia. Noi putem emite propriile noastre teorii, bineînţeles. Dar, pentru ca cele propuse aici se bazează, în primul rând, pe mărturii aduse pe cale psihică, trebuie spus ca singura lor greutate este data de elementul de coincidenta pe care îl demonstrează atunci când sunt puse în relaţie cu ultimele indicii furnizate de ştiinţă.

În anul 1932, cu aproape o jumătate de secol înaintea imaginilor radar amintite, Edgar Cayce a ţinut ultima lectura, dintr-o serie de 13, cu privire la perioada Atlanta. Cu această ocazie, el a schiţat câteva dintre caracteristicile globale din timpul perioadei preadamice de formare a celor cinci grupuri rasiale care au precedat apariţia masivă a omului ca specie distincta multirasiala; tehnic, specia este astăzi cunoscuta sub numele Homo sapiens sapiens sau omul modern. Lucrul acesta a avut loc, probabil, cu cel mult 50.000 de ani în urmă, urmând la scurt timp după cataclismul deplasării polilor, pe vremea când în Egipt trăia Asapha.

Actualele regiuni polare ale Pământului, a explicat el, erau deplasate, ocupând poziţii la câteva grade distanta de axa de rotaţie nord-sud, ceea ce plasa regiunile respective mai aproape de zona subtropicala. În plus, polaritatea geomagnetica era inversata fata de cea din zilele noastre, astfel ca porţiunea extrema de nord era pe atunci porţiunea extrema de sud şi viceversa, în comparaţie cu poziţia de astăzi a polilor. (Marinarii, în căutarea unei stele care să-i ghideze, ar fi căutat calea de precesie a polului pe cerul sudic). Oceanele erau de asemenea inversate. Pe scurt, era vorba de o lume care arata cu totul altfel decât cea pe care o cunoaştem noi astăzi. În primul rând, topografia sa cuprindea două continente care astăzi sunt scufundate, Lemuria şi Atlantis, în timp ce o mare parte din continentul american – în special regiunea fluviului Mississippi – era pe atunci cu totul acoperita de apă. În Asia, desertul Gobi era un ţinut fertil. Uralii se găseau în zona tropicala. În acelaşi timp, în ceea ce este astăzi Africa de nord (acea porţiune care interesează în primul rând capitolul de fata), Sahara era pe atunci un teritoriu locuit şi foarte fertil. Ce anume îl făcea să fie? O mare cantitate de apa care provenea probabil din faimosul sau fluviu. Căci, vorbind despre cursul sau modificat din acele vremuri, târându-se ca un şarpe leneş prin câmpiile înverzite ale Saharei, Cayce conchidea: Nilul se varsă în oceanul Atlantic.

Cu 50 de ani în urmă, atunci când el a rostit aceste cuvinte în stare de transa, este îndoielnic ca Edgar Cayce ar fi putut găsi măcar un singur geolog care să fie de acord cu el teoretic sau în alt mod. (La o vreme după moartea sa, un singur geolog a îndrăznit să vină în sprijinul unei mari parţi din cele pe care, acum faimosul vizionar, le avusese de spus despre schimbările planetare trecute şi viitoare). Astăzi, viziunea din 1932 a lui Cayce cu privire la Nilul preistoric fiind confirmată de către studiile geologice, citi dintre oamenii de ştiinţă vor fi suficient de corecţi pentru a-i acorda fostului medium creditul meritat pentru remarcabila sa clarviziune, cu zeci de ani înainte ca acest

lucru să fie proclamat drept fapt ştiinţific? Iar dacă s-a dovedit a fi adevărată într-un caz, de ce nu s-ar studia geologia sa psihică şi în alte zone deschise verificării? În acest fel, ar fi posibil ca prin mijloace empirice să se determine existenta, în cazuri bine dovedite, a unei ştiinţe psihice sau oculte active despre care se poate presupune ca operează conform unor anumite principii şi legi universale care depăşesc actualele limite ale ştiinţelor naturii.

De fapt, subiectul deplasării polilor – un fenomen luat în râs pe vremea lui Cayce şi care, în mare măsură, mai este încă subiect al scepticismului ştiinţei – poate fi testul ideal. Nu numai ca vizionarul din Virginia Beach a privit înapoi spre trecut şi a văzut petrecându-se cel puţin o inversare a polilor în preistorie, cum s-a observat deja, dar el a privit şi în viitor, către sfârşitul secolului actual, şi a văzut o alta, care ar urma să aibă loc. Ea va marca trecerea oficiala din Era Peştilor în cea a Vărsătorului şi începuturile, pe scara largă, a unei noi rase primare, dacă Edgar Cayce a avut, într-adevăr, dreptate. În acelaşi timp, ea va fi însoţită de faza finala a unei serii de schimbări planetare catastrofale, puţine zone ale planetei rămânând neafectate de acestea. Geologia psihică sau mistificare psihică? Peste încă o decada vom avea răspunsul la această întrebare.

Ipoteza ştiinţifică privind inversarea polilor este în mod necesar luna controversata. Dacă ea oferă o explicaţie logică la multe dintre cele mai derutante mistere geologice ale planetei, criticii ei, în schimb, o acuza de a fi prea extrema şi total catastrofala, dacă se analizează implicaţiile probabile ale unui eveniment atât de devastator – atunci când este luată în discuţie ca ipoteza valabila. Susţinătorii ei, deşi sunt de acord ca un aşa fapt va face ravagii pe scara largă, nu prevăd drept consecinţă inevitabilă a schimbării polilor dispariţia totala a vieţii. Ceea ce se întâmplă tine, probabil, de vechiul antagonism dintre catastrofism şi uniformism, ştiinţa înclinând în mod firesc către acesta din urmă, care susţine ca orice

schimbare la scara planetara este urmata de o adaptare treptata şi evolutiva. Dar tuturor celor care refuza orice teorie legată de catastrofism trebuie să li se amintească cuvintele unuia din importanţii oameni de ştiinţă ai secolului al XIX-lea, T.H. Huxley: catastrofele pot fi parte integrantă a uniformităţii. Noi vom urma acest punct de vedere mai liberal asupra problemei în discuţie.

În anul 1958, după câteva tentative de abordare a acestui subiect făcute de un număr de oameni de ştiinţă care nu voiau sau poate ca nu erau capabili să accepte teoria simpla, directa, a deplasării polilor fără a o mai presara cu semne de întrebare de natura tehnica, a apărut Charles H. Hapgood, teoretician îndrăzneţ, care se bucura de o autoritate ştiinţifică oarecum limitata, dar pe deplin compensată. Datorită minţii sale dotate cu deosebita intuiţie printr-o noua perspectiva de abordare, precum şi pentru ca poseda, de asemenea, o excelentă capacitate de observare, cercetare şi analiza, rezultatele sale aveau să fie impresionante. Astfel, când teoria lui Hapgood cu privire la deplasarea polilor a fost publicata, sub titlul Scoarţa terestră în mişcare (schimbat mai târziu, pentru ediţia revizuita din 1970, în Drumul polilor), a obţinut sprijinul generos al nimănui altuia decât Albert Einstein, care s-a exprimat asupra ei, parţial, în Cuvântul înainte: Ideea sa (a lui Hapgood) este originala, de mare simplitate şi – dacă se va susţine – de mare importanta pentru tot ceea ce este legat de istoria suprafeţei terestre. Mecanica teoriei lui Hapgood poate fi găsită în cartea sa, alături de dovezile fundamentale de natura fizica şi geologica pe baza cărora şi-a tras concluziile. Spre deosebire de unii dintre predecesorii săi, care avuseseră în vedere o răsturnare periodica a însăşi planetei, sau o deplasare a axei de rotaţie, pentru a corecta dezechilibrul creat de o calota polara prea încărcată, Hapgood a adoptat o abordare mai logica: a luat în considerare mişcarea crustei exterioare a pământului, în locul rotirii întregului glob, pentru a explica teoria deplasării polilor. De fapt, tocmai simplitatea şi bunul-simţ al ipotezei lui Hapgood, care nu

viola în niciun fel teoria bine stabilita a izostaziei şi nici nu punea sub semnul întrebării alte legi ale fizii, erau calităţile sale care îl atrăseseră pe Einstein. În plus, meticuloasa evidenta geologica compilata de Hapgood şi acoperind întregul glob nu era conforma cu scenariul apocaliptic al unui derapaj integral al crustei, de 180 de grade, de la un pol la celălalt, şi nici măcar al unuia de 90 de grade, până în zona ecuatoriala. (Exista însă o mare cantitate de date geologice care atesta inversarea periodica a polilor geomagnetici ai pământului – un fenomen care a fost de asemenea înregistrat de Cayce; acesta este însă un subiect separat la care vom reveni la momentul potrivit). Hapgood, după ce a analizat cu atenţie impresionanta cantitate de dovezi geologice pe care le adunase din toate părţile globului şi a văzut cum teoria lui începea să se contureze, a tras concluzia ca deplasările crustei terestre pe substratul sau vâscos, sau manta, au constituit întotdeauna un fenomen planetar natural, care se desfăşura la intervale bine delimitate, de fiecare dată când temperaturile polare erau suficient de scăzute pentru a permite apariţia de calote de gheata de mari dimensiuni. Deplasările scoarţei par a se declanşa ca rezultat al unei mici descentrări a acumulării de gheata la unul sau la ambii poli, pe parcursul multor mii de ani. (Pe lângă lipsa de centrare a calotelor polare, deplasarea se poate datora şi bine cunoscutului efect de legănare sau oscilaţie a axei de rotaţie a pământului. Acelaşi efect are ca efect precesia echinocţiilor, care permite să speculam în jurul ideii că ar putea fi vorba de o anomalie programata, la fel ca şi alte evenimente planetare discutate. Nu ne interesează faptul ca ştiinţa modernă este obligată de propriile reguli să respingă ideea prezentei unui Coregraf divin în existenta omului şi a planetelor, ajungând să le eticheteze drept fluctuaţii sau imperfecţiuni arbitrare ale Naturii.

Dar, să ne întoarcem la Hapgood, pe măsură ce teoria lui se dezvolta. Planeta în rotaţie, reacţionând la propria sa încărcătură descentrată, foarte asemănător modului în care un giroscop are tendinţa de a-şi reface echilibrul,

începe procesul derapării crustei. Pe măsură ce calotele de gheata de la ambele extremităţi polare sunt deplasate spre latitudini mai calde, purtate de crusta în mişcare, se petrec două lucruri. Întâi, efectul de planare a litosferei, care se deplasează pe mantaua ce se încălzeşte cu rapiditate, este întrerupt de frecarea mai mare. Este ca şi cum ar fi fost introdusa o pană în lăcaşul ei şi, în esenţă, asta se şi întâmplă. (În acest punct, Hapgood ne introduce în teoria efectului de pana pe care a dezvoltat-o regretatul sau prieten şi coautorul teoriei, James H. Campbell). Pana în realitate este creşterea treptată a diametrului planetar pe măsură ce ne apropiem de zona ecuatoriala şi ne îndepărtăm de poli. Căci pământul nu este o sferă adevărată, având o forma turtită la poli. Pentru exactitate, diametrul sau ecuatorial este cu 6, 7 mile mai mare decât axa. Astfel, pentru efectul de pana al lui Hapgood şi Campbell, gândiţi-vă ce se va întâmpla dacă încercaţi să trageţi peste o minge un ciorap. Deşi analogia nu este pe de-a-ntregul corecta, vă puteţi imagina ce se întâmplă: va trece uşor peste oricare parte a mingii, dar pe măsură ce se apropie de ecuatorul mingii, factorul de rezistenta va încetini înaintarea până când o va opri, iar firele ciorapului vor începe să se rupă; în mod similar, scoarţa exterioară a pământului, pe măsură ce aluneca spre ecuator, va tinde să-şi încetinească deplasarea, iar la un moment dat se va opri. În acest timp, căldura generală la nivelul mantalei de frecare, ţinând seama de crăpăturile care se produc în scoarţă, care tinde a se extinde, va produce, pe cale de consecinţă, cutremure violente şi apariţia de vulcani; Hapgood a stabilit ca acestea au fost elementele care au contribuit la efectele devastatoare pe care le-a constatat, după urmele lăsate de ultimele trei deplasări ale polilor, sau deplasări ale crustei. (Cea mai veche dintre acestea, datând cu 80.000 – 75.000 de ani în urmă, marchează limita extrema accesibila deocamdată, privind probele geologice legate de acest subiect). În cele din urmă, tendinţa de extindere a porţiunilor de crusta care se îndepărtau de zonele polare îndreptându-se către zona

ecuatoriala a avut ca efect fragmentarea continentelor, formarea şi deplasarea plăcilor tectonice. Invers, porţiunile de crusta care s-au deplasat înspre poli au fost supuse unui efect contrar, care a dus la plierea învelişului planetar, creându-se lanţuri montane şi alte forme de relief ale suprafeţei terestre. Acum, datorită acestor observaţii putem înţelege importanta teoriei lui Hapgood. Dacă ea va continua să reziste (după cum Einstein a apreciat că se va întâmpla), ea va contribui în mare măsură la înţelegerea corectă a schimbărilor planetare – trecute, prezente şi viitoare.

Un aspect nerezolvat al teoriei îl constituie cadrul cronologic al unui asemenea eveniment cum este deplasarea polilor. El constituie o chestiune cruciala. Se pare ca Hapgood înclina către ideea unei deplasări rapide şi pe o scurta durata de timp, având ca efect producerea de vânturi catastrofale în unele zone ale planetei şi modificări rapide de temperatura – confirmate, de fapt, de mărturiile geologice, dintre care unele sunt de-a dreptul înspăimântătoare, privind mii de animale de mari dimensiuni prinse brusc în straturile groase de gheata care se formau în timp ce ele tocmai se hrăneau, cu plante care se găseau doar în zone de clima temperata. (Lecturile lui Cayce, după cum vom vedea imediat, par a susţine mai degrabă ideea aceasta, a unei deplasări rapide, decât pe cea a unei deplasări lente pe durata mai multor secole sau milenii, aşa cum au sugerat unii oameni de ştiinţă). În orice caz, concluzia lui Hapgood este aceea ca după orice reaşezare a crustei terestre, în regiunile polare va începe imediat formarea unor noi straturi de gheata, în timp ce vechile calote polare vor dispărea cu repeziciune, ajutate de vânturile puternice, cât şi temperaturile mai ridicate din zonele respective.

Reconstituind ultimele trei deplasări ale polilor, Hapgood a apreciat ca cea mai veche dintre ele pentru care s-au găsit dovezi datează de 80.000 – 75.000 de ani în urmă, aşa cum s-a arătat mai sus. Cu această ocazie Polul Nord s-a deplasat din zona care astăzi este peninsula

Yukon din Alaska, în Marea Groenlandei, într-un punct aflat în interiorul cercului polar. Următoarea deplasare a avut loc în zona golfului Hudson pe un traseu în zigzag, într-un moment situat cu 55.000 de ani în urma exact perioada de timp corespunzătoare celor descrise la începutul acestui capitol, respectiv relatarea lui Cayce despre un consiliu preistoric ţinut în Egipt, în timp ce Atlanţii utilizau raza morţii pentru distrugerea animalelor uriaşe care bântuiau pe planetă. În fine, conformându-se cunoscutei mişcări în zigzag care este confirmată de probe geologice, Hapgood a descoperit ca ultima deplasare a polilor s-a petrecut la sfârşitul pleistocenului, cu 17.00 – 12.000 de ani în urmă. Ea a însemnat o deplasare a crustei de circa 30 de grade, deplasându-se din golful Hudson până la poziţia sa actuala (Polul Nord din zilele noastre).

Să urmeze oare o nouă deplasare a scoarţei terestre la sfârşitul acestui secol? Putem doar specula asupra faptului că ea va parcurge obişnuitul traseu în zigzag, care ar putea reprezenta modul în care Natura distribuie presiunea polara pe diferite zone ale litosferei sau ale crustei. Dar este oarecum alarmant să observam ca prezicerea făcută de Cayce cu privire la o nouă deplasare a polilor se referă la un termen atât de apropiat, în timp ce deplasările de până acum par ar fi avut loc la intervale de 25 – până la 35 de mii de ani, şi nu de aproximativ 12.000. Ar putea oare avea acest lucru legătura cu testele nucleare subterane desfăşurate de marile puteri în ultimele câteva zeci de ani, combinate cu diferite agresiuni ecologice care au efect negativ asupra calotelor polare, ducând la un dezechilibru planetar al crustei cu mult mai devreme decât era programata o astfel de schimbare? Oricare ar fi răspunsul sau implicaţiile sale karmice, putem cel puţin să ne consolam cu faptul că aceasta purificare planetara, după cum ar putea fi ea considerata, nu va rămâne fără supravieţuitori. Căci, apărând din pământuri sigure, după cum s-a referit Cayce la zonele protejate ale planetei, va răsări cea de-a cincea rasa.

Înainte de a continua călătoria în Egiptul preistoric,

în zilele lui Asapha, trebuie să atingem pe scurt problema răsturnării polilor geomagnetici. (Căci cadrul temporal al povestirii noastre corespunde unei perioade în care polarizarea nord-sud s-a inversat brusc).

La suprafaţa Soarelui, astronomii pot observa la intervale de 11 ani o inversare periodica a polarizării petelor solare, petele încărcate negativ devenind pozitive şi viceversa – deşi nimeni nu ştie de ce. Mai mult, studiile actuale arata ca Luna, acum un corp ceresc mort, a avut cândva propriul sau câmp magnetic – şi încă unul remarcabil de puternic – care se pare că se deplasa periodic în funcţie de axa sa de rotaţie. În ceea ce priveşte planeta noastră, se crede ca realinierea geomagnetica a avut loc destul de des, inversările câmpului geomagnetic petrecându-se de nu mai puţin de două ori în ultimele 3, 6 milioane ani, o alta fiind, probabil, iminenta, dacă ne bazam pe observaţia slăbirii intensităţii actuale a acestui câmp. Robert D. Ballard, autorul lucrării Explorarea planetei noastre vii, ne vorbeşte despre realinierea particulelor de fier descoperite într-o zonă din Australia locuita de aborigeni cu 30.000 de ani în urmă; s-a pus în evidenta faptul ca în acel timp câmpul magnetic terestru era orientat spre sud – un fapt interesant care pare a confirma relatarea lui Cayce despre orientarea geomagnetica surd-nord în timpul erei de formare a celor cinci grupuri rasiale, între cea de-a doua şi cea de-a treia deplasare a polilor. Se poate deci trage concluzia ca deplasarea polilor de la sfârşitul pleistocenului a fost însoţită de o alta inversare a polarităţii geomagnetice, aducând-o înapoi la orientarea sa actuala nord-sud.

Dar dacă o inversare geomagnetica este în mod automat un aspect al oricărei deplasări a scoarţei terestre şi nu numai o simplă ajustare magnetica, corespunzătoare gradului de deplasare a litosferei, aceasta rămâne o întrebare fără răspuns. Nimeni nu ştie, de fapt. Trebuie să nu se uite, însă, ca axa geomagnetica a Pământului, indiferent dacă polul pozitiv este la nord sau la sud, se menţine întotdeauna destul de aproape de axa de rotaţie a

planetei. Şi oricât de mult s-ar deplasa în zigzag crusta dintr-o poziţie în alta, suntem asiguraţi ca axa de rotaţie nu se modifica. Ea rămâne întotdeauna aceeaşi. Aceasta este una dintre legile de la baza teoriei izostaziei, care se ocupa de echilibrul gravitaţional şi hidrostatic al suprafeţei planetei noastre, atât de mică şi de plăcută.

Planeta mica şi plăcută? În zilele lui Asapha lucrurile stăteau oarecum altfel. De fapt, era o planetă în criză. Niciunul dintre locuitorii săi asediaţi nu ar fi putut crede ca planeta era un loc plăcut de trăit. Problema? Verdele şi inocentul pământ devenise dintr-odată un peisaj de coşmar, asemănător mai degrabă unui teren de vânătoare – şi fiinţe umane, nu animalele, erau cele vânate.

Ce dusese oare la înmulţirea atât de alarmanta a marilor animale înfometate? În parte, clima plăcută şi spaţiul suficient pentru a se ascunde şi a se deplasa. (Căci populaţia pământului în acele timpuri, ni se spune, totaliza numai 133 de milioane de suflete, iar oamenii erau împrăştiaţi pe suprafaţa planetei, adeseori sub forma unor triburi izolate). Dar problema era de asemenea legată de ceva mai general: schimbarea apetitului. O mare parte din vina, se spune, le revenea atlanţilor. Când aceştia veniseră pe pământ, animalele aveau propria lor ierarhie. Se prădau unele pe altele sau cădeau prada altor cauze naturale, ceea ce păstra numărul lor într-un echilibru corespunzător. Dar până şi cele mai teribile dintre ele se ţineau la distanta de zei şi de oameni, recunoscându-i ca stăpâni ai lor. Adică, până când au început să apară metişii. Da, acele combinaţii stranii prin intermediul cărora mulţi dintre atlanţi au început să se degradeze pe ei înşişi, coborându-se până la nivelul fiarelor, pentru a-şi satisface propriile pofte. Căci încă nu exista prevenirea unor asemenea monstruozităţi prin control genetic, care a fost impus tuturor speciilor în evoluţie de către Forţele Creatoare. Şi întrucât fiii şi fiicele androgine puteau crea după voinţa, rezultatele capriciilor lor au început să abunde, puse în evidenta de progenerarea de obiecte care aveau aspect mai mult animal decât omenesc. Mai mult, încât mulţi

dintre primii atlanţi aveau ei înşişi statura uriaşă, unele dintre formele-gind cele mai monstruoase cărora aceştia le-au dat naştere aveau de asemenea proporţii supradimensionate. Mulţi dintre aceştia, de multe ori duşi în lanţuri spre teritorii străine pentru a lucra în minele atlanţilor, au izbutit să scape de creatorii lor. Bântuind planeta în număr mare, ei au început să dea naştere la roadele unor mutaţii înspăimântătoare, încrucişându-se între ei, sau cu animalele din păduri şi din câmpii, sau, ocazional, cu marile păsări de prada şi mamiferele zburătoare care terorizau cerurile zi şi noapte.

Nu este, deci, surprinzător faptul ca a început ocuparea treptată a întregii planete de către prădătorii incontrolabili din lumea animalelelor. Nemaifiind supuşi zeilor sau oamenilor, ca stăpâni naturali ai regnului acestora, elementul animal a început să predomine din punct de vedere fizic. Astfel a apărut necesitatea, cum spunea Cayce, ca oamenii să acţioneze împreună pentru a se salva de propria lor creaţie fizica. Asapha, un tânăr stăpânitor androgin proiectat în ţara Egiptului ca unul dintre precursorii timpurii trimişi să pregătească drumul pentru apariţia treptată a unei noi rase încarnate, este cel care a preluat comanda în această situaţie, întrucât el era un conducător natural, deja renumit pentru înţelepciunea sa printre grupurile tribale răspândite în multe părţi ale planetei şi care nu erau controlate de atlanţi. În timp ce Esai, slăbănogul conducător atlant din timpul primelor tulburări, era pe cale de a ceda presiunii tot mai mari a lui Belial şi a însoţitorilor săi de a utiliza un rău pentru a combate un altul, continuând să nesocotească Legea celui Unic, Asapha credea ca distrugerea la întâmplare a fiarelor cu ajutorul unor arme atât de ucigătoare ar servi numai la agravarea consecinţelor karmei care era pe cale de a se constitui. El era în căutarea unei soluţii spirituale. Renunţând la calea abuzurilor şi nesupunerii, popoarelor planetei trebuiau convinse să se reîntoarcă spre Forţele Universale sau Dumnezeu, pentru a-şi găsi salvarea. În acest scop Asapha a lansat apelul de a se realiza un

consiliu mondial al unui număr de circa 44 de bătrâni înţelepţi din cele mai îndepărtate colţuri ale pământului. Ei s-au întâlnit pe teritoriul relativ sigur din zona principala de domnie al lui Asapha, în inima Saharei, unde animalele agresive nu-i tulburaseră niciodată domnia pasnica – mulţi văzând în aceasta o dovadă a naturii proteguitoare pe care le aveau puterile spirituale pe care el propunea acum ca toţi conducătorii de triburi să le invoce, la unison.

Era în prima luna a anului, acum 32.722 de ani (NB – fata de anul 1989), când cei patruzeci şi patru de delegaţi s-au adunat în corturile întinse pentru această ocazie. Cei mai mulţi dintre ei au sosit în baloane primitive făcute din piei de pahiderme şi propulsate cu gaz, căci atlanţii hotărâseră să nu împartă cu celelalte popoare ale planetei realizările lor tehnologice care priveau utilizarea cristalelor şi a forţelor întunecate. Nu mai existase nicio ocazie, ca aceasta, de a aduce la un loc forţele divizate ale omenirii, pentru o cauză comună în jurul căreia sa se unească. Fără îndoială ca fiecare dintre cei 44 de delegaţi trebuie să fi simţit situaţia unica şi responsabilitatea deosebita care le apasă pe umeri. Întâlnirile lor au continuat timp de 9 luni, iar Asapha a discutat cu cei mai războinici dintre conducători despre necesitatea întoarcerii oamenilor la supunerea totala fata de legile divine stabilite dintr-un început pentru procesul evoluţiei în plan terestru.

În acest timp, aproape zilnic le ajungeau la urechi vesti despre acţiunile ce aveau loc în Atlantida pentru distrugerea fiarelor de prada cu ajutorul explozivilor. Acest lucru era încuviinţat pe ascuns de către mulţi din delegaţi, care deveneau tot mai neliniştiţi. Ei doreau să fie luate măsuri concrete decât rugăciunile în grup ale lui Asapha, către Forţele Nevăzute. Se mai ştia de asemenea ca un tânăr şi fermecător conducător rebel din Poseidia, pe nume Belial, făcea presiuni pentru folosirea temutei raze a morţii, împotriva deciziilor luate iniţial de Esai şi de ceilalţi guvernanţi dintre copiii Legii celui Unic ai Atlantidei. S-a aflat, în cele din urmă, ca Belial şi adepţii săi au câştigat:

în cele din urmă, raza morţii avea să fie utilizata. Aceasta arma finala, îndreptată împotriva prădătorilor rămaşi pe solul atlant, va fi în măsură sa pătrundă până în cele mai profunde ascunzişuri, gropi şi caverne.

Mulţi dintre membrii consiliului din Egipt îi puneau acum deschis lui Asapha problema de a face urgent apel la atlanţi şi a le cere fără întârziere sprijinul. Unii dintre ei erau gata să se supună stăpânirii atlante, dacă ar fi fost necesar, pentru a-şi vedea pământul curăţat de ceea ce ei credeau a fi un destin mai trist, proliferarea rapidă a animalelor de prada. Dar Asapha le-a cerut să mai aibă răbdare. El a insistat, ca unul care părea să ştie despre ce vorbeşte, arătând ca ajutorul va sosi în curând dintr-o sursa mai înaltă. Aşa s-a şi întâmplat pe neaşteptate.

Pe când pământul începuse să se cutremure sub întregul continent atlant, rupându-l în cinci insule separate de mărime redusa, alte schimbări au început să se petreacă. Forţele Superioare au produs răsturnare brusca a polilor. Aceasta catastrofa naturala a produs o schimbare a climei în toate ţările în care ameninţarea animalelor uriaşe era mai mare, ştergându-le de pe faţa pământului, practic, peste noapte. Iar oamenii, mai rezistenţi şi mai capabili de adaptare decât animalele, au izbutit să supravieţuiască.

Faima de profet a lui Asapha s-a răspândit până departe atunci când 44 de membri ai consiliului s-au întors recunoscători în ţările lor eliberate. Între timp, mulţi dintre atlanţi, înţelegând, cel puţin pentru o vreme, ca metodele lor erau greşite, au decis să reabiliteze pe multe dintre obiecte, care aveau o înfăţişare mai apropiata de înfăţişarea omenească şi care se mai găseau sub controlul lor, punându-le în libertate. Cu timpul acest lucru a avut ca efect un exod în masa al acestor fiinţe patetice şi năpăstuite spre Egipt unde Asapha dăduse de ştire că vor fi bine primiţi ca oameni liberi şi cetăţeni cu drepturi depline în rândul poporului său. În noua lor patrie, ei şi-au construit un oraş şi au ridicat temple, în care Asapha a fost onorat tot timpul cât a mai trăit, ca reprezentant al lui

Dumnezeu pe pământ. După moartea sa, el a ajuns să fie venerat ca rege Soare. Unele dintre învăţăturile sale, conţinute în Cartea egipteană a morţilor, au fost, din fericire, păstrate pentru posteritate. Ele exista şi astăzi.

Aceleaşi Asapha avea să se reîncarneze cu multe mii de ani mai târziu într-un rol similar, ca Ra Ta sau Ra, cum a început să fie cunoscut. De origine din Caucaz, el avea să emigreze în Egipt împreună cu alţii, sub un impuls divin, cu aproximatiev 10.500 de ani înaintea Prinţului Păcii, atunci când planeta se găsea în faţa unei alte perioade de criză; îl vom întâlni în acest rol într-un capitol viitor. Să aruncăm doar o scurtă privire înainte, pentru ca una dintre primele acţiuni ale mareului preot Ra Ta, ca reîncarnare a lui Asapha, are aici o semnificaţie speciala. Simţind, pe cale psihică, atracţie pentru locurile în care zăcea îngropat de mult timp oraşul construit undeva în Egiptul de Sus de către mulţimea de obiecte care veniseră din Atlantida în vremea în care aceasta era condusa de Esai, marele preot Ra Ta a început să conducă săpăturile arhelogice. După cum era de aşteptat, el nu numai ca a adus la lumina relicvele unui oraş antic, dar a dat şi peste scheletele multora dintre foştii săi adoratori.

Preotul-medium le-a atras atenţia lucrătorilor care-l însoţeau asupra protuberantelor prehensile pe care scheletele le prezentau, semn al originii lor atlante ca obiecte, neavând pe atunci aparenta complet umană. Fiindcă, după cum explicase Cayce într-una din lecturile sale, cea mai mare parte a obiectelor aveau cozi! Nimeni, după cum a reieşit, nu era mai bine pregătit decât dl Cayce pentru a şti acest lucru. Căci el însuşi trăise aceste două existente, atât ca Asapha cât şi ca Ra Ta, încarnat în Egiptul antic. Ambele existente au jucat un rol critic în evoluţia rasei umane.

Dar să-i lăsăm pe evoluţioniştii darwisti să-şi tragă propriile concluzii dacă săpăturile din vechile vai ale Saharei vor scoate la iveala oase cu aceleaşi protuberante prehensile. Probabil, după cum a fost atât de des cazul în trecut, antropologi prea zeloşi se vor grăbi să emită

judecaţi premature, proclamând că au descoperit în sfârşit adevărata veriga lipsa. Putem deja auzi grupurile rivale străduindu-se să dea acestor descoperiri un nume potrivit. Va fi oare Homo habilis Nilus? Sau Homo erectus Sahara? Nu are importanţă. Adevărul este înscris în clişeele akashice.

Pe de altă parte, alte săpături viitoare ar putea da la iveală un tumul funerar în apropierea Văii Regilor, sau a ceea ce cândva se numea Valea Umbrelor. Acolo zac rămăşiţele pământeşti ale conducătorului androgin Asapha. Un studiu al oaselor sale, dacă mai sunt intacte, se va dovedi destul de incomod pentru întreaga panoplie a dovezilor controversate ale antropologiei care privesc originile noastre evoluţioniste. Însoţind oasele preistorice ale lui Asapha, ni se spune, într-un colţ al mormântului vor fi găsite tablete de piatră. Pe ele exista inscripţii, cu vechi hieroglife, ale primelor legi date fiilor şi fiicelor omului, de către Forţele Superioare. Dacă acestea vor putea fi interpretate de către oamenii de ştiinţă, nu s-ar putea ca ele să ne facă mai conştienţi de legăturile noastre cu cerul?

Tunelul lemurian descoperit în Perú

Un străvechi tunel de 2 km lungime, care ar fi putut fi construit de vechii locuitori ai continentului pierdut, Atlantida, a fost descoperit în Perú la Cuzco, un oraş care a fost capitala incaşilor.

Istoria peruviana poate fi alta

Un tunel care se întinde pe 2 km în lungime uneşte templul Concancha (astăzi biserica Santo Domingo) cu fortăreaţa Sacsahuaman, aflata marginea oraşului Cuzco, a fost descoperit de arheologul spaniol Anslem Pi Rambla în vechea capitala încasa.

Tunelul poate fi parte dintr-o serie de galerii, camere, fundaţii şi vechi mausolee care se afla, conform cu măsurătorile făcute de dr. Pi Rambla, sub oraşul Cuzco. Tunelul înaintează spre nord de biserica Santo Domingo până la piaţa Armaş şi urca spre o misterioasa fortăreaţa preincaşa, Sacsahaman.

Dr. Pi Rambla a spus comisiei culturale a congresului peruvian ca a descoperit o galerie subterana care, în opinia lui, poate schimba percepţia asupra istoriei peruviene.

Clădiri aliniate astrologic

Conform măsurătorilor obţinute de acest arheolog, tunelul leagă direct Templul Soarelui cu catedrala şi templul incas Viracocha, cu templul Huascar, templul lui Manco Capac din Colcampata şi cu Huaman Marca. Toate clădirile sunt perfect aliniate astrologic, fapt care confirma faptul ca străvechii peruvieni îşi construiau marile clădiri orientându-se după soare, luna şi constelaţii.

Accesul în tunel prin fortăreaţa Sacsahuaman era cunoscut, dar, datorită dispariţiei neelucidate a doi curioşi care au cercetat-o, aceasta a fost închisa, evitata. Acest tunel nu a fost niciodată explorat complet, deci a rămas necunoscut.

Legenda populara vorbeşte de un tunel preistoric

Una din cele mai cunoscute legende care circula în Cuzco este cea legată de existenţa unui preistoric tunel care se întinde până sub oraş.

Tunelul exista când Manco Capac şi cumnata sa, vrăjitoarea Mama Ocilo Hualipa, s-au instalat în pe atunci nelocuita vale Cuzco. Secretul tunelurilor erau îndeaproape păzite de preoţii religiei incaşe şi de adepţii vechii magii sud-americane.

Joseph Trainor, un cercetător al misterelor incaşe, împreună colegii săi, au căutat intrarea în tunel. Am scormonit peste tot în Sacsahuaman, în căutarea gurii de tunel, îşi aminteşte el, am început din piaţa Armaş şi, printr-o ciudata coincidenta, am urmat traseul descoperit de aparatura lui Pi Rambla – în sus spre biserica San Cristóbal, apoi spre nord la Colcampata. Eu personal am verificat fiecare deschidere între Colcampata şi Tambochay, dar fără niciun rezultat.

La 100 de metri sub Cuzco

Dr. Pi Rambla, de asemenea, explica existenţa unui

oraş pre incas, ce a aparţinut unei culturi de abia descoperite. El a calculat că pot fi mai bine de 100 de metri sub Cuzco. Marea întrebare care se pune este perioada în care acesta a fost construit.

În 1932, James Churchward a afirmat în cartea sa The children of Mu ca tunelele de sub Cuzco au fost construite de locuitorii continentului pierdut, Atlantida.

Este vorba de tunelul lemurian

Sistemul de tuneluri se presupune că ar continua sub Pacific chiar până sub Insula Paştelui. Este vorba de aşa-numitul tunel lemurian. Trainor explica: de aici tunelul ajunge sub ocean la Ponape, în insulele Caroline, apoi la Luzon în Filipine. Acum am ajuns în sistemul de tuneluri al continentului asiatic şi aşa se poate ajunge pe drumul spre Shambhala, presupusa a fi în Afghanistan.

În luna mai a acestui an, Pi Rambla va superviza excavaţiile care vor avea loc pentru a confirma locaţia galeriilor subterane. El presupune ca astfel se vor confirma poveştile din diverse cronici apărute de-a lungul timpului în acesta zona.

Cristina Matache

Oraşul de aur

W.H. Church

S-ar putea spune fără a greşi ca Oraşul de Aur, asemeni faimoasei păsări Phoenix, s-a ridicat din cenuşa unei Lemurii muribunde. Căci, fără dispariţia Lemuriei, el nu şi-ar fi făcut apariţia.

În timp ce focul interior a provocat erupţii vulcanice de mare intensitate, pline de furie pe întregul continent, Lemuria scufundându-se în cele din urmă în Pacific, ceea ce pentru mulţi dintre locuitorii săi oripilaţi trebuie să fi părut o pedeapsă divina pentru modul lor de viaţă nelegiuit, cei care au izbutit să scape dezastrului au fugit fie către est, fie către vest.

Înspre răsărit se întindeau Americile primitive. Partea din emisfera nordică fiind în buna măsură acoperita cu gheata, a fost aleasa zona înaltă şi arida a podişului din regiunea sud-vest de unii, în timp ce alţii au ales zona

centrala de legătura şi porţiuni din partea sudica a Americii. De asemenea, la vest de pierduta Lemurie se întindea masa continentala a Asiei, din care o mare parte era încă nelocuita. Aceasta este direcţia în care s-au îndreptat unele triburi lemuriene dispersate, care aveau să formeze poporul unitar al întinsei tari Gobi – cunoscuta unora drept tara Mu. Mulţi dintre aceşti lemurieni au rătăcit spre sud, stabilindu-se în ceea ce astăzi este Indochina şi Thailanda, în timp ce alţii au luat-o în sus, prin China, către fertila zona, pe atunci, care astăzi ne este cunoscuta sub numele de Desert Gobi şi Mongolia. Deşi erau separaţi de mari distante, aveau să rămână asemenea unui singur popor, timp de multe generaţii de atunci.

Conducerea şi-a găsit locul într-un oraş numit Oraşul de Aur, construit în câmpia fertila Gobi. Acesta este locul unde şi-a făcut apariţia în carne marele conducător Mu, în acele zile în care cele cinci proiecţii adamice pătrundeau în viaţa oamenilor. Ni se spune ca aceste triburi, care îşi găsiseră un nou teritoriu, ce se întindea din Indochina până în Mongolia, erau formate din clanuri separate de obiecte în evoluţie, care se adunaseră acum la un loc pentru un scop comun. Prezentate drept entităţi separate, sau suflete care se desprindeau singure de asocierea lor animala, erau proiecţii care apăruseră sub influenţa celor denumite lemuri sau lemurieni; acum ei aleseseră să se constituie ca societate libera şi fără clase, sub conducerea lui Mu, înţeleptul lor conducător şi dătător de legi, fiind de asemenea respectat şi ca profet.

În evoluţia lor continua, triburile unite sub Mu şi primii săi urmaşi, deşi la început aveau tendinţa de a diferi considerabil ca statura şi aspect, au căpătat treptat aceleaşi caracteristici fizice, care au ajuns în cele din urmă să fie asociate în mod obişnuit cu rasa galbenă. Acestea includeau, pe lângă pigmentaţia deosebita, o anumită rotunjime a fetei, un nas mic şi turtit, păr negru şi o înălţime relativ modesta, în comparaţie cu celelalte rase. Astfel de trăsături caracteristice, de fapt, le găsim menţionate de Cayce în descrierea sub transa a unui

descendent indochinez al imigranţilor originari din anul 9.026 î.Hr. – până când Muzuen, fiul şi conducătorul ce i-a urmat lui Mu, care trăise în mileniul anterior, pe vremea lui Ra şi Hermes, este descris ca având aproape şase picioare înălţime, ochi albaştri, par auriu închis şi mâini cu şase degete. Aceasta ultima caracteristica genetica este posibil să fi fost comuna la unii dintre lemurieni, deşi mai târziu s-a modificat genetic, în conformitate cu modelul adamic cu cinci degete. Eugenia, ni se spune, era o practica regulata în rândul popoarelor din tara Gobi, în timpul perioadei de formare a noii rase.

Regiuni Gobi, în vremurile de început ale lungii domnii a lui Mu, era un ţinut sălbatic, împădurit. Trebuie să localizam în timp sosirea lui Mu cu cea a sosirii lui Adam în Eden, dacă este să ne luăm după sincronicitatea pe care a atribuit-o Cayce celor cinci proiecţii iniţiale ale prototipurilor încarnate, dintre care se pare ca unul era Mu. Dar dacă zilele lui Adam aveau să fie scurtate de actul sau voit de nesupunere, putem presupune ca nu acesta a fost cazul cu Mu. Mu trebuie să fi rămas oarecum mai aproape de Dumnezeu.

În orice caz, pare ca existenţa sa pe pământ a depăşit-o pe cea de 930 de ani a lui Adam cu câteva sute de ani. Aceasta concluzie se bazează pe datarea domniei lui Muzuen, care a început când acesta avea 16 ani, ni se spune, în ajunul sosirii lui Ra Ta în Egipt. El era menit să fie mai târziu unul dintre demnitarii şi savanţii care aveau să-l viziteze, alături de Saneid din India, Yak din Carpathia, Ajax din Atlantida cea condamnata, şi mulţi alţii din diferite tari, care s-au adunat în oraşul egiptean Bethei pentru a-şi împărtăşi din înţelepciune şi a auzi învăţătura mai înaltă direct de pe buzele acelui măreţ învăţător al învăţătorilor, Hermes, învăţător alături de înaltul preot Ra. Mu, ca unul dintre cele cinci prototipuri din timpul lui Adam, trebuie să fi depăşit pragul celor o mie de ani atunci când s-a născut Muzuen, spre sfârşitul lungii sale domnii. Este însă un adevărat noroc pentru noi faptul ca acest fost print al ţării Gobi a apărut în faţa lui Edgar Cayce printr-o

încarnare moderna şi a avut parte de un număr de lecturi efectuate pe viu, cu privire la antica sa existenta sub chipul lui Muzuen. Căci din aceste lecturi avem astăzi posibilitatea sa construim o imagine destul de precisa şi detaliata cu privire la ceea ce trebuie să fi fost viaţa în acea epocă timpurie a evoluţiei, pentru una dintre cele cinci ramuri ale omului adamic. Adăugată la ceea ce deja ştim despre acea epocă, atât în Egipt, cât şi în Atlantida, ea ne oferă o comparaţie utila între culturi care au evoluat diferit şi constituie o nouă examinare a originilor timpurii ale lui Homo sapiens – pe scurt, noi înşine, dar văzuţi cu ceva timp în urmă.

Încă de la început, unul dintre secretele domniei reuşite a lui Mu asupra unei populaţii împrăştiate pe un teritoriu atât de vast a constat în principiul armonizării nevoilor umane cu legile naturii, asupra cărora el i-a iniţiat pe toţi locuitorii. În esenţă, el a văzut în om un partener al pământului din jurul său, responsabil pentru menţinerea fertilităţii şi conservarea pământului. În consecinţă, oamenii şi-au păstrat respectul fata de resursele lor, neajungând niciodată să le epuizeze din nesocotinţa sau din lăcomie, ori să flămânzească din cauza risipei. Dacă un arbore era tăiat pentru a obţine cherestea, un puiet de acelaşi fel era plantat în apropiere; vânătoarea avea ca scop obţinerea de piei şi blănuri pentru îmbrăcăminte de iarna, şi nu ameninţa cu dispariţia niciuna dintre specii; ea nu depăşea nevoile reale, şi la fel se întâmplă cu toate lucrurile.

Aceasta poate explica de ce împodobirea trupului cu metale şi pietre preţioase nu a avut niciodată o mare popularitate în ţara Gobi, aşa cum se întâmplă în alte părţi. În acelaşi timp, orice vizitator al faimosului Oraş de Aur din timpul domniei lui Muzuen, minunându-se de splendoarea strălucitoare a capodoperei sale de arhitectura. Fără îndoială ca excepţia consta în faptul ca aceasta structura aurita era menita să-l onoreze şi să-l glorifice pe Ziditor, şi nu pe om. Chiar şi aşa, rămânând credincios principiilor conservaţioniste pe care i le sădise

chiar tatăl sau, Muzuen a recurs la esenţe de lemn variat colorate, lustruite, pentru placarea zidurilor la interior, pentru a evita excesul de aur. Cayce a indicat din întâmplare ca aceasta monstra de arhitectura orientala preistorica, de mult îngropată de cutremure şi alte dezastre naturale ale unei epoci apuse, este încă intacta şi ar putea fi într-o bună zi descoperita, inclusiv lifturile sale electrice.

Aurul, care se găsea în relativa abundenta în multe dintre râurile înalţilor munţi care udau câmpiile din Gobi, şi astfel, uşor de procurat, a fost adoptat de Muzuen ca moneda de schimb. La început bătut în bucăţi aproape pătrate, cu o gaură în centru, astfel încât monedele să poată fi înşirate pe un şnur şi să poată fi atârnate la gât sau la brâu, modelul a fost mai târziu modificat, atunci când Muzuen a aflat că era aproape identic cu corespondentul sau atlant, i s-a adăugat o margine îngroşată, ca semn distinctiv. Plata pentru o zi de munca, indiferent de natura muncii, de vârstă sau de sexul lucrătorului, era aceeaşi pentru toată lumea: o singură moneda de aur. În consecinţă, preţurile oricăror bunuri aveau tendinţa de a fi menţinute accesibile pentru toată lumea.

În ţara, monogamia era o regula. O alta regula impusa cu stricteţe era aceasta: Cel ce nu munceşte nu mănâncă. Existau, bineînţeles, excepţii în cazul celor foarte tineri, foarte bătrâni sau al infirmilor. Cu privire la cei din urmă, totuşi, se practica în mod obişnuit eutanasia, deşi într-o manieră foarte umană şi nedureroasa, şi numai după ce se constata cu siguranţă ca refacerea sănătăţii sau demonstrarea utilităţii fata de comunitate nu era posibila.

Cu privire la filosofia spiritualista, ea se găseşte într-o versiune timpurie a Legii de Aur: Aşa cum vrei tu ca vecinul tău să se poarte cu tine, aşa sa te porţi tu fata de el. La temple serviciile nu erau îndeplinite de către preoţi, ca în celelalte tari; în absenta acestora, slujbele se desfăşurau în maniera unui forum deschis, în mare măsură asemănător celui al quackerilor de astăzi, unde fiecare

membru poate vorbi atunci când gândirea îi este pusă în mişcare de spiritt.

Egalitatea dintre sexe era un alt admirabil aspectal vieţii din tara Gobi. Nu exista niciun fel de impozitare. Cu toţii munceau – şi exista o adevărată guvernare a poporului, de către popor şi pentru popor. Exista un depozit comun, cât şi o bancă comuna. Pe scurt, era o formă de comunism utopic.

Dar, ca oricare utopie, nu putea supravieţui decât prin izolare. Când se punea problema apărării, Muzuen era un pacifist pregătit. Un sistem de avertizare cu tobe şi amplasamente de dispozitive explozive ţineau pe orice inamici potenţiali la distanţă. Numai într-o epocă mult mai târzie, odată cu dezintegrarea treptată a societăţii ideale construite de către Mu şi Muzuen, platoşele şi pregătirea soldaţilor au devenit o necesitate. Pătrunderea străinilor şi a idelor străine au fost cele care au adus cu ele într-o epocă mai târzie o divizare treptată a societăţii. Inevitabilul ciclu al schimbării şi al dezbinării, care este de asemenea şi vestitorul înnoirii, pusese capăt unei epoci, astfel încât o alta putea lua naştere, aducând cu sine seria de lecţii pentru o omenire care evolua.

Un palimpsest persan

W.H. Church

Era un fel obişnuit de a începe o lectura: Da, a spus Cayce în stare de inconştienţă, cartea s-a deschis aici. Cartea la care se referea era, bineînţeles, înregistrarea akashica a entităţii, denumita şi cartea amintirilor. Pe măsură ce lectura se desfăşura, ea semăna cu un palimpsest persan. Un palimpsest este un papirus sau un pergament de pe care textul anterior fusese şters pentru a face loc unei transcrieri ulterioare; în acest caz, totuşi, se întâmplă exact invers: amintirile moderne ale originii Persiei erau înlocuite cu o versiune extrem de veche a evenimentelor – una pe care cărţile noastre de istorie nu o cunosc. Un interes deosebit îl prezintă în aceasta lectura, care se desfăşoară într-un cadru temporar de acum aproximativ 12.500 de ani (simultan cu era lui Ra Ta în

Egipt), aparenta legătura dintre arcul munţilor Carpaţi, în lungime de 900 de mile, în Europa de răsărit de astăzi şi parţial în Uniunea Sovietică, şi Persia preistorica. Entităţii i s-a spus că fusese o prinţesă într-o existenta persana sau carpatina. A existat o vreme în care pământul persan sau aryan, după cum l-a denumit Cayce, a fost la începuturile sale primitive locul uneia dintre cele cinci naţiuni ale omului adamic şi loc de apariţie a rasei albe. Cuprinzând triburi unite între ele prin interese comune, dar slab legate între ele într-o federaţie, vastul domeniu persan şi influenta sa păreau a se extinde cândva până în India superioara, formând marele imperiu indo-arian. Pentru confirmare, sursa noastră ne spune într-o alta lectura ca o parte a rasei albe şi-a găsit expresia în India superioara, deşi aceasta tara nu era unul dintre locurile originare ale nici uneia dintre cele cinci proiecţii rasiale.

Privind pe harta vom observa ca regiunea munţilor Carpaţi nu are legătură directa cu Iranul timpurilor moderne, sau Persia, ci mai degrabă cu o porţiune din Asia Mica identica astăzi cu Caucazul şi Turcia orientala, care se întinde între ele. Astfel, dacă Persia şi Carpathia au fost vreodată cu adevărat legate împreună, ar fi trebuit să încadreze de asemenea şi aceasta zona. De fapt, ni se aminteşte ca Ra Ta, descris într-un capitol anterior ca primul alb pur de pe pământ, îşi avea originea în regiunea caspica şi în Caucaz, alăturându-se mai târziu poporului lui Ararat, în ceea ce este astăzi colţul cel mai nord-estic al Turciei, toate între limitele presupuse ale teritoriului unificat aryan.

Dar să ne întoarcem la palimpsestul nostru. În acele zile India era cunoscuta drept tara lui Said, în care domnea înţeleptul Saneid. Ea avea pe atunci frontiera comuna cu Persia (pe care astăzi o aflam între Iran şi Pakistan, într-o ordine istorica schimbata). Peste aceasta graniţa au început să se infiltreze triburi din Said în Persia. Acest lucru a creat tulburări. S-a cerut atunci ajutor din partea forţelor mai puternice ale Carpathiei, pentru a pune capăt nedoritei invazii. Relatând acest aspect, Cayce i-a

spus entităţii pentru care efectua lectura ca ea îşi asumase personal controlul situaţiei; deşi femeie, ea era o persoană cu autoritate din casa domnitoare. La început lucrurile au mers prost. Apoi, printr-o ciudata răsturnare de situaţii – sugerează lectura – ea şi-a găsit un ajutor dintre membrii triburilor invadatoare, iar pacea cu Said a fost restabilită. Am putea în mod logic presupune, în continuare, ca unirea celor doi a devenit mai târziu un factor de pătrundere a influentei rasei albe într-o anumită zona din India, precum şi de stabilire a unei scurte uniuni indo-ariene, obscura din punct de vedere istoric; în orice caz, i s-a spus ca urmaşii rezultaţi din căsătoria entităţii s-au aflat între primii ai rasei albe pure din tara Carpaţilor. Se pare ca fericita pereche s-a întors mai degrabă în regiunea nativa a miresei, decât în cea a mirelui. Mai târziu, entitatea respectivă de spiţă regala, şi probabil ca şi soţul ei, s-a numărat între cei invitaţi să călătorească în Egipt pentru a primi direct învăţăturile Legii celui Unic, căci toate acestea se întâmplau în vremea lui Ra şi Hermes. La întoarcerea lor, după o perioadă petrecută în templul Frumuseţii, ei au devenit emisarii învăţăturii către alte tari. Asemeni voluntarilor din Corpurile Păcii de astăzi, ei şi-au folosit acolo cunoştinţele lor superioare în slujba acelor fii ai oamenilor care se aflau încă în stadii inferioare de dezvoltare.

Care sunt originile cuvântului aryan? Care este semnificaţia lui? Dacă apelam la sursa noastră psihică, răspunsurile sunt destul de uşor de aflat. Mai întâi, cititorul îşi va aminti ca cea de-a doua perioada de cutremure din Atlantida a avut loc cu aproximativ 30.000 de ani în urmă, din cele cinci mari insule rămânând doar trei: Poseidia, Aryan şi Og. O catastrofă alarmanta declanşase primul val de evacuare a populaţiei, cu mult înainte de cataclismul final. Unii dintre aceştia s-au îndreptat spre Pirineii din acele timpuri, iar alţii, ni se spune, au colonizat sud-vestul Americii, în timp ce alţii din Og au înfiinţat o colonie cu acest nume în Perú. După toate aparenţele, un grup asemănător, care a ajuns până în Asia

Minor, plecând din Aryan, a format nucleul unui alt stat care purta vechiul nume Aryan. Cât despre semnificaţia acestui cuvânt, opiniile filologilor sunt împărţite, un grup susţinând ca el dovedeşte o asociere etnologica evidenta cu rasa alba, în timp ce un alt grup insista asupra faptului că aryan este numai un termen pentru întregul grup al limbilor cunoscute drept indo-europene, ai căror vorbitori ar trebui denumiţi aryas, indiferent dacă sunt hinduşi, persi îndeobşte, greci, germani, celţi sau orice altceva.

Cel mai important susţinător al acestora din urma a fost în secolul trecut Max Mueller, care le-a arătat în mod convingător purtătorilor de cuvânt ai primului grup, care aveau motivaţii rasiale, ca până şi hinduşii cu pielea cea mai închisă la culoare reprezintă un stadiu timpuriu al vorbirii şi gândirii aryene. Poziţia sa era convingătoare dar nu oferea un răspuns complet. Ceea ce Mueller nu putea şti şi, probabil, ar fi respins, în orice caz, deşi, cu siguranţă, era menita să-i susţină o parte a argumentaţiei, era revelaţia mediumnica făcută de Cayce cu privire la popoarele ariene originare, care, atlanţi fiind, nu erau nici albe, nici negre, ci din rândul rasei roşii, care se afla în stadiul sau iniţial de formare. În orice caz, pretenţiile teutonice asupra sângelui arian pur par mult mai puţin îndreptăţite decât ale altor candidaţi probabili, în lumina datelor oferite de Cayce, iar dacă se au în vedere migraţiile aproape neîntrerupte care au avut loc pe glob începând din preistorie şi până în prezent, probabil ca nu exista linii de descendenta pura... În final, unul dintre aspectele utile ale cercetărilor lui Mueller a fost descoperirea legăturilor clare indo-ariene, coborând astfel în mod indirect sursa noastră psihică cu problema discutata. El a adus la lumina faptul puţin cunoscut ca numele Aryan a fost utilizat ca nume national nu doar în Persia (airya Zend, sau vechea airya persana), dar şi în India (unde termenul sanscrit era arya). Jos pălăria în faţa lui Mueller! Filologia s-ar putea să nu fie un subiect prea agreabil, dar trebuie să-i fim recunoscători.

După terminarea construcţiei Marii Piramide, în anul

10.390 î.Hr., ciclul egiptean al lui Ra s-a încheiat. El făcuse o treabă bună. Ni se spune ca înaltul preot a urcat în munţi şi a fost luat, ceea ce înseamnă o abandonare conştientă a învelişului de carne. Următoarea etapa în continua dezvoltare a sufletului sau a adus-o pe entitatea cunoscută de noi sub numele de Edgar Cayce înapoi în plan terestru în vechia Persie, unde el s-a încarnat în conducătorul nomad Uhjltd (pronunţat lu-alt). Se crede ca apariţia aceasta a avut loc în anul 8.058 î.Hr.

Povestea sa în aceasta încarnare este plină de drame şi înalte împliniri, dar relatarea sa nu este necesara aici de aceea o voi reda pe scurt. Dintr-o perspectivă evoluţionistă, care este de prima importanta pentru cartea de fata, este mai bine să ne concentram asupra urmaşului său. Căci nomadul Uhjltd, care s-a înălţat până la demnitatea de rege al ţării Aryan, era şi tatăl lui Zend. Iar Zend a fost cel care le-a dat copiilor oamenilor prima filosofie religioasă completa, cuprinsă în Zend-Avesta. Mai mult decât atât, ilustrul urmaş al lui Zend a fost primul dintre cei cu numele Zoroastru. Iar Zend însuşi, ne informează sursa noastră, nu a fost altul decât o alta încarnare a lui Adam, sau Enoh-Hermes. Este interesant ca între strămoşii lui Uhjltd, pe lângă linia de sânge persana, se găseau şi ascendenţi egipteni şi indieni. Rolul sau istoric şi evoluţionist, după ce a pus capăt domniei represive a lui Cressus II, avea să se realizeze prin stabilirea propriei domnii luminate la Is-Shlan-doen, denumit oraşul dealurilor şi câmpiei. El a devenit cunoscut până departe nu numai ca o capitala a comerţului, deschisa tuturor, dar şi ca un centru de învăţătura spiritualista. Uhjltd însuşi deţinea faima de vindecător, învăţător şi profet, în timp ce tânărul sau fiu Zend, deşi abia ieşit din copilărie, dădea dovadă de o puternica înclinaţie religioasă şi puteri spirituale. Dar pe când se afla la apogeul carierei sale, Uhjltd a fost trădat şi asasinat, iar Is-Shlan-doen a fost jefuit de grecii care se infiltraseră în chip de prieteni. Zend şi cel de-al doilea fiu al lui Uhjltd au fost salvaţi de la moarte de supuşii loiali şi s-au despărţit

pentru a salva diferite părţi ale ţării, unde mai târziu au ajuns conducători şi au deţinut puterea, deşi aceasta a fost de natura diferita şi în scopuri opuse. Probabil ca aceasta a fost perioada din istoria Persiei sfâşiate – în timp ce facţiuni războinice îşi împărţeau puterea, vechiul imperiu indo-arian a început să se prăbuşească şi să se dezintegreze. Carpathia, la fel ca şi regiunea Caucazului, s-a retras, probabil, între propriile ei granite, iar India s-ar putea să-şi fi închis de asemenea granitele pentru un timp, abandonându-i pe persi propriului lor destin.

Dacă vom consulta o enciclopedie, vom descoperi că termenii Avesta şi Zend sunt la fel de nebuloşi; un întuneric asemănător înconjoară istoria lui Zoroastru. El a trăit, acest lucru se ştie. Se pare însă ca nimeni nu ştie când. În plus, deoarece nu exista nicio dovadă istorica a existentei unei entităţi pe nume Zend, unii cercetători presupun ca acest termen se referă la o veche limba în care fusese scrisa Avesta, deşi alţii contesta acest lucru şi au propriile lor teorii. În orice caz, Zend-Avesta este astăzi singurul document semnificativ, şi acesta parţial, care ne-a rămas din religia lui Zoroastru, cel original, căci ni se spune că au existat nu mai puţin de şase diferiţi purtători ai acestui nume, unii dintre aceştia fiind despărţiţi de un interval de câteva milenii. Mai mult chiar, aceasta pluralitate este susţinută chiar de lecturile lui Cayce, în care lectura 507 – 1 se referă la primul Zoroastru, în timp ce în lectura 1219 – 1 exista o referinţă la primii dintre Zoroastri (la plural). Apelând pentru ajutor la surse greceşti, găsim o nouă confirmare. Hermodorus şi Hermippus din Smirna indica existenta primului Zoroastru cu 5.000 de ani înainte de războiul troian, care nici el nu este datat cu certitudine. Xanthus sugerează odată cu 6.000 de ani înainte de Xerxes, în timp ce Eudoxus şi Aristotel afirma ca marele magician a apărut cu 6.000 de ani înainte de moartea lui Platon. Agathias trage, totuşi, concluzia, şi are dreptate, că nu este posibil să se determine cu certitudine când a trăit şi şi-a dat legile sale Zoroastru, ci numai ca el a existat. În orice caz, cele câteva

datări făcute de greci par a valida vechimea celui dintâi şi original Zoroastru. O încercare de datare făcută pe baza datelor lui Cayce ar indica aproximativ anul 7.950 î.Hr.

Ceea ce a rămas din Zend-Avesta nu reprezintă decât o sumă de fragmente. Ea consta din cărţi mici, sau parţi din acestea, fata de cele cincizeci, sau mai multe atribuite colecţiei originale de scrieri sacre, despre care se spune că a fost distrusă de către Alexandru cel Mare când acesta a invadat Iranul şi a ordonat ca palatul şi arhivele din Persepolis să fie incendiate.

În prima carte, Yasna, avem imnurile lui Zoroastru. Cea de-a doua, Vispered, este o mică lucrare liturgica. Cea mai importantă carte, care ne permite înţelegerea învăţăturii zoroastrismului (şi simultan, învăţăturile lui Zend, putem presupune), este cel de-al treilea text, denumit Vendidad sau Videvdath. Primele pagini cuprind codul sacerdotal, care implica ceremonii elaborate de purificare şi armonizare. Ea continua apoi cu o relatare dualista extremă a creaţiei, amintind de geneza (deşi Biblia nu apăruse încă). Tema sa majora constituie războiul împotriva lui Satan şi a desfrâului nelegiuit. Cea de-a patra carte, Yashts, consta din cântece de slava şi se încheie cu un profetic presentiment al sfârşitului lumii. În sfârşit, ce de-a cincea carte, cunoscuta sub numele e Khordah – Avesta sau Mica Avesta, cuprinde o mică colecţie de rugăciuni.

Zoroastru, ca fondator al doctrinei magilor, predica un dualism care exista numai temporar, destinat a lua sfârşit atunci când Spiritul Rău, reprezentat de întunecatul Ahriman, va fi învins de către opusul său, Ormază – Spiritul Bun, al cărui simbol este lumina. Ideea nu se deosebeşte de temele care stau la baza a mai toate regulile importante ale lumii, inclusiv învăţătura lui Hristos.

Până de curând între arheologi şi istorici a prevalat opinia ca cultura sumeriana, veche de 5.000 de ani, de pe teritoriul actual al Irakului, reprezintă cel mai vechi început al civilizaţiei noastre – în paginile acestei cărţi noi am prezentat, în mod repetat, dovezi ale unor rădăcini

mult mai vechi.

Acum ştiinţa însăşi este cea care descoperă, în sfârşit, dovezi dramatice ale unei mari culturi urbane care a existat cu circa 5.000 de ani înaintea civilizaţiei sumeriene. Dublul vârstei acesteia, cu alte cuvinte datând din anul 8.000 î.Hr. S-a făcut aluzie la aceasta descoperire surprinzătoare (făcută publică pentru pirma data în anul 1985) într-un capitol anterior, dar aici nu merita a fi menţionată mai pe larg. Acele ruine vechi de 10.000 de ani dezgropate la Cayonu, din sudul Turciei de astăzi, oferă o surprinzătoare mărturie despre o civilizaţie avansată care nu numai că era contemporana cu marele imperiu indo-arian din timpul lui Uhjltd, dar probabil şi ca făcea parte din el. Pe scurt, ceea ce a fost dezgropat la Cayonu poate fi considerat tipic pentru comunităţile civilizate de acest tip din întregul teritoriu aryan al acelor timpuri. Aflându-se în apropierea izvoarelor Eufratului, Cayonu este locul unui vechi oraş de o oarecare întindere şi de evidenta prosperitate. Exista ruinele impresionante a zeci de case rectangulare de piatra, unele cu terase şi coloane decorative care nu sunt departe de a ne amiti de arhitectura de mai târziu a Greciei timpurii şi probabil ca nu fără motiv: să ne amintim ca influenta Greciei, deşi de un fel mai puţin plăcut, se manifestase la Is-Shlan-doen şi s-a dovedit a-i fi fatala lui Uhjltd…

Cercetările desfăşurate în continuare la Cayonu fac parte, din întâmplare, dintr-un proiect aflat sub conducerea comuna a secţiunii Preistorice a Universităţii din Istanbul şi Institul oriental al Universităţii din Chicago. Acest lucru este ciudat, şi am să explic din ce cauză: în anul 1936, într-una din lecturile sale psihice, Edgar Cayce s-a referit la cercetările făcute în ţinuturile persane în prezent şi l-a sfătuit pe cel care primea lectura, care dorea mai multe informaţii, să le caute la Universitatea din Chicago. Este de presuspus ca în viitor, cândva, dacă se vor putea restabili relaţii pasnice cu Iranul, la un nivel satisfăcător, noi cercetări ar putea da la iveala înseşi oasele lui Cayce, într-o peşteră nu departe de Shuster,

lângă graniţa cu Irak. Fiindcă acesta este locul unde se spune că ar fi fost îngropate resturile pământeşti ale lui Uhjltd, propriul sau trup, după ce a fost asasinat... Deşi el zace, de asemenea, sub chipul lui Asapha, undeva în Valea Mormintelor!

Profeţiile şamanilor incaşi Q'era

Vulturul din nord şi condorul din sud vor zbura din nou împreună

Q'era este unul din cele 600 de triburi incaşe, care s-au refugiat în înălţimile Anzilor pentru a scăpa de prigoana cuceritorilor conchistadori.

Pentru 500 de ani bătrânii tribului Q'era au păstrat şi transmis generaţiilor următoare profeţia unei mari schimbări pachacuti, în care lumea va cunoaşte o profundă transformare, îşi va reveni, iar haosul şi dezordinea vor lua sfârşit.

Doar unul din semnele profeţiei pentru timpurile care vor veni

Dr. Alberto Villoldo, un antropolog şi psiholog care a trăit mulţi ani în mijlocul tribului Q'era şi a studiat ritualurile şi profeţiile acestora, este cel care a jucat un rol important în relevarea tainelor lumii moderne.

El a povestit cum, în urma unui cutremur de pământ în 1949, s-au descoperit ruinele unui străvechi templu incas, în apropiere de oraşul Cuzco din Perú – Templul de Aur. Acesta urma să fie doar unul din semnele profeţiei pentru timpurile care vor veni.

În căutarea vechilor civilizaţii Q'era au trăit în satele lor aflate la înălţimea Anzilor, în singurătate, retraşi de lume, până când un alt antropolog, Oscar Núñez del Prado, aflându-se la festivalul din Paucartombo, loc unde s-au strâns o mulţime de oameni din toată ţara, a întâlnit grupuri de indieni vorbind curent în limba incaşilor, quecha. Acest fapt l-a pus pe gânduri şi, în urma cercetărilor făcute, s-a hotărât să organizeze o expediţie în munţi, în căutarea supravieţuitorilor străvechii civilizaţii. Prima expediţie în satele Q'era a avut loc în 1955.

Şamanii Q’era în SUA

Recent, profeţiile Q’era au fost făcute public şi în America de Nord, cu ocazia vizitei unui mic grup compus din şeful de trib, conducătorul şaman şi alţi câţiva membri ai tribului. Ei au vizitat câteva oraşe din SUA, inclusiv New York-ul. Aici ei au oficiat o neobişnuită ceremonie privata la o catedrală din oraş.

Ritualul şaman care nu a mai fost oficiat de 500 de ani, dar a fost transmis din generaţie în generaţie, urmarea unirea spirituala, simbolica, între cele două continente americane.

Potrivit vechii profeţii, acum, în zilele noastre este timpul marei întruniri a oamenilor din patru direcţii, numita mastai. Se crede ca iubirea şi compasiunea vor ghida şi susţine aceasta ampla adunare.

Marele timp al schimbării

Q’era îşi împărtăşesc învăţăturile în lume, în scopul pregătirii oamenilor pentru ziua când vulturul din nord şi condorul din sud vor zbura din nou împreună.

Profeţia spune ca America de Nord va reuşi să furnizeze forţa psihică, sau corpul; Europa se va ocupa de aspectele mentale, sau capul; iar inima va fi oferita de America de Sud.

Grija fata de planeta noastră va veni din vest şi va avea un puternic impact dacă nu vom dezvolta o responsabilitate morala fata de întreagul Pământ.

Se spune ca atunci când spaniolii i-au cucerit pe incaşi, acum 500 de ani, aceasta mare schimbare a început.

Q’era au aşteptat de atunci momentul când lumea va reuşi să se reaşeze şi să-şi revină din acest haos.

Începutul sfârşitului – condorul este aproape pe cale de dispariţie

În ultimele cinci secole incaşii au păstrat şi transmis cunoştinţele lor sacre din generaţie în generaţie şi, în sfârşit, în câţiva ani semnele arata ca marele timp al schimbării a veni: lacurile munţilor înalţi au secat, condorul este aproape pe cale de dispariţie şi descoperirea

Templului de Aur ce a avut loc după cutremurul din 1949 reprezintă pedeapsa Soarelui.

Profeţii optimiste – apariţia unui nou tip uman

Marea schimbare, care deja a început, promite apariţia unui nou tip uman după aceasta perioada de haos şi transformare.

Toate tainele şamanilor care se referă la sfârşitul vremurilor, nu se referă la un final tragic. Este vorba de sfârşitul modului nostru de a fi şi gândi, sfârşitul modului actual de a privi natura, pământul şi relaţiile interumane.

În anii care vor veni, incaşii se aşteaptă la apariţia unei ere de aur, a unui mileniu de pace, armonie şi echilibru.

Profeţiile spun, de asemenea, ca schimbări majore se vor produce atât pe pământ, cât şi în psihicul nostru, redefinind relaţiile şi spiritualitatea noastră.

Lacrimi în Europa

Paradigma civilizaţiei europene va continua spre colaps şi modul de viaţă al locuitorilor ei se va schimba. Chiar mai important, bătrânii şamani vorbesc despre lacrimi în construirea acestor timpuri.

Toate acestea sunt o oportunitate pentru noi să ne revizuim modul de gândire, comportament şi să ne reorientam spre progresul spiritual.

Întoarcerea spiritului incaşilor

Pentru incaşi schimbarea are conotaţii spirituale, ea este ca o lumina venita din afara timpului şi este văzută ca un simbol şi o promisiune a ceea ce s-ar putea să apară.

Întruchipează esenţa profeţiilor schimbării. Numele sau înseamnă transformarea pământului.

Profeţiile schimbării sunt cunoscute de-a lungul Anzilor. Sunt unii care cred că profeţia se referă la întoarcerea unui mare conducător incas, care va reînvia străvechea civilizaţie

Dar, conform dr. Villoldo, aceasta reîntoarcere a vechiului conducător va avea loc la un nivel colectiv. Nu este o întoarcere a unui individ care întrupează tot ceea ce noi aşteptam, ci un proces de transformare, valabil tuturor

oamenilor.

Ritualul stelei sau al timpului care va veni (Mosoq Karpay) e crucial

O'era s-au servit de parţi din ritualurile lor pentru păstrarea tainelor strămoşilor profeţiile având roluri-cheie în diverse pasaje.

Ritualul stelei sau al timpului care va veni (Mosoq Karpay) e crucial în practica creşterii descrisa în profeţii. Karpay plantează seminţele cunoaşterii, ale marii schimbări, în corpurile curate şi luminoase.

Este mai departe treaba fiecărei persoane să ude şi îngrijească aceste seminţe ca ele să poată creste şi înflori şi produce fructe.

Ritualurile au rolul de a transmite un potenţial; mai departe este sarcina fiecăruia să-l facă viabil în destinul său.

De-a lungul despachos – un ritual ce urmarea vindecarea, desfăşurat la New York, şamanii au transmis celor prezenţi o puternica energie. Aceasta ceremonie reprezintă sfârşitul unui gen de relaţie existent în aceste timpuri. Este procesul inimii.

Porţile de comunicare care fac legătura între lumile paralele sunt din nou deschise

Acest proces al începutului este considerat mai important decât profeţiile însăşi deoarece el leagă persoana cu o veche rădăcină de cunoaştere şi putere care nu poate fi accesata individual. Ea poate fi cunoscuta doar de trib.

În ultima etapă, aceasta putere poate aduce un nou impuls menit să propulseze în corpul unui incas un iluminat. Acea persoană este direct conectata cu stelele, soarele din cosmologia încasa.

Q'era cred că porţile de comunicare care fac legătura între lumile paralele sunt din nou deschise, fapt care se întâmplă foarte rar.

Ei susţin existenta unor ferestre în timp prin care se poate trece, pentru a explora capacităţile fiinţei umane şi frumuseţile universale.

Cei care au curajul să facă acest salt, în timp, pot redobândi acum, în zilele marii schimbări, natura lor luminoasa.

Şamanul a zis:

Mergi în ritmul tău.

Învaţă de la râuri.

Copaci şi pietre.

Respectă-i pe Hristos.

Buda.

Fraţii şi surorile tale.

Respecta spiritul Pământului şi Marele Spirit.

Respectă-te pe tine şi toată creaţia

Priveşte cu ochii sufletului şi retine esenţialul – aceasta este învăţătura Q'era.

Alina Prodan

In Yucatán, ieri

W.H. Church

Limbajul este cam necontrolat, în orice caz, nu este ce ar fi de aşteptat, din partea cuiva care a fost învăţat de profesorii săi să fie obiectiv. Şi totuşi, acestea sunt cuvintele unui om de ştiinţă care se bucura de un oarecare renume, şi a cărui specialitate este popularizarea arheologiei. Precaut cu toţi cei al căror domeniu de cercetare îl depăşeşte pe al său însuşi şi declarat ostil fata de cei ale căror metode de investigaţie nu se conformează definiţiei pe care el o da legitimităţii, el nu se prea deosebeşte, din nefericire, de mulţi alţi profesionişti din domeniul arheologiei şi al antropologiei; în acest caz particular, el şi-a îndreptat atacul verbal către toţi cei care ar îndrăzni să afirme ideea absurda ca supravieţuitorii unui legendar continent scufundat, ca Atlantis, sau Lemoria, au jucat în vreun fel un rol în popularea în antichitate a Americilor.

S-ar cuveni, probabil, ca aceştia să se simtă pusi la punct, pe bună dreptate, dacă am face abstracţie de faptul ca personajul în discuţie îşi compromite atacul făcând aluzie, după aceea, la gălăgioasele dispute academice care rezulta din ipotezele contradictorii lansate de cercetătorii

rivali. Păi, dacă oamenii de ştiinţă au păreri care diferă atât de mult asupra originii populaţiilor din America se pot ei oare aştepta ca acest lucru să atragă din partea noastră o respectuoasa şi exclusiva atenţie? Această lipsă de unanimitate pe care şi-o asuma de bunăvoie cei care cern pământul şi sapa căutând dovezi doar pentru ei înşişi, fără a lua în consideraţie bogăţia de resurse care se poate găsi în mituri şi legende, care i-ar putea ajuta în căutările lor, fără să mai vorbim de ghidarea pe cale psihică, este liniştitoare şi instructiva. Să o privim şi să ne simţim încurajaţi. Ea ne va obişnui cu alte cuvinte viitoare atacuri din partea unor cercuri asemănătoare, în acelaşi timp, ea trebuie să ne inspire să continuăm, fără a ne simţi deranjaţi, cercetarea noastră atât de fructuoasa, la nivel mitologic şi psihic. Haideţi, deci, să ne întoarcem pe căile care ne sunt familiare, in Yucatán, ieri…

Aceasta este istorisirea care spune ca totul era în aşteptare, calm, tăcut, totul era nemişcat, liniştit, iar nemărginirea cerului era pustie… Apoi a venit Cuvântul. Aşa începe Popol Vuh, una dintre puţinele scrieri rămase de la vechii mayaşi. Este o opera a cărei vechime nu se cunoaşte. Cosmogonia maya ne vorbeşte despre existenta altor lumi înaintea celei prezente, toate fiind distruse de apă. Locuitorii primei lumi au construit, se spune, marile oraşe, azi ruinate. Dar aceasta lume a fost distrusă de un potop universal, cunoscut ca haiyococab, sau apa deasupra pământului. Cea de-a doua lume, locuita de oameni numiţi dzolob sau păcătoşi, a luat sfârşit datorită celui de-al doilea potop. A urmat cea de-a treia lume. Aceasta lume a fost cea a mayaşilor înşişi, dar şi ea, în cele din urmă, a fost devastata de apa, printr-un potop mai redus, numit scufundare. Acest lucru a dus, se pare, la abandonarea acelor locuri şi începerea unei vieţi noi în altă parte – deplasări care continua să-i deruteze pe arheologi, care par să ignore legendele locale. După acest al treilea potop, spune povestea, lumea mayaşilor a început să fie locuita de un amestec de popoare din întreaga peninsula mezo-americană. Dar şi aceasta ultima lume, cred ei, va fi în cele

din urmă distrusă de potop, la fel ca celelalte.

Arheologia lumii maya abia acum ajunge la maturitate. Conchistadorii spanioli, ajunşi in Yucatán pentru prima dată după anul 1530, prin exploratorul Montejo, au început mai degrabă să distrugă, decât să conserve toate urmele culturii şi istoriei maya. Abia în 1839, cu aproximativ trei sute de ani mai târziu, călătoriile lui John L. Stephens şi Frederick Catherwood în regiune au stârnit interesul public asupra acestor ţinuturi neglijate atâta timp. Chiar şi atunci cercetările arheologice au înaintat încet şi au dat prea puţine rezultate, din cauză că nimeni nu putea descifra hieroglifele care rămăseseră pe multe din ruinele templelor – singurele indicii de încredere, se credea, cu privire la constructorii originari ai acestor elaborate complexe de piramide şi palate care fuseseră abandonate în mod misterios la o dată necunoscuta şi pentru un motiv necunoscut, fiind lăsate prada junglei care le-a acoperit încet.

Apoi, după anul 1970, au venit doi americani experţi în criptografie, Floyd Lounsbury şi Linda Schele, care au izbutit să descifreze multe dintre inscripţii. Ei încă lucrează la o serie complexa de 620 de hieroglife (cea mai lungă din cultura maya) aflata în Templul Inscripţiilor. Dar la Templul Crucii, între hieroglifele pe care le-a descifrat acolo, Lounsbury a dat peste datare interesanta: templul, spunea aceasta, fusese dedicat fiului seniorului Pacal exact în aceeaşi zi în care se născuse un personaj reprezentând o mamă ancestrala, cu 1.359.540 de zile (3.724 de ani) mai înainte. Seniorul Pacal, s-a stabilit, fusese un principe maya care stăpânise în Palenque, în secolul al VII-lea. Palatul sau abandonat se afla în jungla înaltă a peninsulei Yucatán, în statul mexican Chiapas. Din turnul aflat în vârful lui vechii mayaşi studiaseră pe vremuri stelele, căci ei par a fi fost astronomi foarte pricepuţi. Clădirile cu caracter religios din Palenque constau din trei temple-piramida similare, din care cel mai cunoscut este templul Soarelui, construit, după cât se pare, deasupra unui templu mai vechi cu acelaşi nume, practica ce se întâlneşte

ocazional în lumea maya, având probabil motivaţie rituala – cel dintâi este asociat în descrierea lui Edgar Cayce cu primii colonişti atlanţi care s-au aşezat in Yucatán (numit pe atunci Yuc), sub conducerea lui Iltar, din casa lui Atlan, de pe insula Poseidia.

Data sosirii lui Iltar este indicată ca fiind anul 10.600 î.Hr., probabil cu un mileniu înaintea potopului universal despre care cosmogonia mayaşilor considera ca a distrus prima lume, lumea celor care au construit marile cetăţi ruinate. În interpretarea autorului, acest lucru nu se referă la structurile actuale, care sunt relativ intacte, ci la acele ruine care sunt numai parţial scoase la iveală şi care se găsesc sub ele. Piramida iniţială, care adăposteşte cronicile atlante, pe care Iltar a ridicat-o in Yucatán, este de fapt sinonima cu acest prim templu al Soarelui, sau templul Luminii, după cum mai era numit. Asemeni Marii Piramide din Egipt cât şi a scufundatei Piramide a Cronicilor, lăsată în urmă, în Poseidia, ea a fost construită, ni se spune, cu ajutorul forţei de ridicare a acelor gaze care sunt utilizate treptat de civilizaţia noastră actuala şi cu ajutorul activităţii spirituale a celor care erau familiarizaţi cu sursa din care izvorăşte orice forţă.

Templul construit de Iltar, suntem asiguraţi, va apărea din nou. Atunci, înregistrările care au fost depozitate acolo vor fi scoase la lumină. Ni se spune ca lucrul acesta va avea loc atunci când se va apropia momentul când schimbările vor fi pe punctul de a începe – referire, aproape sigur, asupra prezisei schimbări de poziţie a polilor de la sfârşitul acestui secol şi la deplasările scoarţei terestre care o vor însoţi.

Fără îndoială ca datorită unor convulsii asemănătoare celor petrecute pe pământ cu ocazia ultimei deplasări a polilor, care a pus capăt erei glaciare şi a provocat marele potop, templul iniţial a fost îngropat, împreună cu restul culturii atlante transplantate in Yucatán anterior culturii maya. De fapt, întreaga topografie a Americii Centrale a fost considerabil modificată, luând forma pe care o cunoaştem la ora

actuală, iar climatul schimbându-se dintr-unul temperat într-unul subtropical.

La un moment dat, pe parcursul celor câteva secole care s-au scurs între timpul lui Iltar şi sosirea potopului, Poseidia s-a scufundat în mare, urmată de Aryan, rămânând ca Og să-şi găsească sfârşitul odată cu cataclismul survenit prin deplasarea polilor. Sursa noastră ne spune ca Yucatánul a fost supus unui important val de emigranţi atlanţi care soseau din Poseidia şi Aryan; deşi se fac menţiuni despre năvălirea in Yucatán a unor supravieţuitori ai Lemuriei, care veniseră dinspre California de astăzi, cât şi dinspre Indochina, alături de cei din coloniile Og, sau Perú, se spun prea puţine despre o populaţie băştinaşă. Concluzia logica este prin urmare aceea ca Yucatán putea fi un teritoriu relativ nelocuit pe timpul sosirii lui Iltar sau, poate, străbătut de triburi primitive de vânători şi culegători, care mai târziu au format o populaţie de agricultori şi un amestec de populaţii. Dintre ei s-au ridicat vechii mayaşi ai erei preclasice. Nu este sigur dacă ei i-au asimilat cultural şi prin filatie şi pe olmeci, dar Cayce ne spune despre o infuzie sigura de sânge evreiesc, care a avut loc cu circa 3.000 de ani î.Hr. din rămăşiţele triburilor rătăcitoare care au traversat oceanul din Asia, fugind de stăpânirea persana. Evreii au adus cu ei, din păcate, o trista moştenire a canaaniţilor: sacrificiul de sânge.

O paranteză: Nu este greu de înţeles pentru ce nu a reînviat cultura Atlanta cândva atât de înfloritoare, în multele colonii atlante răspândite pe suprafaţa unei planete lovite, cum sunt cele din Yucatán şi alte locuri din America. Confruntându-se permanent cu greutăţi, s-ar putea ca pur şi simplu să nu fi avut ocazia. De asemenea, cu privire la domeniul transporturilor şi comunicaţiilor globale, care ar fi fost preludiul necesar al unor serioase eforturi de reconstrucţie, scufundarea Poseidiei i-a lăsat pe atlanţi fără Piatra de Foc, sau centrala energetica. Acest acumulator de energie din cristal pusese în mişcare flota lor aeriana şi principalele lor forte navale, furnizând

totodată elementul energetic al vastelor lor reţele de comunicare. Fără îndoială, în decadele sau secolele care s-au scurs între scufundarea Poseidiei şi dispariţia a ceea ce mai rămăsese din Atlantida, au fost puse în mişcare o flota aeriana şi una navala de ocazie, folosind propulsia mecanica, de mult abandonată, şi mai puţin sofisticata. Dar şi acestea trebuie să fi devenit inutile pentru atlanţii emigranţi, pe măsură ce ei se instalau în ţinuturile primitive, în care nu aveau la dispoziţie gaze sau alţi combustibili. Pentru o vreme, bineînţeles, ar fi putut avea la dispoziţie depozite de combustibil, până când acestea se vor fi terminat. Lucrul acesta este sugerat de o lectura pe care Cayce a ţinut-o pentru un fost aviator şi navigator atlant, care, după exod, s-a ocupat cu cercetarea acelor zone din Yucatán şi Perú, precum şi din America de Nord, în care atlanţii se instalaseră deja, sau în care s-au instalat mai târziu, deplasându-se pe jos, pe cai terestre. Într-adevăr, în perioada care a urmat rotirii polilor, care a adus schimbări terestre majore în America Centrala, cât şi un influx de lemurieni transplantaţi şi alte grupuri tribale dislocate din aşezările lor de pe Coasta de Vest, un grup de atlanţi, care erau descendenţi ai oamenilor lui Iltar, au hotărât să migreze înspre nord, bazându-se, probabil, pe informaţiile furnizate cu multe zeci de ani mai înainte de acest cercetaş aerian. Ei aveau să devină strămoşii constructorilor americani de tumuli. Cât despre lemurienii care i-au înlocuit in Yucatán, aceştia au construit alte temple şi au adorat alţi zei. Erau oare ei păcătoşii a căror truda a luat sfârşit odată cu cel de-al doilea potop? Dacă aşa stau lucrurile, ei au fost urmaţi de mayaşi, iar apoi de amestec.

În acest moment suntem în faţa unui mister. În anii ’30 o echipa de studiu a fost trimisa de către un mare plantator de banane din America Centrala pentru a găsi terenuri potrivite pentru noi plantaţii în interiorul ţării în Costa Rica. În timp ce-şi croiau calea prin jungla deasa exploratorii au descoperit un mic luminiş în mijlocul căruia se odihnea pe o platforma de piatra, asemeni unui obiect

votiv, o piatră neteda, perfect sferica, având un diametru de aproximativ 6 picioare (n.t. – aproximativ 1, 8 m). Platforma era pavata cu prundiş de râu. Condinuindu-şi căutarea echipa avea să găsească multe alte sfere asemănătoare – unele mai mari, altele mai mici, dar toate uimitor de netede, sprijinindu-se asemeni celei dintâi pe platforme semănând cu nişte altare. Săpând sub câteva dintre acestea, cu bănuiala ca ele puteau marca locurile unor morminte, ei nu au găsit absolut nimic. Dar în apropiere, experţii arheologi chemaţi la faţa locului au dat peste cioburi de olărie nearsa, estimată la o vechime de câteva sute de ani. S-a crezut, prin simpla asociere geografica, şi fără justificare, ca făuritorii olăriei de data relativ recenta trebuie să fi realizat şi sferele de o incredibilă perfecţiune sferica şi de finisare.

În ceea ce ne priveşte, sursa noastră psihică nu lasa nicio îndoială cu privire la vechile origini şi destinaţii ale sferelor. Ştim, desigur, ca pietrele au fost mai întâi utilizate în ceremoniile religioase ale atlanţilor, pentru a intra în contact cu sursele de lumina, datorită influentei lor magnetice. Mai târziu au fost adaptate unei utilizări mai pământeşti, în legătură cu propulsarea flotei aeriene şi navale. În cele din urmă, se pare ca un mare număr din ele au fost transportate în America Centrala de către atlanţii care au părăsit insula, printre care şi Iltar, înainte de prăbuşirea imperiului lor. Fiind din granit foarte bine lustruit, o substanţă care conţine elemente cristaline, după cum a explicat Cayce, iniţiaţii atlanţi ascultau oracole care veneau prin intermediul cristalelor pietrelor, care erau pregătite pentru comunicare în felul în care voi cunoaşteţi astăzi radioul. Pentru cineva care trăia în anii ’30 ai acestui secol şi îşi aminteşte de creşterea exploziva a vânzărilor de aparate de radio care operau cu ajutorul cristalelor, aceasta referire speciala a lui Cayce ar trebui să-i sune familiara. Dar ascultătorii atlanţi erau acordaţi pe o lungime de undă diferita, s-ar putea spune, reglata pe o frecventa mult mai înaltă decât ar fi putut recepţiona orice aparat de radio pământesc…

Acum, să ne ocupăm de misterul la care am făcut aluzie mai devreme. Exprimat simplu, când şi de ce au luat atlanţii hotărârea sa ia sferele din Yucatán şi să le transporte în interiorul ţării Costa Rica? Deşi Costa Rica de astăzi nu se afla menţionată nicăieri în lecturile lui Cayce, trebuie să tragem concluzia ca un număr considerabil de atlanţi, într-o a doua deplasare, care trebuie să fi coincis cu deplasarea polilor şi erupţiile care au urmat, au ales să se mute mai degrabă înspre sud-vest decât spre nord, asemeni altora dintre ei. Se pare că au luat cu ei un număr important de sfere de piatra, mai ales cu scop religios. Acest lucru se deduce după fundaţiile, ca nişte altare, pe care au fost găsite de către cei care le-au descoperit în secolul XX. Obiecte similare, izolate, au ieşit la iveala de asemenea în Guatemala şi Mexic. Una dintre sferele de mari dimensiuni din Guatemala este acum expusa permanent în curtea Muzeului Natural din San-José, Costa Rica.

Unii arheologi, datorită lipsei dovezilor contrare, au fost tentaţi să amplaseze aşa-numita perioada timpurie formativa a civilizaţiei maya într-un interval de timp situat între anii 2.500 î.Hr. şi 300 d.Hr., timp în care ei cred că s-a practicat vânătoarea şi culesul şi estimează ca astfel a luat naştere, în cele din urmă, o existenta rurala, numai spre anul 300. Se presupune ca aceasta data marchează începuturile perioadei marilor realizări culturale, cum a fost ea denumită, fiind, deci, considerata perioada clasica. Nu mai este necesar să menţionăm ca aceasta secventa ignora în totalitate o cultură sensibil mai timpurie, din timpurile ocupaţiei atlante şi lemuriene, cu realizările lor mult mai remarcabile, care încă rămân a fi dezgropate.

Totuşi, în teritoriul costier al Belizelor din vecinătate, un arheolog oarecum aventurier, pe nume Richard S. MacNeish, a scos la iveala aşezări atestând o civilizaţie stabilita în peninsula Yucatán în jurul anului 9.000 î.Hr., destul de curând după potopul universal. Este prima dovada ştiinţifică ce iese la iveala in Yucatán care coroborează sursa noastră psihică. Să sperăm ca, în timp,

ne vom putea aştepta la mai multe. Mayaşii, într-o perioadă de înflorire târzie a culturii lor, erau, fără îndoială, foarte îndatoraţi predecesorilor lor atlanţi. Nu numai pentru talentul arhitectural reflectat în templele şi palatele din aşa-numita perioada clasica maya, dar şi pentru impresionantele lor cunoştinţe în domeniul numerelor şi astronomiei, precum şi pentru scrierea lor hieroglifica atât de eleganta, care este în curs de descifrare; toate acestea atesta moştenirea unei influente atlante. Indiferent de achiziţiile culturale pe care mayaşii le-au dobândit ulterior de la alte grupuri de ocupanţi, ca lemurienii, toltecii şi olmecii, canaanitii rătăcitori, adoratori ai lui Baal, sau grupuri independente de azteci invadatori, acestea cu greu ar fi putut echivala impactul iniţial realizat de civilizaţia Atlanta.

La sosirea lor in Yucatán, spunea Cayce, majoritatea primilor pionieri din Atlantida erau bărbaţi, nu numai în grupul lui Iltar, ci şi în câteva dintre valurile succesive care veniseră să pregătească drumul pentru cei care urmau să fie evacuaţi ulterior. În consecinţă, ei au început să caute femei care să le fie ţiitoare din rândul populaţiei băştinaşe, relativ înapoiate. Pentru a demonstra impactul acestei infuzii de sânge asupra evoluţiei mayaşilor, putem face apel la o lectura pe care Cayce a ţinut-o pentru o femeie care se numărase printre primii născuţi din aceste combinaţii. La maturitate ea a devenit preoteasa făcând pentru utilizarea simbolurilor şi semnelor... desene cu privire la cele din ceruri, cât şi despre creşterea vegetaţiei.

Astfel s-a ajuns, după toate probabilităţile, ca primele idei religioase să le fie prezentate precursorilor mayaşilor cu mult înainte de influenta coruptibila a lemurienilor, sau cea a olmecilor şi toltecilor şi, cu siguranţă, cu multe milenii înainte ca pe scena să-şi facă apariţia spaniolii şi creştinismul, cu amestecul paradoxal de jaf şi pietate...

El Dorado, o legendă sigura şi un oraş despre care nu se ştie exact dacă exista

Conform descoperirilor arheologice de ultima

ora realizate de o echipa de cercetători de la Universitatea din Lima, El Dorado, oraşul mitic, meleag al tuturor bogăţiilor, exista cu adevărat şi chiar a fost evanghelizat în numele lui Iisus de către misionari. De El Dorado presa s-a ocupat întotdeauna într-un fel sau altul. Astăzi vă prezentam, pe scurt, o analiza întreprinsă de cei de la Discovery.

Loc de refugiu pentru incaşi

Paititi pentru incaşi sau El Dorado pentru spanioli, se crede ca acesta a fost ultimul loc în care s-au refugiat incaşii pentru a nu cădea prizonieri conchistadorilor care şi-au început expansiunea în 1532. Aici, în pământul de legenda, incaşii şi-au îngropat tot ce aveau mai de preţ, de la obiecte de cult şi până la metale scumpe şi pietre preţioase de o rara frumuseţe.

O pagina de istorie peruana

Arheologul italian Mario Polia, profesor la Universitatea Catolică Pontificala din Lima, a descoperit un vechi manuscris în care El Dorado este descris ca având zidurile împrejmuitoare acoperite cu foite de aur.

În manuscrisul descoperit sub presupusele ruine ale templelor din Paititi se fac dese referiri la miracolele ce au avut loc din mila zeilor. Document de o valoare incontestabila, manuscrisul este considerat o nouă pagina din Peruana Historia, colecţie ce se păstrează în Arhivele Romane din Italia.

Misiunea de creştinare şi secretele papalităţii

Una dintre personalităţile marcante ale populaţiei din El Dorado era părintele Andrea Lopez. În împărăţia aurului, a argintului şi a pietrelor preţioase, dincolo de război şi opulenta, Andrea Lopez a ştiut să se apropie de sufletul pătimaş al incaşilor şi să le propovăduiască învăţătura Domnului, înainte de invazia conchistadorilor.

După cum se menţionează în scrierile vremii, părintele Lopez, atunci când a cerut permisiunea Papei de a evangheliza ţinuturile incaşilor, i-a povestit acestuia despre fabuloasele averi pe care locuitorii din Paititi le

deţin. Arheologul Mario Polia este de părere ca Vaticanul nu a dezvăluit niciodată coordonatele reale ale oraşului de vis pe de o parte temându-se de căutătorii de aur, iar pe de altă parte dorind să nu declanşeze o isterie în masa.

Gustul eşecului şi mirajul aurului care ademeneşte şi azi

În ultimele cinci secole, după cum se arata şi pe Discovery, s-au organizat o sumedenie de expediţii, care mai de care mai ambiţioase în a descoperi El Dorado. Prima expediţie importanta, din 1925, a fost condusa de colonelul Percy Harrison Fawcett. Urmează echipa de cercetători francezi şi americani coordonata de Bob Nichols (1972) şi cea condusa de antropologul norvegian Lars Hafksjold (1997).

Ultimul mare explorator care a plecat în aflarea tărâmului binecuvântat de zei este polonezul Jacek Palkiewicz. El este cunoscut mai ales pentru faptul ca a descoperit în 1996 adevăratele izvoare ce dau naştere fluviului Amazon. La începutul anului 2003 Jacek Palkiewicz a plecat într-o expediţie de recunoaştere în jungla sălbatică şi necălcata de picior de om, Madre de Dios. El îşi va deschide şantierul arheologic în acesta vara, în iunie, urmând ca din august să demareze cercetările propriu-zise.

Brian Bauer, profesor asistent de antropologie la Universitate din Illinois, Statele Unite, este sceptic în ceea ce priveşte şansele de a descoperi El Dorado. El declara: Totul nu este decât un mit. A găsi oraşul pierdut al aurului nu este decât un vis la fel de puternic şi în zilele noastre, precum era pentru conchistadori în secolul al XVII-lea.

Documentar de Lidia Molder

King Kong nu este un mit

Desigur ca monştri cu o înălţime de zeci de metri nu exista în natura, însă şi în zilele noastre în pădurile virgine din America de Sud din când în când se mai întâlnesc oameni-maimuţă sălbatici, acoperiţi cu o blana deasa de culoare brun-roşcată şi foarte puternici.

Primele mărturii despre Mapinguari

În Brazilia aceşti oameni-maimuţă sunt numiţi Mapinguari, iar în junglele din Mexicul de Sud – Vasitri. Însă, fără nicio îndoială, este vorba despre una şi aceeaşi fiinţă.

De sute de ani indienii povestesc în faţa focului legende despre stăpânul pădurii, însă prima atestare într-un document oficial despre oamenii-maimuţă datează din anul 1769. În acel an anglo-americanul Edward Bankroft, care primise o educaţie strălucită pentru acea vreme, cauta zăcăminte de aur şi argint în America de Sud. El a dat o descriere amănunţită a oamenilor-maimuţă din ceea ce i-au povestit băştinaşii indieni.

Potrivit acestora din urmă, Vasitri se distingea printr-o înălţime foarte mare, prin dimensiunea deosebita a piciorului, care îl depăşea pe cel uman de două ori, şi printr-o forţă fizica uriaşă. Acesta avea un cap mic, ochii în fundul capului şi mâini lungi cu palme uriaşe. Blana de pe corpul omului-maimuţă era brun-roşcată. Atunci când se întâlnea cu bărbaţi Vasitri se purta foarte agresiv, de aceea indienii se străduiau pe cât puteau să evite întâlnirile cu el, cu atât mai mult cu cât a-l ucide pe omul-maimuţă era foarte greu, iar neplăcerile provocate de acest lucru erau uriaşe.

Omul-maimuţă nu era agresiv cu femeile

Cu toate acestea, Vasitri nu era niciodată agresiv fata de femei – el prefera să le răpească pe acestea şi să le ia cu el în pădurea de nepătruns. Indienii credeau ca oamenilor sălbatici din pădure niciodată nu le ajungeau femeile lor. Ceea ce este interesant este faptul ca niciuna dintre indiencele răpite nu s-a mai întors vreodată la oameni, iar vânătorii – indienii din prerie sunt foarte buni cunoscători ai urmelor – nu au găsit nicio urmă. Unii indieni susţin faptul ca oamenii sălbatici trăiesc în perechi în colibe şi au o gospodărie primitiva: acest lucru a putut fi văzut la un moment dat de un vânător care a riscat să se aventureze în pădure. Acesta credea că a avut noroc să se întoarcă înapoi viu şi nevătămat.

Despre monştrii din pădurile sud-americane a amintit în scrierile sale şi cercetătorul Alexander Humboldt: el a notat povestirile indienilor din diverse triburi despre nişte fiinţe îngrozitoare care care seamănă cu oamenii, se hrănesc cu carne de om şi trăiesc în păduri. Cu un oarecare scepticism, acest cercetător a presupus ca în povestirile indienilor este prezenta şi o uşoară dorinţa de misticism, proprie acestor copii ai naturii sălbatice. După părerea sa, indienii naivi socoteau drept oamenii îngrozitori ai pădurii maimuţele uriaşe. Însă de ce să răpească maimuţele femeile indienilor?

În anul 1898, la o ferma din Argentina cercetătorii au găsit pielea unui asemenea animal enigmatic – aceasta putea fi socotita atât pielea unui om sălbatic din pădure Mapinguari, dar şi pielea unei maimuţe. De dimensiuni foarte mari, acoperita cu un par aspru de culoare brun-roşcată, însă fără cap, aceasta le permitea cercetătorilor să presupună orice. Fermierul nu a vrut să dezvăluie de unde a luat blana aceea, ci a spus numai destul de reţinut ca el a omorât cu arma acest animal, apărându-se pe sine şi vitele sale. S-a împotrivit de asemenea să vândă pielea, chiar şi pentru o sumă foarte mare de bani.

În acele timpuri ziarele sud-americane au scris foarte mult despre urmele unor fiinţe gigantice (urma lăsată de talpa lor depăşea adesea 50 de centimetri), care au fost descoperite la marginea unor păduri tropicale. Giganţii ieşeau din pădure şi năvăleau asupra animalelor domestice, ucigându-le şi sfâşiindu-le.

Treptat însă aceste atacuri asupra vitelor au încetat, iar reporterii din ordinul autorităţilor au spus ca asemenea istorii despre cruzii oameni-maimuţă nu sunt decât nişte născociri deşarte care ar fi trebuit să-i sperie pe hoţii de animale şi de cai. Cu toate acestea oamenii-maimuţă au continuat să răpească femei.

Martori la un viol săvârşit de omul pădurii

În anul 1910, călătorind în Guatemala, englezul Samuel Hanks împreună cu tovarăşii săi de călătorie a văzut cum un om-maimuţă a violat într-o poieniţă o

indianca. Uriaş, acoperit cu o blana brun-roşcată, masculul a atacat-o pe biata femeie care nu a mai avut puterea sa se împotrivească. Expediţia se găsea la aproximativ un kilometru de locul tragediei şi nu a putut să observe scena îngrozitoare decât cu ajutorul binoclului. Chiar şi la o asemenea distanta ţipătul înfiorător al victimei a ajuns până la ei.

Hanks şi-a revenit primul din soc şi a tras cu puşca în aer. Nu avea niciun sens să tragă în monstru: distanta era prea mare şi risca să o nimerească pe femeie. Tipind cât îi ţineau puterile şi trăgând în aer cu puştile, oamenii s-au îndreptat către poiana, însă Vasitri şi-a ridicat victima cu uşurinţă pe umăr şi a dispărut în tufişurile dese, de nepătruns. Pe iarba nu a rămas decât o pată mare de sânge. Indienii i-au explicat englezului ca femeile răpite de oamenii-maimuţă mor cel mai adesea, sunt foarte puţine cele care ar putea să supravieţuiască după ce au fost violate de Mapinguari sau Vasitri.

Înfocat, Hanks a propus să înceapă să-l urmărească fără încetare pe sălbaticul feroce din pădure şi să-i ia corpul victimei chiar şi cu forţa, însă indienii au refuzat cu încăpăţânare să intre în pădure: Acolo este Vasitri stăpân. Nu ne va mai da niciodată femeia înapoi! au spus ei speriaţi.

Astfel totul a luat sfârşit. Mai târziu englezul a aflat: în Guatemala acesta nu era singurul caz în care o femeie era răpită de un om-maimuţă. Autorităţile se interesau foarte puţin de ceea ce se întâmplă în satele indiene amărâte, pierdute printre păduri, de aceea asemenea întâmplări nu au atras atenţia comunităţii şi a cercetătorilor.

O taranca a fost răpită de lângă lanul de porumb

Indienii bătrâni afirmau cu convingere ca fiecare Vasitri, asemenea unui sultan turc, are propriul harem din câteva femele şi indience răpite (acelea care au supravieţuit după primul contact sexual cu noul stăpân). Se nasc din asemenea împerecheri copii? s-a interesat Hanks. Din moment ce Vasitri nu dispar înseamnă ca într-

un fel sau altul ei se reproduc şi duc mai departe rasa. De ce răpesc însă ei femeile indience? Pentru a-şi satisface senzualitatea excesivă, fiind atraşi de femelele fără par, chiar dacă acestea nu sunt capabile sale nască urmaşi după actul împerecherii sau dimpotrivă pentru a-şi perpetua astfel specia? Nimeni nu poate şti, au ridicat din umeri indienii. Noi nu am văzut niciodată copii Vasitri şi nu am auzit niciodată nimic despre ei.

Întorcându-se în Europa, Hanks a povestit unui ziar impresiile sale din călătoria în Guatemala, însă cuvintele sale au fost apreciate de foarte multe persoane drept o încercare de a stârni senzaţie şi de a atrage asupra sa atenţia. Cu toate acestea, peste câţiva ani pe neaşteptate istoria despre femeile răpite de către Vasitri a primit o continuare.

În anul 1915, în lucrările ştiinţifice ale Universităţii din Pennsylvania (SUA) a fost publicat un articol despre răpirea unei femei guatemaleze de către un om-maimuţă. Soţul şi soţia lucrau într-un lan de porumb situat nu foarte departe de pădure. Ei şi-au petrecut noaptea într-o coliba. Cu ei aduseseră şi un câine foarte puternic. La un moment dat soţul s-a dus singur în Ian, iar sotia a rămas să pregătească ceva de mâncare, urmând ca după aceea să meargă în Ian după soţ să-l ajute. Văzând că această nu mai vine, soţul s-a întors la coliba şi a găsit ceaunul pentru mâncare vărsat, câinele ucis, iar către pădure imprimate în pământ duceau nişte urme ale unor picioare uriaşe – Vasitri i-a răpit sotia şi a dus-o în pădure. Urmele semănau cu cele ale unui om, dar taranul nu a avut curajul să le urmeze. Mai târziu aceste urme au fost văzute şi de alţi locuitori ai satului.

Toată lumea a fost de acord cu faptul că este greu să fie bănuiţi cercetătorii de la Universitatea din Pennsylvania de dorinţa de a stârni senzaţie sau de a se ocupa cu lucruri mistice pentru a-i speria pe indienii care nu ştiau carte, care nu numai ca nu aveau cum să citească notiţele savanţilor, dar nici nu auziseră măcar de aceasta universitate.

Vânătorul care a încălcat terenul lui Vasitri

Existenta oamenilor-maimuţă, spre deosebire de miticul om al zăpezii, pe care nicio expediţie nu a reuşit să-l descopere, este confirmată de fapte incontestabile.

Înainte de cel de-al doilea război mondial, la începutul anilor ’30, un vânător brazilian profesionist s-a rătăcit în jungla şi a fost nevoit să înnopteze departe de tabără. Acesta şi-a ales un copac înalt, s-a urcat în el şi şi-a făcut un culcuş confortabil între ramurile lui. La un moment dat, în toiul nopţii, vânătorul a fost trezit de un strigat îngrozitor, care îţi îngheţa sângele în vene, din cauza căruia orice om s-ar fi speriat, iar corpul şi chiar voinţa i-ar fi fost paralizate de frică.

Uitând că este înarmat cu o arma de mare calibru şi că are destule cartuşe, vânătorul s-a strâns tot de frică, temându-se să facă vreo mişcare. Strigătul s-a auzit din nou, deja mai aproape, iar în câteva clipe s-a auzit chiar sub copac.

Brazilianul speriat a început să se roage. Uitându-se în jos, a deosebit cu greutate în bezna o masa întunecată, asemănătoare unui om foarte înalt. Trăgând piedica armei, vânătorul a ţintit şi a tras în necunoscut.

Glonţul a nimerit la ţinta, însă numai l-a rănit pe stăpânul pădurii, care din cauza durerii a scos un ţipăt îngrozitor, după care a început să se retragă rupând arbuştii şi crengile copacilor. Spre uimirea vânătorului, omul-maimuţă nu a plecat, ci scurmând pământul cu răutate, stătea la distanta păzindu-şi victima care se afla în copac: era clar că avea intenţia sa se răzbune pe cel care i-a încălcat terenul.

Vânătorul a mai tras de câteva ori şi, judecând după strigatele îngrozitoare care se auzeau, niciunul dintre gloanţe nu a greşit ţinta. Oricare alt animal ar fi murit din cauza unor asemenea rani, din cauza şocului şi a pierderilor însemnate de sânge. Oricare altul, nu Mapinguari – ca răspuns la împuşcături, el urla înfiorător şi se retrăgea uşor în tufişuri.

Restul nopţii brazilianul şi l-a petrecut strângând

foarte tare în mâini arma. Când a răsărit soarele, a privit cu atenţie în jur, examinând cu groaza urmele lăsate de omul-maimuţă – parca printre arbuşti trecuse un elefant!

Desigur ca păţaniile brazilianului pot fi socotite născociri ale autorului, însă exista documente oficiale care atesta existenta omului-maimuţă.

Femeia luata de sub ochii soţului

În anul 1940, tot în Guatemala, taranul Miguel Usula a depus la poliţie o plângere împotriva ginerelui său, învinuindu-l de faptul că nu a luat niciun fel de măsuri pentru apărarea sotiei sale atunci când a fost atacata de Vasitri. Poliţia a întreprins anumite cercetări şi a ajuns la următoarea concluzie: cu câteva zile în urmă, dimineaţa, pe una dintre străzile satului a apărut pe neaşteptate un om-maimuţă.

Acest fapt a produs asupra locuitorilor un adevărat soc. Vasitri mergea drept înainte şi destul de repede, asemenea unui om, fără a se legăna ca o maimuţă.

Observând-o pe fiica lui Miguel, el s-a îndreptat către ea. Femeia speriata a încercat să se ascundă în casă. Atunci Vasitri urmărind-o a intrat în casa şi a luat-o pe nefericita femeie de sub ochii soţului şi ai slujnicei, a pus-o pe umăr şi a dispărut. Săvârşirea unei crime premeditate de către soţ în complicitate cu slujnica nu a fost luată în consideraţie de către poliţie – foarte mulţi locuitori din sat văzuseră omul-maimuţă şi puteau să afirme acest lucru sub jurământ. Povestirile martorilor difereau doar în privinţa unor detalii minore.

Sunt câteva mărturii despre atacuri ale oamenilor-maimuţă asupra femeilor şi în cea de-a doua jumătate a secolului al XX-lea. Cu toate acestea, asemenea ştiri sunt înlocuite de mijloacele de informare în masa cu cele despre acte teroriste groaznice, conflicte locale, deturnări de avioane şi scandaluri politice. Oamenii sunt foarte interesaţi acum de bunăstarea lor şi mai puţin de Mapinguari, care răpeşte femeile şi le duce în pădure.

În zilele noastre, civilizaţia i-a obligat pe oamenii-maimuţă sa se retragă şi să se ascundă în pădure. Pentru

cât timp oare? Şi ce ne aşteaptă oare în viitor? Unii cercetători afirma cu convingere ca stăpânii pădurilor sunt dublurile noastre, al căror intelect a fost împiedicat în mod artificial să se dezvolte. Dacă nu o să ne rezolvăm până la un moment dat problemele, la un semnal s-ar putea să vină rândul lor să intre în scena, să devină stăpânii lumii copiii lor din căsătoriile mixte.

Georgeta Licsandru

Care este mistica Sankt-Petersburgului

Mistica vestitei capitale nordice pe care a construit-o Petru I – Petru cel Mare – nu este o invenţie. Oamenii au dispus de capacitatea de a prevedea şi presimţi anumite aspecte stranii, au relatat sau şi-au notat de-a lungul epocilor ceea ce le-a fost dat să trăiască. De la edificarea Sankt-Petersburgului, acum 300 de ani, numeroase personalităţi au cunoscut, datorită capacităţilor lor, aspectele stranii ale oraşului lui Petru. Printre ei au fost tari ai Rusiei, arhitecţi, artişti plastici (pictori şi sculptori), savanţi, scriitori, actori şi chiar oameni cu ocupaţii din cele mai obişnuite...

Un oraş construit de entităţi din alte dimensiuni

Apariţia cu 300 de ani în urma a Petersburgului, oraş construit la dorinţa lui Petru şi în cea mai mare parte din voinţa-i de împărat al întregii Ruşii, este atribuita de numeroşi autori... forţelor de dincolo, unii incluzându-l printre ele chiar pe necuratul.

Poetul polonez Adam Mickiewicz, atât de preţuit de A.I. Puşkin, a scris de-a dreptul, în versurile închinate capitalei de atunci a Imperiului Rus, ca Roma a fost făurita de mâna omului, Veneţia – de zei, dar oricine fi-va de acord ca Petersburgul l-a zidit Satana. Argumentele lui? Unul, de necontestat, este menţionat în toate manualele de istorie: în anii reformelor lui Petru cel Mare, când s-a ridicat de fapt aceasta vestita cetate, populaţia Rusiei s-a înjumătăţit, cele mai multe victime fiind din rândul celor ce lucrau la ridicarea Petersburgului.

Semne apărute pe cer

De-a lungul existentei sale, pe cerul Petersburgului (care s-a mai numit şi Petrograd şi Leningrad, iar acum, din nou, poartă numele ce i l-a dat Petru) au apărut, de mai multe ori, semne sub forma de cruce. De exemplu, la 15 decembrie 1837, mulţi locuitori ai săi au văzut pe cerul amurgului de iarna, colorat într-o anumită nuanţă verzuie, o cruce imensa, formată din nori subţiri ca un val, pe care soarele ce asfinţea o colorase în roşu-sângeriu. Iar peste două zile, în Palatul de Iarna a izbucnit un puternic incendiu, în care au ars din temelii superbul palat şi comori inestimabile din interiorul său.

Un alt semn – o cruce luminoasa – li s-a arătat locuitorilor oraşului lui Petru I în octombrie 1941, deasupra teatrului dramatic ce poartă numele marelui poet rus Puşkin. Acest semn a marcat începutul unei tragedii nemaiîntâlnite în istorie – Blocada de 900 de zile a Leningradului, care a costat oraşul 1 milion de vieţi.

Naşterea lui Petru I, prezisa de un cititor în stele

Naşterea, destinul şi moartea mai multor împăraţi ai Rusiei au fost prezise cu exactitate de călugări, prezicători sau cerşetori, binecuvântaţi însă cu darul acesta.

Cititorul în stele Simeon Plotki a prezis cu o uimitoare precizie naşterea lui Petru I, în noaptea de 29/30 mai 1672. În ajunul conceperii viitorului împărat al întregii Ruşii, Simeon a văzut pe cer, alături de planeta Marte, o nouă stea, deosebit de strălucitoare. În dimineaţa zilei de 29 august 1671 (cu exact noua luni înainte ca Petru să se nască), astrologul i s-a înfăţişat ţarului Alexei Mihailovici (tatăl lui Petru I) şi l-a felicitat cu prilejul naşterii viitorului fiu. El i-a scris tarului destinul ce-l prevăzuse pentru viitor cârmuitor al Rusiei: Acest stăpân va moşteni tronul său şi niciun contemporan nu se va putea compara cu el în ceea ce priveşte forţa cu care va acţiona asupra ţării. Va fi demn de lauda cea mai înaltă, slava lui va creşte an de an şi ceas de ceas. Mulţi vor cădea răpuşi de paloşul lui, îi va nimici pe cei răi, dar îi va iubi pe cei zeloşi pentru tara.

Cititorul în stele a zis ca ţărâna nu va muri

Când a venit momentul ca ţărâna sa nască, Simeon Polotki se ruga în genunchi, în prezenta ţarului Alexei Mihailovici, căci naşterea era foarte grea. Furios, tarul nu înţelegea de ce se mai roagă acesta, când sotia lui era ca şi moarta. Dar cititorul în stele i-a spus ca ţărâna nu va muri, ci îi va naşte un urmaş. Dacă acesta se va naşte în următoarele 30 de minute, va trăi cam 50 de ani, iar dacă se va naşte după mai mult de 30 de minute, el va apuca vârsta de 70 de ani. Petru s-a născut în mai puţin de 30 de minute şi a trăit... 53 de ani. Inutil să mai adăugăm că a fost tarul care a deschis o fereastră spre restul Europei, făcând din Rusia o mare putere, prin toate reformele sale dure, dar necesare.

Ţarinele care au fost luate în Cer

Împărăteasa Rusiei – Ecaterina I (sotia lui Petru I), Anna Ioanovna (o nepoata a tarului, ce a dormit după Elisaveta I, fiica lui Petru cel Mare) şi Ecaterina a II-a – Ecaterina cea Mare, ca de altfel multe alte capete încoronate, au avut viziuni ce le-au prevestit propriul sfârşit.

Cu puţin timp înainte de a muri, Ecaterina I a avut un vis ciudat, în care i s-a arătat soţul ei, defunctul iar Petru I, care a luat-o cu el în ceruri. Împărăteasa şi-a putut vedea de sus din cer copiii, înconjuraţi de o mulţime de oameni, care discutau cu aprindere, în mai multe limbi. Ecaterina I a spus că va părăsi curând aceasta lume, iar după moartea ei vor începe tulburări în Rusia, ceea ce s-a şi întâmplat, după cum rezulta din istoria pe care o cunoaştem.

Împărătesele Anna Ioanovna şi Ecaterina a II-a s-au văzut pe ele însele şezând pe tron. Mai interesant este ca spectrul Annei Ioanovna a fost văzut de mai mulţi curteni, valeţi, paza, precum şi de favoritul ei, Biron, care a fost chemat în noaptea respectiva, pentru a o identifica pe împărăteasa (de fapt, fantoma acesteia).

Ecaterina a II-a a avut parte de o serie de semne prevestitoare: trăsnetul i-a lovit una din încăperile preferate, aflata în Palatul de Iarna; în urma caleştii cu care se deplasa împărăteasa a fost văzut de toţi cei

prezenţi un meteorit, care parca urmarea caleasca – se deplasa în aceeaşi direcţie, pe urmele acesteia; în fine, un orologiu a stat puţin timp înainte de sfârşitul Ecaterinei (la toate acestea se adauga visul în care împărăteasa s-a visat stând pe tronu-i împărătesc).

Prevestirile călugărului Abel

Un vestit prezicător în epoca – călugărul Abel – a emis o serie de prevestiri de-a dreptul uluitoare: el a reuşit să determine începutul şi sfârşitul domniei ţarului Nicolae I, momentele importante ale acestei domnii şi succesiunea tuturor ţarilor ce i-au urmat lui Nicolae I. Dar cea mai cutremurătoare prevestire a lui Abel a fost răspunsul acestuia la întrebarea ţarului Nicolae I: Cum se va încheia domnia Romanovilor (dinastia din care făcea şi el parte). Abel i-a spus: Apoi va urma mujicul înarmat cu un topor. Darul prevestirii acestui călugăr s-a dovedit cu adevărat excepţional, căci a reuşit să prevadă, cu un secol înainte, ce se va petrece cu ţarul Nicolae al II-lea şi familia sa în 1918.

Prorocirea lui Abel a fost păstrată până în anul 1901 în palatul de la Gatcina, iar Nicolae al II-lea cunoştea cele prevestite de călugăr strămoşului său, Nicolae I.

La începutul anului 1903, un tun de pe bastionul fortăreţei Petropavlovsk a tras, accidental, asupra Palatului de Iarna. Deşi toţi erau în panica, ţarul Nicolae al II-lea a rămas imperturbabil şi le-a explicat apropiaţilor săi: Până în anul 1918 nu mă tem de nimic. Aceste cuvinte au fost repetate nu o dată pe fronturile primului război mondial.

Sensul magic al cifrelor

Un rol important revine în destinul personalităţilor cifrelor, care au avut un cuvânt de spus.

În cazul ţarului Pavel I (fiul Ecaterinei a II-a), numărul fatidic a fost 4. Pavel I s-a aflat la cârmă Rusiei timp de 4 ani, 4 luni şi 4 zile. Pe când, din ordinul lui Pavel (pe atunci, ţarevici – adică print moştenitor) se construia palatul Mihailovski, iar pe frontonul acestuia se aşeză o placa din porfir roşu, cu o inscripţie ce promitea casei lui

Pavel ocrotire pe toată durata zilelor lui. De fapt, frontonul provenea de la Catedrala Isckievski (Sf. Isaac).

Clarvăzătoarea Xenia din Petersburg a prezis ca Pavel va trăi atâţia ani câte litere are inscripţia de pe frontonul palatului său. Inscripţia are 47 de litere, iar Pavel I a trăit exact 47 de ani.

Ţarul Alexandru I avea şi el o cifra magica – numărul lui era 12: s-a născut la 12 decembrie (luna a 12-a) 1777, în timpul unor inundaţii catastrofale, dar a şi murit la 12 decembrie 1842, în perioada unor inundaţii şi mai mari, produse de apele Nevei.

Pentru Nicolae al II-lea, ultimul tar, s-a dovedit fatidic numărul 17. În ziua de 17 octombrie 1888 a avut loc un accident, o deraiere a trenului împărătesc, în anul 1917 a avut loc lovitura de stat care l-a înlăturat pe tar de la putere, iar în noaptea de 17 iulie 1918 întreaga familie a tarului a fost executata.

Vise şi semne ce s-au arătat altor locuitori ai Petersburgului

În timpul domniei lui Alexandru I s-a vorbit foarte mult în capitala imperiului rus despre un vis avut de căpitanul Baturin, în timpul războiului din 1812. Tarul decisese evacuarea Petersburgului aflat în calea oştilor lui Napoleon. Căpitanul a visat ca Petru I (a cărui statuia din bronz – numita de Puşkin Călăreţul de arama – se afla în Piaţa Senatului) a coborât de pe piedestal şi a pătruns, calare, în Palatul Kameno Ostrovski, unde se ţinea Consiliul Imperial. Întâmpinat în curtea palatului de Alexandru I, străbunul din metal i s-a adresat, dojenindu-şi urmaşul: Tinere, în ce impas mi-ai adus Rusia. Dar până când eu rămân unde-mi este locul, oraşul meu nu are de ce să se teamă. Visul ofiţerului a fost transmis de prinţul Goliţîn tarului, iar decizia evacuării inclusiv a monumentului Marelui Petru, la Vologia, a fost revocata de tar.

Umbrele morţilor bântuie în cimitire

Cei ce au avut ocazia sa viziteze vechile cimitire ale Petersburgului, la fel de vestite ca Pére-Lachaise din Paris

– Smolenski, Nikolski, Ohtiński – au zărit de multe ori umbrele celor ce sunt înmormântaţi acolo. La sfârşitul anilor ’40 ai secolului al XX-lea, cimitirul Nikolski era lăsat în paragina, nu se mai făceau înhumări acolo. Dar locuitorii ce treceau prin preajma lui au văzut, nu o dată, la zidul execuţiilor, unde au fost împuşcate numeroase fete bisericeşti cu vederi anticomuniste (sau chiar adepţi ai contrarevoluţionarilor), silueta unui călugăr în odăjdii negre.

Tot în cimitirul Nikolski s-au petrecut şi alte fapte stranii. Un conferenţiar de la Institutul Herzen, care considera ca toate întâmplările ciudate nu sunt decât baliverne, a făcut pariu cu colegii că va înnopta în cimitir. A doua zi, când au venit să-l caute, colegii l-au găsit mort. L-au aflat lângă zidul execuţiilor, alb complet, fără niciun fel de semne pe corp care să ateste că ar fi fost agresat. Doar ca murise (probabil, de infarct) în timpul nopţii. Cine ştie ce-i fusese dat să vadă sau să audă…

Nora Nicolae